

ONSDAGEN DEN 1 APRIL 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 26 mars 2009.

2. Uttalande av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! Det är med sorg och bestörtning jag är tvungen att meddela er att fler än 300 människor drunknade förra helgen när ett antal flyktingbåtar sjönk i Medelhavet strax utanför Libyens kust. I båtarna fanns flyktingar från Nordafrika och Afrika söder om Sahara. Några av flyktingarna räddades av de egyptiska och libyska myndigheterna, och några kroppar har påträffats. Hundratals människor saknas emellertid fortfarande. På Europaparlamentets vägnar vill jag framföra hur djupt chockade och bedrövade vi är av denna händelse.

De senaste två åren har allt fler människor invandrat till EU via Medelhavet. Den ekonomiska krisen innebär att vi kan förvänta oss ännu fler som flyr fattigdomen i Afrika.

Det stora antal flyktingar som så tragiskt förlorar sina liv när de försöker nå EU hotar att förvandla Medelhavet till en stor havsskyrkogård. Det är upp till oss att hitta lösningar och se till att dessa tragedier upphör.

Jag ber er nu att iakttä en tyst minut till minne av offren.

(Parlamentet höll stående en tyst minut)

Tack.

3. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag är mycket glad att kunna välkomna 2008 års nobelpristagare i medicin, professor Luc Montagnier, som sitter på åhörarläktaren. Ni är varmt välkommen!

(Applåder)

Det är också med nöje som jag i dag välkomnar en delegation från Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap (Ecowas). Delegationen består av 15 medlemmar från dess ad hoc-kommitté för direkta val och extra befogenheter. De är på studiebesök för att lära sig av Europaparlamentets erfarenheter på området. Jag hoppas att ni får en trevlig vistelse här och att våra parlament kommer att få ett ännu närmare samarbete i framtiden. Ni är varmt välkomna!

(Applåder)

4. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

5. Parlamentets sammansättning: se protokollet

6. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

7. Rättelser (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

8. Skriftliga förklaringar (inkomna dokument): se protokollet

9. Inkomna dokument: se protokollet

10. Sammanträdeskalender för 2010: se protokolle

11. Arbetsplan: se protokollet

12. Nytt avtal mellan EU och Ryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Janusz Onyszkiewicz, för utskottet för utrikesfrågor, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om det nya avtalet mellan EU och Ryssland (2008/2104(INI)) (A6-0140/2009).

Janusz Onyszkiewicz, föredragande. – (PL) Herr talman! I betänkandet anges att förbindelserna mellan EU och Ryssland är av central betydelse för EU:s ekonomiska och politiska intressen. Det framhålls också vilken roll Ryssland kan och bör spela på den internationella scenen, framför allt i det närmaste grannskapet där landet kan bidra till ekonomisk och politisk stabilitet i regionen.

I betänkandet uppmärksammas emellertid även Rysslands oproportionerligt starka reaktion på Georgiens militära intervention i Sydossetien och de ryska truppernas omfattande och provocerade agerande i Abchazien. Behovet av en meningsfull dialog i säkerhetsfrågor betonas. Denna dialog bör baseras på internationell rätt och staternas territoriella integritet. I betänkandet uppmärksammas även att händelserna i Kaukasus och erkännandet av de båda enklaverna Ossetien och Abchazien som självständiga stater ger upphov till tvivel om Ryssland verkligen är redo för att tillsammans med EU skapa ett gemensamt säkerhetsområde i Europa.

I betänkandet rekommenderas att Ryssland fullt ut ska uppfylla de åtaganden och avtal som innebar slutet på Georgienkonflikten innan något nytt avtal antas. Detta innebär en överenskommelse om Abchaziens och Sydossetiens status. I betänkandet uppmanas Ryssland dessutom att uttryckligen försäkra att det inte kommer att tillgripa våld mot sina grannländer.

Man påpekar vidare att den senaste tidens händelser i samband med Rysslands angrepp mot Georgiens territoriella integritet utgör ett hot mot förbindelserna mellan EU och Ryssland. Det gör även Rysslands roll i gasleveranskrisen.

I betänkandet anges att det befintliga avtalet bör ersättas med ett nytt och mer omfattande avtal. Ett sådant avtal bör omfatta alla aspekter av vårt samarbete och bör vara rättsligt bindande. Det bör även innehålla tydliga konfliktlösningsmekanismer.

I betänkandet behandlas även frågan om trygg energiförsörjning. Dessutom anges att man i ett kommande avtal bör inkludera de grundläggande bestämmelserna i energistadgefördraget och transiteringsprotokollet. Denna hänvisning görs trots att detta fördrag är rättsligt bindande för Ryssland, även om Ryssland kan dra sig ur det.

Man lyfter även fram de stora potentiella möjligheter det finns till ömsesidigt ekonomiskt samarbete baserat på ett likvärdigt partnerskap mellan båda sidor. Ett sådant samarbete skulle kunna leda till ett ömsesidigt beroende som gynnar båda parter. Enligt betänkandet är det oerhört viktigt att medlemsstaterna och EU talar med en röst, särskilt när det gäller förbindelserna med Ryssland. Det är också viktigt att medlemsstaterna, i enlighet med sina skyldigheter i de olika EU-fördragen, samråder med varandra innan de ingår bilaterala initiativ med Ryssland. Detta är extra viktigt när sådana initiativ skulle kunna få följdverkningar för andra EU-medlemsstater eller för hela EU.

I betänkandet ges mänskliga rättigheter och friheter i Ryssland stor uppmärksamhet. Det påpekas att som medlem av Europarådet är Ryssland skyldigt att respektera de principer som Europarådet bygger på. Dessa principer måste följas om förhandlingarna om samarbete mellan EU och Ryssland ska lyckas. Det är beklagligt att Ryssland inte vill vidta effektiva åtgärder för att undvika en upprepning av de många fall där de ryska myndigheterna har kränkt de mänskliga rättigheterna och fördömts av Europadomstolen.

En av de många rekommendationer som görs i betänkandet förtjänar att uppmärksammas lite extra, nämligen att EU bör fortsätta att stödja Rysslands ansökan om medlemskap i Världshandelsorganisationen. Det är oerhört viktigt att Ryssland uppfyller de skyldigheter som följer av medlemskapet innan det formellt beviljas medlemskap. Framför allt måste Ryssland upphöra att överge metoder som redan har införts. I detta

sammanhang är det på sin plats att påminna om hur viktigt det är att skydda immateriella, kommersiella och industriella rättigheter.

Betänkandet innehåller rekommendationer som rör mänskliga rättigheter, mediefrihet, rättsväsendets oberoende och de ökade begränsningarna av vilka områden som de icke-statliga organisationernas tillåts verka inom i Ryssland. I betänkandet behandlas även en rad ekonomiska frågor, exempelvis sjöfarten i Östersjön och längs Rysslands norra kust, flygtrafiken över Sibirien och ömsesidiga arrangemang för eventuell obegränsad investering.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet som har gett oss möjligheten att diskutera frågan om förbindelserna med Ryssland under detta sammanträde. Som ni säkert vet hade rådet en fördjupad diskussion om förbindelserna med Ryssland för en tid sedan, då vi fastställde grunden och förutsättningarna för det nya avtalet mellan EU och Ryssland. Vi anser därför att det är viktigt att förhandlingarna om det nya avtalet har återupptagits. Ryssland är trots allt vårt största grannland, en av våra viktigaste partner och en nödvändig aktör på den internationella arenan. I nuläget, när den ekonomiska krisen drabbar oss båda lika hårt, är det uppenbart att konfrontationer inte kommer att göra någon av oss starkare.

Däremot skulle ett konstruktivt, rationellt och ömsesidigt fördelaktigt samarbete samt Rysslands fullgörande av internationella åtaganden verkligen kunna få den effekten.

Dialog och ett konstruktivt engagemang är dessutom viktiga verktyg för att skydda våra intressen och främja våra värden gentemot Ryssland.

Detta är kort sagt de huvudsakliga skälen till vårt beslut att återuppta förhandlingarna om det nya avtalet mellan EU och Ryssland, trots händelserna i Georgien i augusti. Visst ligger krisen och dess följdverkningar fortfarande som en mörk skugga över våra förbindelser. Förhandlingarna innebär inte på något sätt att Rysslands agerande i Georgien, även i territorierna Abchazien och Sydossetien, skulle legitimeras, och EU har mycket tydligt tagit ställning i den här frågan. Vårt stöd för Georgiens territoriella integritet är givetvis ett sådant ställningstagande.

Vi fortsätter att förvänta oss att Ryssland uppträder ansvarsfullt och fullgör alla sina åtaganden. Detta innebär framför allt att vi kommer att ägna särskild uppmärksamhet åt vårt och Rysslands gemensamma grannskapsområde under hela förhandlingsprocessen. Krisen i Georgien har visat hur olösta konflikter kan förbli ett orosmoment också efter många år och att militära åtgärder inte är en lösning.

Vi måste påminna Ryssland om att landet har mycket att vinna på att agera konstruktivt gentemot sina grannländer, och mycket att förlora på att fortsätta längs konfrontationslinjen. Ryssland har trots allt redan visat att man vet hur man ska uppträda gentemot sina centraleuropeiska grannländer, som nu är med i både EU och Nato.

Vi kommer att fortsätta att kräva att Ryssland måste stå fast vid sina internationella åtaganden och respektera den territoriella integriteten och suveräniteten i Georgien och övriga östeuropeiska länder som ingår i Rysslands och EU:s gemensamma grannskapsområde. Såväl Ryssland som Georgien kommer också att förväntas samarbeta till fullo vid samtalen i Genève.

Jag ska inte gå in i detalj på det aktuella läget i förhandlingarna med Ryssland om det nya avtalet. Kommissionen, som är den part som förhandlar om avtalet, har säkert bättre möjligheter att upplysa er om hur denna process framskrider.

Jag vill också erinra om att vi bara befinner oss i början av processen, som kan dra ut på tiden. Vi får inte låta oss nedslås om den går långsamt framåt i början. Jag är emellertid säker på att vi i slutet av vårt ordförandeskap kommer att veta betydligt mer om vad båda parter vill att det nya avtalet ska omfatta.

Vi är tacksamma mot Janusz Onyszkiewicz för hans betänkande och de rekommendationer han lämnar. Generellt instämmer vi i många av era farhågor, men också era mål.

Nu vill jag säga några ord om den del av avtalet som rör yttre säkerhet, där ordförandeskapet också spelar en roll i förhandlingarna. Det är oerhört viktigt att det nya avtalet gör det möjligt att garantera effektiv dialog och effektivt samarbete med Ryssland. Avtalet måste grundas på gemensamma värden, förenlighet med befintliga internationella åtaganden, rättssäkerhet samt respekt för demokrati, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Detta är särskilt viktigt i förhållande till vårt gemensamma grannskapsområde. Det är verkligen grundläggande om vi lösa långvariga konflikter.

Konfliktförebyggande är också ett viktigt mål. Det måste eftersträvas både genom politisk dialog och gemensamma initiativ.

Vissa framsteg har redan gjorts med Ryssland när det gäller omfattningen av den politiska dialogen och delen om yttre säkerhet i det nya avtalet. Men givetvis kan detaljerna visa sig vara svårlösta. Den mest intressanta och utmanande delen av förhandlingarna inleds nu när vi börjar diskutera konkreta textförslag.

Eftersom förhandlingarna pågår vore det inte lämpligt att ge er några detaljer nu. Jag kan däremot försäkra er om att vi kommer att försöka få till stånd starka bestämmelser om utökad dialog på den internationella arenan, kampen mot terrorism, vapenkontroll, nedrustning och icke-spridning, mänskliga rättigheter, demokrati och rättssäkerhet, krishantering och civilskydd.

Vid toppmötet mellan EU och Ryssland i Chanty-Mansijsk enades vi om att vårt gemensamma mål är att ingå ett strategiskt avtal som utgör en bred ram för förbindelserna mellan EU och Ryssland inom överskådlig framtid och bidrar till att utveckla potentialen hos våra förbindelser. Detta är fortfarande vårt mål och ordförandeskapet kommer, i likhet med kommande ordförandeskap, att fortsätta att sträva mot det.

Vi är redo att hålla parlamentet informerat om framstegen och vi är tacksamma för de synpunkter ni har gett, i synnerhet i er resolutionstext.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Till att börja med skulle jag vilja tacka Janusz Onyszkiewicz så mycket för hans utmärkta betänkande.

Vi har hela tiden sagt att vi värdesätter parlamentets synpunkter, och jag kommer naturligtvis gärna att informera er ytterligare om hur förhandlingarna fortskrider.

Ryssland är och kommer att förbli en viktig partner för oss. Våra gemensamma intressen är komplexa och överlappande. Det rör sig om allt från ekonomiska kontakter till exempelvis vårt gemensamma arbete i Mellanösternkvartetten. Eller som i går, i Afghanistan och Pakistan. Vi är naturligtvis medvetna om att våra åsikter skiljer sig kraftigt åt på vissa punkter, exempelvis när det gäller Georgiens territoriella integritet. När vi har stärkt vår roll i det grannskap som vi delar med Ryssland har detta gång på gång lett till spänningar. I detta sammanhang nämns det ofta felaktigt att vi är beroende av vår stora granne. När det gäller handel och energi är vi snarare ömsesidigt beroende, eller för att uttrycka det annorlunda, har vi båda blivit en partner som den andra inte kan klara sig utan. Just nu är våra förbindelser med Ryssland därför oerhört viktiga och det är absolut nödvändigt att vi har en samlad, visionär EU-strategi.

I morgon kommer president Barack Obama att träffa president Dmitrij Medvedev för första gången. Då kommer han att så att säga trycka på återställningsknappen och ta de första stegen mot en ny syn i Förenta staternas förbindelser med Ryssland. Naturligtvis bör denna nya syn välkomnas, men det innebär inte att vi måste börja om från noll igen. Vi behöver inte återställa våra förbindelser. I stället bör vi hela tiden finjustera dem. Detta är en av våra viktigaste prioriteringar.

Precis som kommissionen konstaterade i sitt meddelande av den 5 november innebär våra komplexa och omfattande förbindelser och de många områden där vi är ömsesidigt beroende att vi hela tiden måste föra samtal med Ryssland. Dessutom anser jag att vi måste vara sansade och resultatorienterade. Förhandlingarna om ett nytt avtal är utan tvekan det bästa sättet att föra fram en samlad EU-ståndpunkt för att försvara våra intressen och som syftar till att nå en överenskommelse på de viktigaste områdena. Just i detta nu har den fjärde förhandlingsrundan inletts i Moskva.

Vi har nu kommit överens om en allmän struktur för avtalet, som under lång tid framöver bör utgöra en rättsligt bindande grund för alla aspekter av våra förbindelser. Samtidigt har vi inte fastställt några konstgjorda frister för förhandlingarna. Jag anser att det måste få ta den tid som krävs för att vi ska få ett lyckat resultat, eftersom det befintliga avtalet kommer att gälla fram till dess. Det finns inget desperat behov av att skynda på förhandlingarna. Därför behöver vi inte vänta på ett nytt avtal innan vi hanterar aktuella frågor. Hittills har vi diskuterat politiska frågor, rättsliga frågor och säkerhetsfrågor. Därför har vi nu bättre förståelse för varandras ståndpunkter. Nu har vi inlett diskussioner om ekonomiska frågor.

Vi borde inte vara förvånade över att de två sidorna har väldigt olika syn på vissa områden. Medan Ryssland exempelvis har stora ambitioner när det gäller det utrikes- och säkerhetspolitiska samarbetet är det för närvarande mindre ambitiöst när det kommer till ekonomiska frågor. Naturligtvis ligger det i EU:s intresse att våra handelsförbindelser och ekonomiska förbindelser inbegriper rättsligt bindande, genomförbara bestämmelser, så att vi kan se till att Ryssland godtar ett system som bygger på tydliga regler. Detta gäller

särskilt på energiområdet, där vi strävar efter att Ryssland ska acceptera principerna i energistadgefördraget, varav de viktigaste är öppenhet, ömsesidighet och icke-diskriminering.

Gaskrisen i början av året har skadat förtroendet för hur tillförlitliga våra energiförbindelser är. Detta måste åtgärdas. Parallellt med förhandlingarna försöker vi därför att kraftigt stärka systemet för tidig varning. I detta fastställs bestämmelser om övervakning och observation i händelse av kris, så att man kan undvika konflikter och lättare lösa en kris.

Det avtal som vi håller på att förhandla fram bör naturligtvis även baseras på respekt för mänskliga rättigheter och demokrati. Vi anser att detta måste ingå i avtalet. När allt kommer omkring har Ryssland och EU, precis som Alexandr Vondra nämnde, gjort samma åtaganden i FN, Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (Osse) och Europarådet. Respekten för dessa gemensamma åtaganden och intressen måste betonas i avtalet. Givetvis räcker inte detta för att lösa konflikterna i Europa, men det bör kunna utgöra en ram för konfliktlösning.

Parallellt med våra förhandlingar kommer vi att fortsätta våra insatser i andra forum, i Genève-samtalen om Georgien, i 5+2-samtalen om Transnistrien och i Minskprocessen för Nagorno-Karabach. Som jag inledningsvis nämnde är rättsliga och inrikes frågor av intresse för båda parterna vid förhandlingarna, och detta är områden där jag ser stora möjligheter till ömsesidigt samarbete som gynnar båda parter, framför allt i kampen mot organiserad brottslighet och för att förbättra villkoren för bona fide-resande. Ryssland har begärt att viseringskravet ska avskaffas. Detta är emellertid bara realistiskt i kombination med ytterligare förbättringar på andra områden. Rent allmänt skulle det exempelvis vara lättare för oss att samarbeta effektivt om Ryssland förbättrade sitt skydd för personuppgifter. Forskning, utbildning och kultur är andra områden där det finns stora möjligheter till samarbete som skulle kunna gynna våra medborgare. Även detta bör beaktas i det nya avtalet.

Det betänkande som vi debatterar i dag innehåller givetvis många andra förslag som jag inte har tid att kommentera just nu, men som givetvis kommer att komma upp under debatten. Jag skulle än en gång vilja understryka att jag framför allt välkomnar det ställningstagande som Janusz Onyszkiewicz gör i betänkandet och i resolutionsförslaget. Om det efter dagens debatt finns behov av ytterligare upplysningar ger jag gärna utskottet för utrikesfrågor en komplett föredragning när som helst, på samma sätt som jag gjorde i fjol.

För att sammanfatta skulle jag vilja framhålla att jag tycker det är viktigt att förhandlingarna fortskrider på ett positivt sätt, och de har mitt fulla stöd. Ett bra avtal kommer förhoppningsvis att under lång tid framöver utgöra en fast och förutsägbar grund för förbindelserna mellan EU och Ryssland.

Cristina Gutiérrez-Cortines, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (ES) Herr talman! För oss i utskottet för industrifrågor, forskning och energi och för oss i EU står det klart att energi har blivit ett utrikespolitiskt verktyg, ett instrument som kan utlösa konflikter eller ena oss. Det är just detta ämne som vi vill tala om i dag.

Traditionellt har Europa varit förenat med Ryssland. Vår historia visar att Vitrysslands utveckling tydligt influerades av väst, och ryska traditioner när det gäller religion, alla former av utbildning och de flesta värdesystem har följt ett europeiskt tankesätt som har berikat Ryssland. Vår kultur har också berikats av ryska vetenskapsmän och stora matematiker från Kazan och andra hörn av landet. Detsamma gäller dess litteratur.

Jag anser att vi bör betrakta spänningarna under socialisttiden som ett tillfälligt avbrott. Vi bör komma ihåg dem men de utgör inte en konstant faktor. Våra förbindelser med Ryssland har hela tiden präglats av enighet. På energiområdet, där EU har brister, anser jag därför att vi måste låta Ryssland få veta att vår vänskap bör bestå. Den bör emellertid omgärdas av tydliga regler, på det sätt som gentlemän alltid har haft och som vi alltid har haft, men nu i form av skriftliga regler.

Vi kan inte leva i konstant osäkerhet och inte veta om energileveranserna till våra medborgare kommer att avbrytas igen. Vi måste också få Ryssland att inse att det inte kan använda energi som ett redskap för att inte behöva erkänna grannländernas suveränitet. Det finns nu människor som har uppnått självständighet och som fullt ut tillämpar demokrati. Vi bör hålla ett vakande öga över dem och Ryssland har en skyldighet att hålla ett vakande öga över dem, precis på samma sätt som det har en skyldighet att tillhandahålla en uppsättning tydliga regler för energiutbyte och enhet genom energi.

Josef Zieleniec, *för PPE-DE-gruppen*. – (CS) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Janusz Onyszkiewicz för detta viktiga, välskrivna och välavvägda betänkande. Som PPE-DE-gruppens skuggföredragande uppskattar jag

att betänkandet även speglar våra huvudprioriteringar när det gäller Ryssland, exempelvis pragmatiskt samarbete baserat på ett sunt marknadsklimat, betoning på mänskliga rättigheter, en fungerande rättsstat och demokrati, vilka alla tillhör EU:s grundläggande sociala värden, och även betoning på respekten för grannländernas suveränitet och EU:s enighet.

Det nya avtal som håller på att förhandlas fram måste innehålla alla samsarbetsaspekter, vara rättsligt bindande och spegla kvaliteten i våra förbindelser med Ryssland. Om diskussionerna ska spegla våra värderingar får vi emellertid inte glömma bort den roll som Ryssland spelade i kriget i Georgien förra året eller i gaskrisen i januari. Vi kan inte tillåta att det skapas nya inflytandesfärer i Europa. Vi kan inte acceptera det *status quo*, eller snarare det *fait accompli* som råder i Kaukasien. Det är därför vi kräver entydiga garantier från Rysslands sida om att det inte tänker gripa till våld mot något av sina grannländer och att det kommer att hantera tvister i vårt gemensamma grannskapsområde tillsammans med EU. Vi anser det helt naturligt att uppmana Ryssland att ta första steget för att skapa förtroende.

Många kolleger betonar i dag med rätta att EU måste vara enigt i sina förbindelser med Ryssland. En verkligt gemensam ståndpunkt kan emellertid endast uppnås successivt. Därför föreslår jag att det inom ramen för rådet ska inrättas en samrådsmekanism så att medlemsstaterna i god tid kan samråda med varandra inför eventuella bilaterala frågor som rör Ryssland och som påverkar andra medlemsstater eller hela EU. Detta är enda sättet att uppnå en verkligt gemensam ståndpunkt gentemot Ryssland och det är bara på så vis som vi till fullo kan utnyttja vår största fördel i våra förbindelser med Ryssland, vår enighet.

Csaba Tabajdi, för PSE-gruppen. – (HU) PSE-gruppen betraktar Ryssland som en central strategisk partner. EU och Ryssland är beroende av varandra. Det bekräftade även kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner.

När det gäller gasleveranserna är vi beroende av varandra eftersom Ryssland inte skulle kunna sälja sin gas till någon annan. Vi måste vara tydliga på denna punkt. Det är oerhört viktigt att det utarbetas och ingås ett nytt partnerskaps- och samsarbetsavtal. Detta betänkande borde ha bidragit till detta, men det gör det inte.

Janusz Onyszkiewicz betänkande, som antogs i utskottet för utrikesfrågor och vars ton ibland är grovt oförsämd, skulle allvarligt kunna skada nätverket av förbindelser mellan EU och Ryssland. PSE-gruppen fördömer kraftfullt människorättsliga kränkningar. Vi kräver att de demokratiska rättigheterna och de grundläggande värdena respekteras.

Vi uppmanar Ryssland att respektera principen om skriftliga och elektroniska mediers oberoende. Vi uppmanar den ryska regeringen att göra allt den kan för att utreda attackerna mot och mordet på journalister. Den ryska lagen om icke-statliga organisationer hotar dessa organisationers oberoende verksamhet.

PSE-gruppen ser med oro på hur det senaste valet till den ryska duman och det senaste ryska presidentvalet genomfördes. Vi är kritiska till Rysslands roll i gästvisten mellan Ryssland och Ukraina och i konflikten mellan dessa båda länder. Samtidigt är vi övertygade om att parlamentets rekommendationer måste ha till syfte att förbättra förbindelserna mellan EU och Ryssland och bidra till utarbetandet av ett nytt strategiskt partnerskap. Därför röstade vi mot betänkandet i utskottet för utrikesfrågor.

PPE-DE-gruppen och ALDE-gruppen går emot de tankar som kommissionen har gett uttryck för. De går emot den nya amerikanska politiken. Med tanke på att Barack Obamas administration – framför allt genom uttalandena från vice president Joe Biden – har ändrat stil kommer EU att hamna i bakvattnet av den nya amerikanska politiken och det skulle inte ligga i vårt intresse. För oss handlar det därför inte om kritiken som sådan, utan om hur den framförs.

Det är inte mäsrande som behövs utan motiverad kritik. Det är inte upp till EU att vara lärare och ge Ryssland lektioner. PSE-gruppen kommer därför bara att kunna acceptera detta förslag till betänkande om parlamentet antar samtliga sex ändringsförslag som vi har lagt fram. Annars kommer detta bara att vara ett kontraproduktivt betänkande som inte bidrar till att främja det strategiska partnerskapet mellan EU och Ryssland. Det ligger dock i EU:s intresse att utveckla ett framgångsrikt samarbete mellan EU och Ryssland.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Utrikespolitik kräver diplomati och principer. I detta betänkande om det nya avtalet mellan EU och Ryssland återfinns båda. Min grupp lovordar betänkandets innehåll och gratulerar Janusz Onyszkiewicz till hans arbete.

Historien har lärt oss att ingenting irriterar ryssarna mer än när vi vänder dem ryggen. Därför ligger det i både Rysslands och EU:s intresse att kommunicera, samsarbeta och bedriva handel på ett förtroendeskapande sätt. På samma sätt är det oärligt att låtsas att Rysslands har agerat oklanderligt. Detta är ett land som använder energileveranser som ett vapen, ett land vars nonchalanta uppträdande i Kaukasien och Östersjöområdet

får dess grannländer att sitta på helspänn och ett land där rättssäkerheten böjs och anpassas så att den passar dem som är positiva till Kreml och drar åt tumskrubarna på dem som är kritiska, vilket dagens nya rättegång mot Mikhail Chodorkovskij bekräftar.

Valen är som vi vet inget undantag. Misshandel, hotelser mot människorättsförespråkare, mord på oberoende journalister – så ser verkligheten ut i dagens ryssland, herr Tabajdi.

(Applåder)

Vi beklagar att vissa ledamöter strävar efter att mildra kritiken mot Rysslands tidigare kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Jag är förvånad över hur vissa envisas med att beteckna det nya avtalet som ett strategiskt avtal, bara för att Moskva vill det. Visst bör vi bygga broar, men vi får inte okritiskt acceptera sådant som är avskyvärt.

Det finns tre skäl till att vissa gärna vill göra eftergifter för Vladimir Putin. För det första har vi de tidigare Sovjetsympatisörerna som fortfarande har känslomässiga band till Kreml. För det andra har vi de som anser att Ryssland på något sätt skulle vara annorlunda än andra länder och att samma normer inte kan tillämpas på ryssarna. För det tredje har vi de som anser att Ryssland helt enkelt är för skrämmande för att man ska våga ta avstånd. Inget av dessa skäl är legitimt. Europas yttersta vänster har en historia där man medvetet ignorerade de mänskliga rättigheterna under Sovjettiden. Detta är inte bara moraliskt fel, utan ett tecken på politisk förvirring hos dem när de nu hittar på ursäkter för Ryssland, när landet slår in på den diktatoriska vägen. De mänskliga rättigheterna är dessutom universella och odelbara, annars betyder de ingenting. EU bör därför ha självförtroende nog att försvara våra värden inom och utanför våra gränser.

Slutligen är EU:s befolkning i dag tre och en halv gång större än Rysslands. Vi har militära utgifter som är tio gånger högre och en ekonomi som är femton gånger större. Det finns ingen anledning för oss att huka inför Kreml. Däremot finns det all anledning att stå upp för våra värden. Därför stöder vi ett nytt avtal, men låt EU gå in i detta förhållande enat, starkt och med öppna ögon.

Adam Bielan, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! I kombination med principen "söndra och härska" använder Kreml energileveranser som ett politiskt instrument för att korrumpiera EU-länderna ett efter ett, från Cypern till Nederländerna. Denna strategi har visat sig vara förvånansvärt framgångsrik. EU har däremot varit förvånansvärt passivt under angreppen mot det suveräna landet Georgien. EU-ledarna utmärkte sig genom sin frånvaro. Javier Solana och Benita Ferrero-Waldner syntes inte till någonstans. Samtidigt förödmjukades Frankrikes president Nicolas Sarkozy ordentligt när ryssarna fullständigt ignorerade det fredsavtal som han hade förhandlat fram. EU:s svaghet i dess förbindelser med Ryssland beror därför på dess egen naivitet och kortsiktiga politik.

Österrikiska, tyska och italienska energibolag har bilaterala affärsöverenskommelser med Ryssland. Detta leder till att Moskva kan sätta direkt politiskt tryck på enskilda medlemsstater. Tyskland bygger en gasrörledning längs Östersjöns botten för att undvika Polen. Trots detta har Ryssland vid flera tillfällen avbrutit energileveranserna till Litauen, Tjeckien och andra EU-länder. Om Nord Stream genomförs kanske mitt hemland Polen drabbas av samma öde. EU:s politik gentemot Ryssland måste baseras på enighet och solidaritet. Om vi vill att våra förbindelser med Ryssland ska vara effektiva måste därför alla länder som tänker ingå en bilateral överenskommelse med Kreml innan dess samråda med de övriga medlemsstater som eventuellt kan påverkas.

Marie Anne Isler Béguin, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag skulle också vilja tacka föredraganden för att han har godtagit våra ändringsförslag och placerat frågan om mänskliga rättigheter i centrum för förhandlingarna med Ryssland. Jag skulle vilja be rådet och kommissionen att inte ge med sig på detta område. Jag vill även be föredraganden att stödja våra andra ändringsförslag om respekt för minoriteters rättigheter och om Tjetjenien, som till viss del har glömts bort i betänkandet.

Vi stöder också den kritiska inställningen till Ryssland. Även om Ryssland just nu sänder ut vissa positiva signaler, framför allt när det gäller dess vilja att ingå ett internationellt avtal om att minska kärnvapenarsenalerna – vilka säkert kostar för mycket pengar i dessa kristider – är det fortfarande totalt kompromisslöst i andra frågor, framför allt när det gäller grannskapspolitiken där det kritiserar EU för att blanda sig i dess inflytandesfär. Jag skulle vilja påminna er om att Sergej Lavrov i Bryssel nyligen kritiserade det östliga partnerskap som vi upprättade vid vårt toppmöte. På samma sätt reagerade Vladimir Putin negativt på gasavtalet mellan EU och Ukraina.

Som ni vet – och som alla har nämnt – är Georgienfrågan mer aktuell än någonsin och denna fråga är fortfarande ett tvistefrå mellan oss och Ryssland. Ryssland använder ständigt sin vetorätt för att förhindra utstationering av internationella fredsbevarande styrkor och har till och med nekat våra civila observatörer tillträde till de territorier som det ockuperar och kontrollerar. Ryssland bryter därför mot det sexpunktsavtal som EU och Ryssland ingick den 12 augusti och gör inget för att stoppa de våldshandlingar som dagligen sker vid den administrativa gränsen mellan Abchazien och Sydossetien.

Som redan nämnts låter ingen heller sig luras när det gäller medlemsstaternas beroende av Ryssland för energi eller det politiska pris som vi tvingas betala.

I en global kris där ingen skonas skulle jag avslutningsvis vilja se oväntade lösningar som gör det lättare för Ryssland att acceptera ett konstruktivt partnerskap, och att EU visar mer styrka genom att agera som en enad partner.

Vladimír Remek, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Vi diskuterar våra rekommendationer till rådet inför det nya avtalet med Ryssland. För mig ger emellertid betänkandet inte intryck av att vara rekommendationer till diplomatiska förhandlingar. Till största delen ges uttryck för och understryks vad EU begär, framhåller, betonar, protesterar mot osv. Detta är en lista med påbud. Jag är glad att jag inte är den förhandlare som förväntas vägledas av sådana rekommendationer. Samtidigt erkänner vi att EU bland annat får en fjärdedel av sina leveranser av olja och naturgas från Ryssland. Ibland känns det som om vi ber om säkra, stabila leveranser av livsnödvändiga råvaror samtidigt som vi svingar en knölpåk. Och vad för vi i EU med oss till förhandlingsbordet? Vi gömmer oss bakom mänskliga rättigheter. Men vad är exempelvis vår ståndpunkt det gäller de ryskspråkiga minoriteter som bor i EU:s medlemsstater? Vad är vår inställning till de återföreningar och den verksamhet som medlemmar av f.d. SS-enheter bedriver i EU:s medlemsländer? Eller är det så att vi i strid med FN:s slutsatser inte motsätter oss dessa utan snarare stöder dem? Varför kan utskottet för industrifrågor, forskning och energi nämna båda länderna, Ryssland och Ukraina, som ansvariga för problemen i samband med leveranserna av naturgas till EU, medan vi i vår rekommendation endast kritiserar Ryssland? Sammantaget är det lite som att spela fotboll med bara ett mål. Som ni säkert håller med om är detta knappast rätt sätt att spela på. Så låt oss inte förvänta oss några mirakelresultat.

Personligen har jag därför svårt att stödja detta dokument i dess nuvarande form. Till och med i utskottet för utrikesfrågor var en tredjedel av ledamöterna missnöjda med förslaget. Samtidigt har utskottet för internationell handel tagit en betydligt mer realistisk hållning när det gäller förbindelserna med Ryssland, och tagit hänsyn till vad EU verkligen behöver.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Det råder ingen tvekan om att Ryssland nu har fått sin beskärda del av den ekonomiska krisen. Så sent som i morse hörde jag en inträngande rapport från Sankt Petersburg om vilka mediciner som den genomsnittliga ryska medborgaren inte har råd med och därför inte kan få tag på. I Världsbankens senaste prognos förutspås ännu sämre tider för den ryska ekonomin. Hur ska vi ställa oss till den dystra prognosen att i slutet av året kan fler än 20 miljoner ryssar befinna sig under existensminimum på 4 600 rubel (ungefär 185 US-dollar)?

Både i EU och i Ryssland behövs det omgående kraftfulla åtgärder för att hantera krisen. Därför bör man prioritera gemensamma insatser för att förbättra det globala ekonomiska klimatet. Dessa kräver emellertid ömsesidigt förtroende, vilket jag tyvärr måste konstatera att Kremls utrikespolitik står i vägen för. Ett exempel är krisen i Moldavien, som fortsätter och blir alltmer komplicerad, och där inte Igor Smirnov är till någon hjälp. Ett annat exempel är förra veckans nya oreda i Ukraina. Kort sagt står bristen på ömsesidigt förtroende i vägen för gemensamma insatser.

Med detta betänkande sänder parlamentet ut ett ärligt, tydligt budskap till rådet och kommissionen inför förhandlingarna med Moskva och jag hoppas verkligen att man möter Ryssland med höguret huvud.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! I parlamentets förslag till rekommendation till rådet om det nya avtalet mellan EU och Ryssland, som vi debatterar i dag, finns det kanske bara två fakta som det går att hålla med om. För det första att Ryssland har enorm betydelse för stabilitet och välbefinnande i Europa och världen, och för det andra att vi måste få till stånd ett strategiskt partnerskap med Ryssland som baseras på demokratiska värden. Annars måste jag säga att texten är skriven på ett språk som tillhör en vinnande makt från det kalla krigets dagar. Den strider mot alla grundläggande regler för diplomati och internationella förbindelser. Sådana regler handlar mer om kompromiss, artighet, jämvikt och respekt för den andra parten vid förhandlingsbordet. De handlar inte om diktatoriska krav och hårda fördömanden. Den terminologi och de formuleringar som används i betänkandet för tankarna till den uppblåsta sultanens brev till

Zaporogkosackerna, som verkligen gav honom svar på tal. Den opassande rysskräck som präglar texten uppvägs till viss del av det objektiva yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi, vilket borde vara en vägledning för hur ett nytt dokument bör formuleras. Jag anser att det nuvarande betänkandet skadar både EU och Ryssland och därmed alla medborgare i det euroasiatiska området.

Jag hoppas verkligen inte att man kommer att använda sig av denna ryssfientliga retorik vid det toppmöte mellan EU och Ryssland som under ledning av president Václav Klaus ska hållas under det tjeckiska ordförandeskapet. Inte minst eftersom den tjeckiska presidenten inte delar resten av EU:s syn på konflikten mellan Ryssland och Georgien. Jag är fast övertygad om att rådet i våra medborgares intresse bör komma ihåg att Ryssland är och kommer att fortsätta att vara en nödvändig, användbar och jämlik partner i vårt geopolitiska område. Som redan har nämnts står Ryssland för en fjärdedel av leveranserna av olja och gas till EU, och hälften av den ryska oljan och gasen går till EU. Om inte annat borde detta i sig självt vara ett tillräckligt starkt argument för att upprätthålla goda grannskapsförbindelser mellan EU och Ryssland.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Som ordförande för delegationen för förbindelserna med Ryssland har jag under de senaste två åren varit mycket intensivt sysselsatt med Ryssland och EU. Jag har inte bara arbetat med incidenter utan även bevarat ett öppet sinne när det gäller den långsiktiga strategin. Därför förstår jag inte alls vad ALDE-gruppens ordförande Graham Watson precis sa. Varken jag eller mina kolleger har intagit en ensidig syn i någon av dessa debatter. Vi har diskuterat de många problem som rör Ryssland.

Vi får emellertid inte glömma att ingåendet av ett partnerskapsavtal också innebär att vi själva blir partner. Detta innebär i sin tur att båda parter måste ha ömsesidiga samråd i svåra frågor. Det går bara att få till stånd ett partnerskapsavtal i en anda av ömsesidigt förtroende, inte om en part bara ser problem. Förenta staterna har en annorlunda strategi just nu. Måste vi verkligen återgå till det kalla krigets stämningar, samtidigt som Förenta staterna erbjuder öppningar? Detta är ingen förnuftig strategi.

Vi behöver ett partnerskapsavtal, ett strategiskt partnerskap, eftersom vi bara har en stor granne. Vi är beroende av denna granne för våra energileveranser, och den är beroende av våra pengar. Eftersom vi i EU har värden att försvara diskuterar vi emellertid även gemensamma värden och mänskliga rättigheter med denna granne. Att bara diskutera de negativa aspekterna är inte en bra start på den nya strategi gentemot vår stora granne som vi verkligen behöver. Jag tackar därför kommissionsledamoten för hennes svar, eftersom det innehåller positiva element som hjälper oss att verkligen uppnå något som kan gynna de 500 miljoner EU-medborgarna.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Herr talman! Till att börja med skulle jag vilja berömma Ria Oomen-Ruijten för vad hon precis sa. Jag instämmer helt i hennes argument, och jag hoppas att de även kommer att påverka hennes grupp i morgon när den röstar om våra ändringsförslag till detta betänkande. Jag önskar henne lycka till med detta.

Min grupp har stora problem med Janusz Onyszkiewicz betänkande. Därför röstade vi mot det i omröstningen i utskottet för utrikesfrågor. Betänkandet är med rätta mycket omfattande. Agendan för förbindelserna mellan EU och Ryssland är verkligen mycket omfattande. Det är sant att föredraganden har ansträngt sig för att behandla alla områden i sitt betänkande. Det ska han ha beröm för. Men betänkandet slår an fel ton. Man kan inte säga att förbindelserna är nödvändiga, som föredraganden gör, och sedan bara ta upp exempel på allt som är eller går fel i Ryssland, utan att även uppmärksamma de fel som vi själva – under de senaste 20 åren – har gjort i våra förbindelser med Ryssland.

Ryssland är inte ett kandidatland, utan en strategisk partner som vill samarbeta på områden där det finns gemensamma intressen. För detta krävs konstruktivt, rationellt beteende. Jag håller helt med Alexandr Vondra om att detta måste utgöra grunden för vår strategi. Tvärt emot vad man kan få intryck av gäller inte Köpenhamnskriterierna här. Jag är för en pragmatisk strategi som baseras på ömsesidigt beroende. De behöver oss och vi behöver dem. Oavsett om det handlar om handel, energi, samarbete, klimat eller icke-spridning av kärnvapen kan vi bara hitta lösningar om vi arbetar tillsammans. Det är detta som är det strategiska intresset – vi fortsätter att använda ordet "strategisk" i denna debatt – bakom förhandlingarna om ett nytt avtal. Förhandlingarna måste präglas av god tro och respekt för Ryssland intressen.

Föredraganden lägger med rätta stor vikt vid EU:s och Rysslands gemensamma grannar. Även här gäller att samarbete är mer produktivt än konfrontation. Vi vill till varje pris undvika att behöva slåss om inflytandesfärer. EU bör i stället arbeta för att skaka liv i den försvagade organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (Osse). Inom ramen för Osse kan vi undersöka hur vi ska förbättra strategin för de olösta konflikter som fortfarande existerar i Europa, oavsett om de finns i Georgien, Azerbajdzjan eller Moldavien.

Allt är naturligtvis inte frid och fröjd i förbindelserna mellan EU och Ryssland. Detta diskuteras med rätta i betänkandet. Vi har fördömt Rysslands invasion av Georgien och fortsätter att göra detta. Vi är bekymrade över auktoritära tendenser i Ryssland. Därför kan dialogen inte bara vara positiv. Som medlem av Europarådet kan Ryssland göra bättre. Med all respekt för föredraganden skulle han emellertid göra klokt i att trycka på återställningsknappen. Nu när den amerikanska regeringen har valt en annorlunda strategi gentemot Ryssland skulle det vara kontraproduktivt att fortsätta med en polariserad inställning. Våra problem är globala, och alla måste göras delaktiga om vi ska kunna lösa dem.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) I sitt installationstal sa president Dmitrij Medvedev att hans viktigaste uppgift var att skydda friheten och återupprätta rättsstatsprincipen. Tyvärr har han ännu inte uppfyllt detta löfte. Det är vår skyldighet att påminna honom om hans löfte och ge mer stöd till oberoende medier, det civila samhället och de som drabbats av människorättsliga kränkningar.

Vi strävar efter ett strategiskt partnerskap med Ryssland, och ett partnerskapsavtal ligger i vårt intresse. Detta är emellertid endast realistiskt om Ryssland å sin sida visar upp ett konstruktivt, ansvarsfullt och samarbetsvilligt beteende.

I januari skakades förtroendet för Ryssland som energileverantör. Därför måste kärnan i avtalet vara energipartnerskap. Förtroendet för Ryssland skulle öka om det antligen ratificerade Europeiska energistadgefördraget och transiteringsprotokollet. Vi förväntar oss att EU vidtar gemensamma och kraftfulla åtgärder för medlemsstaternas räkning, varav några till stor del är beroende av ryska energileveranser.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Herr Onyszkiewicz! Tack. Ryssland är en mycket viktig partner för EU. Gemensamma åtgärder kan bidra till att övervinna den ekonomiska och finansiella krisen. Detta får emellertid inte innebära att vi gör avsteg från våra principer och värderingar. Vi måste kräva att Ryssland återupprättar mänskliga rättigheter i Ryssland, återupprättar pressfrihet, yttrandefrihet och föreningsfrihet. Vi måste insistera på att Rysslands program för att stödja ryska landsmän inte missbrukas som ett medel för att på nytt påtvinga sitt politiska inflytande i vissa medlemsstater. För att ett nytt avtal ska kunna undertecknas måste Ryssland uppfylla sitt åtagande om Georgiens territoriella integritet. Det breda avtalet bör innehålla en strategi för trygg energiförsörjning som baseras på ratificering av energistadgefördraget. Dessutom måste vi kräva en ordentlig analys av hur den nordliga gasrörledningen kommer att påverka miljön. Tack.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Janusz Onyszkiewicz har varit väldigt tydlig när det gäller de människorättsliga frågorna i samarbetet med Ryssland. Det tackar jag honom för. Jag anser att det är extra viktigt att göra helt klart att EU inte värdesätter ekonomiska band, det vill säga gasledningar, högre än mänskliga rättigheter. Normala partnerskap baseras på två tillförlitliga partner som litar på varandra. Strategiska partnerskap löper risk att bara i begränsad skala bli försvarbara och tillförlitliga. Därför måste EU skydda sig mot detta. Så länge Ryssland fortsätter att på ett sådant flagrant sätt kränka de mänskliga rättigheterna och inte når upp till en miniminivå när det gäller demokrati och rättsstatsprincipen – vilket exempelvis fallen Anna Politkovskaja, Michail Chodorovskij och Alexander Lebedev visar – kan vi inte ha ett normalt partnerskap.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Janusz Onyszkiewicz betänkande är utan tvekan ett av de viktigaste dokumenten så här i slutet av vår mandatperiod. Jag måste understryka att jag är mycket, mycket besviken på innehållet i betänkandet. En av de få saker jag kan hålla med om är att vi alla anser att goda förbindelser med Ryssland är en central fråga. Jag anser att betänkandet är onyanserat och jag är övertygad om att det i sin ursprungliga form inte kommer att bidra till att förbättra våra ömsesidiga förbindelser. För att uttrycka det milt anser jag att förslaget om att ge EU:s höga representant samrådsbefogenheter är ett misstag. Om detta i så fall skulle vara Javier Solana, samme man som för tio år sedan släppte lös den vettlösa så kallade humanitära bombningen av Jugoslavien och som i strid med internationell rätt organiserar utbrytningen av en del av en självständig stat, så har han inte mitt förtroende. Jag ser dessutom en brist på balans just i det faktum att man i betänkandet kritiserar Ryssland för dess program för att stödja ryska medborgare som bor utomlands, samtidigt som man inte säger någonting om ställningen för de ryskspråkiga personer i EU som inte är EU-medborgare. Dessutom anser jag att man i betänkandet avsiktligt undviker att ta upp problemet med det så kallade Karta Polaka, som strider mot internationell rätt.

Francisco Millán Mon (PPE-DE). – (ES) Ryssland är en mycket viktig internationell aktör, en permanent medlem av säkerhetsrådet och G8-gruppen och en militär stormakt. Just därför bör EU försöka få till stånd

dialog och samarbete med Ryssland. Dessutom är många medlemsstater beroende av Ryssland för sin energiförsörjning och har betydande handel med detta land.

Förbindelserna bör emellertid gå djupare och vara mer ambitiösa. Ryssland är ett europeiskt land och medlem av Europarådet. Det har gjort åtaganden när det gäller mänskliga rättigheter och demokratiska friheter och borde dela våra värden och principer, inklusive respekt för internationell rätt och staters suveränitet och territoriella integritet.

Den senaste tidens händelser visar trots detta på en oroande tendens i Ryssland, exempelvis användningen av energiresurser som ett sätt att utöva påtryckningar – inklusive strypta leveranser – eller krisen i Georgien förra sommaren och de händelser som har följt på denna.

Allt detta har lett till att förtroendet för Ryssland som europeisk partner har minskat. Nu måste vi försöka vinna tillbaka detta förtroende. Vi vill ha konstruktiva förbindelser med Ryssland som verkliga europeiska partner. Men för att detta ska ske måste Ryssland ändra sitt beteende.

I EU har medlemsstaterna av många skäl, vissa historiska, olika idéer om hur våra förbindelser med Ryssland bör se ut. Därför är det inte lätt att nå en gemensam ståndpunkt. Detta är en av våra svagheter och ett av våra problem. Tillsammans med en strategi som kan kallas pragmatisk eller realistisk finns det här i parlamentet en ökad tro på att de partner som vi vill ha nära band med måste agera i enlighet med internationell rätt och respektera de grundläggande rättigheterna och friheterna, särskilt om de är partner som tillhör den stora europeiska familjen.

Parlamentet gladdes åt det åtagande som president Dmitrij Medvedev gjorde när han tillträdde sitt ämbete. Han lovade att han skulle respektera de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen, men detta löfte måste åtföljas av handling.

Mina damer och herrar! I framtiden vill jag gärna tro att EU i Ryssland kommer att hitta en permanent, strukturerad partner som delar våra värderingar. Men i dag verkar en sådan framtid avlägsen.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru talman! Till att börja med skulle jag vilja tacka Alexandr Vondra och kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner så mycket för deras inlägg. Vi tycker att de var mycket mer realistiska och mer träffande än Janusz Onyszkiewicz betänkande i dess nuvarande form. Eftersom jag har stor respekt för Janusz Onyszkiewicz som person beklagar jag detta. Jag förstår inte riktigt varför vi har ett betänkande framför oss i dag där man inte använder sig av denna gemensamma grund – å ena sidan kritik och å andra sidan samarbete – som minsta gemensamma nämnare, vilket rådet och kommissionen har gjort.

Låt mig gå igenom vår kritik en gång till. Bara för att förtydliga talar jag alltså om vår kritik av Ryssland.

När det gäller grannskapsområdet förstår vi inte, och är kritiska till, Rysslands agerande gentemot Georgien. Men världen har för länge sedan insett att Ryssland inte är den enda skyldiga parten här. Tyvärr vill vissa kretsar här i parlamentet inte acceptera detta. Vi måste se båda sidor. När jag riktar mina blickar från Salomé Zourabichvili till Nino Burjanadze, när jag ser hur tidigare allierade till Georgiens president nu är i opposition till president Micheil Saakasjvili och hur de mänskliga rättigheterna inte värdesätts särskilt högt där heller, frågar jag mig varför det bara är Ryssland som kritiseras, och inte även Georgien. När det gäller energikrisen med Ukraina vet vi nu, och ni lika väl som resten av oss, att krisen till viss del beror på den interna politiska situationen i Ukraina. Men det är alltid bara Ryssland som kritiseras.

Även om Milan Horáček, som nu uppenbarligen vill lösa regeringskrisen i Tjeckien, säger att vi inte får prioritera energifrågan framför mänskliga rättigheter är det faktiskt ingen som gör detta. Säg mig rakt ut, vill ni verkligen att vi ska säga "vi vill inte ha er gas tills ni respekterar de mänskliga rättigheterna"? Ni måste öppet, ärligt och tydligt säga vad ni vill, och inte bara slänga ut några lösryckta tankar i diskussionen.

Min tredje punkt handlar om mänskliga rättigheter. Vi är djupt besvikna på inställningen till de mänskliga rättigheterna i Ryssland. Givetvis anser vi att situationen är oacceptabel. Vi kommer aldrig att vara tysta när de mänskliga rättigheterna kränks. Som jag precis nämnde måste vi tydligt ta upp människorättskränkningar var dessa än sker, oavsett om det rör sig om Georgien, Ryssland eller våra egna medlemsstater. Detta inbegriper även rättigheterna för ryska medborgare och icke-medborgare. En del av dessa har tyvärr problem i vissa EU-medlemsstater. Detta är självklart, men vi måste göra det i samma utsträckning överallt, i samma utsträckning och med samma kriterier.

För det fjärde beklagar jag djupt att Ryssland – och dess ledarskap – inte utvecklar den typ av perspektiv på sin egen historia som många av våra länder har gjort. Jag syftar här på den debatt som vi redan har haft, och

morgondagens omröstning om resolutionen om vår historia. Bilden av Ryssland skulle förbättras avsevärt om landet betraktade sin egen historia på ett mer kritiskt sätt, med andra ord om det inte utmålade stalinismen som en stor nationell framgång utan som ett brott som måste konfronteras. Naturligtvis har vi även gjort väldigt tydliga uttalanden. Men vi måste tala om för alla länder, för alla totalitära regimer, att vi inte kan acceptera totalitära regimer, och att vi inte kan acceptera bristande historiekunskaper.

Ett alternativ skulle vara om åtminstone ett eller två av våra ändringsförslag godtas. I dessa försöker vi nämligen återskapa jämvikten och använder oss just av denna dubbla strategi: stark kritik av Ryssland, men även en vilja att ingå partnerskap med Ryssland.

Henrik Lax (ALDE). - (EN) Fru talman! Föredraganden säger helt riktigt att EU måste kunna tala med en röst i viktiga frågor som gäller Ryssland. De ryska ledarna verkar nu tyvärr se förbindelserna med tredjeländer som ett nollsummespel. Förenklat sagt: Om inte jag slår dig är det du som slår mig. Ett djupare samarbete mellan EU och Ryssland vore i själva verket en situation som alla skulle vinna på, vilket vi måste få Rysslands ledare att inse. Det finns en risk att den svåra ekonomiska krisen i Ryssland ytterligare försämrar ledarnas inställning till ett nära samarbete med EU. Därför är det särskilt viktigt att EU kan uppträda enat. De gånger EU har talat klarspråk och sagt ifrån, har de ryska ledarna hejdat sig. Georgienkonflikten, gaskrisen mellan Ryssland och Ukraina i början av året och provokationerna kring bronssoldatstatyn i Estland visar att ett enigt EU kan få de ryska ledarna att tänka om.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - (PL) Fru talman! Det betänkande som vi debatterar innehåller en ganska detaljerad redogörelse över de människorättsliga kränkningar som nyligen har ägt rum på Rysslands territorium. Dessa fall visar tydligt att Ryssland struntar i alla normer som gäller i den fria världen. Jag uppmanar därför rådet och kommissionen att börja kräva att Ryssland uppfyller sina åtaganden om att respektera de mänskliga rättigheterna. Detta bör utgöra ett nödvändigt villkor för att fortsätta samtalen om ett nytt avtal.

Vid gemensamma möten med den ryska sidan har jag ofta hört ledamöter från den ryska duman säga någonting i stil med att vi inte bör slösa tid på mänskliga rättigheter utan gå vidare till väsentliga frågor, dvs. handel. Vi kan inte acceptera en sådan syn. Det finns inget viktigare än frihet, hälsa och livet självt. Dessa värden förbises ofta i Ryssland, medan värdet av pengar hela tiden uppmärksammas.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill gratulera Janusz Onyszkiewicz till hans hårda arbete och hedervärda resultat.

Det här är förresten det avgående Europaparlamentets sista ställningstagande om förbindelserna med Ryssland, och det starkaste budskap parlamentet har gett är konsekvens grundat på våra gemensamma europeiska värden.

Därför är det lämpligt att vi kommer ihåg att grunden för våra förbindelser med Ryssland fortfarande är vår kollega Cecilia Malmströms betänkande, som har några år på nacken. Förslagen i detta betänkande har fortfarande inte genomförts.

Under tiden har vi hamnat i en slags limbo, där vi fortsätter att upprepa hur viktiga våra förbindelser med Ryssland är. Det är sant, men man behöver inte bli tjatig. Vi måste bli trygga i vår egen styrka, våra egna värden och vår egen potential, som Graham Watson menade, och leva upp till dessa värden.

Vi måste också dra slutsatsen att det har skett en kvalitativ förändring till det sämre i Ryssland. I augusti ockuperade Ryssland nästan ett självständigt grannland. Det räcker inte att bara kritisera eller beklaga de fortsatta människorättsliga kränkningarna i Ryssland. Frågan är hur dessa mänskliga rättigheter och värderingar ska kopplas till vårt praktiska agerande. Annars blir vi gemensamt ansvariga, åtminstone indirekt, för att de mänskliga rättigheterna och de demokratiska värdena i Ryssland gasas ihjäl i utbyte mot gas från ryska rörledningar.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Fru talman! Uppenbarligen finns det två olika tankeskolor här i parlamentet när det gäller Ryssland. Detta avspeglar de splittrade åsikterna i medlemsstaterna.

I grunden handlar det inte om Ryssland – eftersom många håller med om att denna supermakt är en nödvändig strategisk partner för oss – utan om hur vi ska reagera på Rysslands agerande, som inte alltid lever upp till våra standarder. Medan den första skolan vill att Ryssland ska ställas till svars för alla avsteg från dessa standarder – och Janusz Onyszkiewicz betänkande tillhör givetvis denna kategori – är alltså den andra skolan mer tillmötesgående och i första hand präglad av pragmatism.

Frågan är därför vilket av dessa båda synsätt som säkrar en bättre hantering av våra gemensamma frågor (ekonomi, handel, energi, säkerhet, forskning och utbildning) och tillgodoser våra intressen samtidigt som vi inte ger upp våra egna standarder. Vilket av dem kommer att kunna påverka Rysslands agerande mest? Även om jag personligen är skeptisk till om någon överhuvudtaget verkligen kan påverka Rysslands agerande på något sätt förespråkar jag ändå en ståndpunkt där EU kombinerar pragmatism med integritet. Även om detta betänkande formellt handlar om Ryssland berör det när allt kommer omkring även oss.

Andrzej Zapalowski (UEN). – (PL) Fru talman! Det är välkänt att på lång sikt blir innehållet i alla avtal med Ryssland mer av en önskelista än en uppsättning bindande åtgärder. Trots det är det viktigt att fortsätta våra ansträngningar för att reglera våra förbindelser med Ryssland på bästa möjliga sätt. Det står klart att detta inte kan uppnås under nuvarande förhållanden. Trots att EU:s befolkning på nästan 500 miljoner människor står för 20 procent av världens BNP är man tvungen att ge efter för en mycket svagare partner med mycket mindre befolkning. Jag nämner detta eftersom enskilda EU-medlemsstaters intressen ofta står i strid med EU:s interna solidaritet. Ryssland har inga betänkligheter när det gäller att utnyttja sådana situationer. Givetvis måste vi fördjupa vårt ekonomiska samarbete med Ryssland, men vi måste kräva att vår partner följer samma bindande normer som gäller för alla EU-medlemsstater. Vi kan aldrig tolerera att de mänskliga rättigheterna kränks.

György Schöpflin (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Mina gratulationer till föredraganden. Jag anser att detta är ett oerhört viktigt betänkande.

Jag menar att Rysslands strategiska tänkande är ett av de största problem som EU har just nu. Om vi inte förstår hur Ryssland tänker om sin egen roll i världen kommer vi faktiskt inte att kunna begripa vad Kreml säger och gör. Det finns trots allt en logik i Rysslands agerande, men den skiljer sig från vår. Medan EU:s tankesätt präglas av fredlig konfliktlösning hyser Ryssland inga betänkligheter mot att tillgripa våld, vilket vi kunde se i Georgien förra året.

Det centrala är alltså Rysslands syn på makt. I den europeiska traditionen bör makt övervakas av demokratiska institutioner. Ryssland anser att makten måste koncentreras eftersom man menar att det gör den effektivare.

Detta är oerhört farligt för länder som Ryssland betraktar som svaga. De blir automatiskt mål för den ryska maktens expansion. Det hemlighetsfulla förvärvet av en stor ägarandel i det ungerska energibolaget MOL som ett ryskt företag nyligen genomförde, handlar alltså om mer än en kommersiell transaktion. Det visar hur Ryssland mutar in ett obesatt område.

Ur ett maktperspektiv är EU och den europeiska integrationen obegripliga och meningslösa processer för Ryssland. För Ryssland är det en styggelse att ge upp makt, inte ett sätt att säkra fred. Därför – och det är mycket viktigt att vi inser detta – utgör EU ett problem för Ryssland. Unionens framgång är en gåta och framför allt är den ett hinder för att maximera Rysslands makt. EU:s framgång i framtiden hänger därför på insikten om Rysslands syn på makt, som skiljer sig helt från EU:s syn. Det ska vi inte ha några illusioner om.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Fru talman! Förra månaden reste jag på parlamentets vägnar till den administrativa gränsen i Georgien, som fastställts av sydossetiska separatister efter Rysslands militära invasion. Kontrollstationen, där det inte skedde någon formell kommunikation på någondera sidan, såg verkligen inte ut som en scen hämtad från det kalla kriget. Om vi inte ska gå bakåt finns det en konkret åtgärd som Ryssland skulle kunna genomföra, nämligen att hjälpa EU:s mycket framgångsrika polisuppslag att få fullständigt tillträde till båda sidor av gränslinjen så att det kan fullgöra sitt uppdrag att övervaka vapenvilan på lämpligt sätt. Det skulle vara ett litet men konkret steg för att bygga upp förtroendet och jag uppmanar ryssarna att göra detta.

Jag håller också med om det som många här i parlamentet har sagt, nämligen att ju större EU:s solidaritet är desto bättre blir förbindelserna mellan EU och Ryssland. Detta faktum underströks på nytt den här veckan genom Rysslands försök att få till stånd separata, inte gemensamma, avtal med EU-länderna om importstandarder för frukt och grönsaker. Här beklagar jag anförandet av liberaldemokraternas ledare i dag, där socialdemokraternas inställning till mänskliga rättigheter utmålades som ljum. För det första kommer vi att rösta för att rikta kritik mot Ryssland för att landet har brutit mot internationella valstandarder, hindrat yttrandefriheten, frihetsberövat politiska fångar samt skrämt och trakasserat människorättsförsvarare. För det andra är anförandet bara ett prov på samma tendens att plocka poäng på Ryssland, vilket i sig är ett exempel på den brist på solidaritet som hämmar oss.

Precis som alla andra länder påverkas Ryssland av den ekonomiska krisen och landet har drabbats av det sjunkande oljepriset, rubelns devalvering med en tredjedel och den 75-procentiga nedgången för den ryska

aktiemarknaden. I dag är president Dmitrij Medvedev en fullvärdig deltagare i G20-mötet i London. Jag anser att tidpunkten är den rätta nu, när Ryssland faktiskt behöver vårt samarbete och kanske är mer öppet för förändring, om vi bara har den beslutsamhet och enighet som behövs i EU för att sträva mot detta mål.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! När man läser texten till detta dokument får man intrycket av att vem som än skrev det inte vill se förbättrade utan försämrade förbindelser mellan EU och Ryssland. Om det är det som är EU:s mål är detta ett utmärkt dokument. Om inte är det fruktansvärt. Själv anser jag att det är ett fruktansvärt dokument. Hur kan vi se framtida nya spänningar med ett land som vi erkänner som nödvändigt för våra egna intressen? Under de kommande 40 åren kommer vi att vara tvungna att förlita oss på de traditionella energikällor som Ryssland är så rikt på. Kan vi göra på något annat sätt? Nej, det kan vi inte.

För det andra måste jag nämna det sätt och den ton som budskapet framförs på. På dessa sidor talar EU ett imperialistiskt språk, inte ett språk som tillhör någon som respekterar sin samtalspartner. Detta strider mot vår grannskapspolitik. Det skulle inte vara rätt att använda sig av ett sådant språk i våra kontakter med ett litet land, än mindre när det rör sig om ett stort land som på goda grunder kräver respekt. Det handlar först och främst och realism.

Jag fruktar att Europaparlamentet håller på att anta ett dokument som är skrivet i det kalla krigets anda – gammalmodigt, meningslöst, skadligt och kontraproduktivt. Samtidigt har Förenta staternas nye president inlett en ny fas i dialogen med Moskva. Med en sådan strategi har EU ingen rätt att hävda sitt ledarskap. Jag hoppas att kommissionen inte godtar dessa rekommendationer.

Romana Cizelj (PPE-DE). – (SL) Ni har tagit upp många politiska problem under denna debatt. Jag skulle emellertid vilja uppmärksamma er på en annan utmaning som inte nämndes i vårt betänkande. Det är klimatförändringarna, ett område som än så länge till största delen har hanterats av forskarna. Om vi ska kunna hantera detta problem på ett framgångsrikt sätt måste sådana åtgärder även åtföljas av kraftfulla och beslutsamma politiska åtgärder.

Detta är en global utmaning och en utmaning som kräver ömsesidigt ansvar. Därför anser jag att vi bör ta vara på varje tillfälle att uppmana Ryssland att bära sin del av ansvaret, såväl för att begränsa klimatförändringarna som för att anpassa sig till dem. Eftersom det snart är dags för Köpenhamnskonferensen bör vi dessutom uppmana Ryssland att spela en mer aktiv roll vid internationella överläggningar.

Kolleger! Jag vill också påminna er om att lämpliga åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna även är ett sätt att garantera mänskliga rättigheter.

Monika Beňová (PSE). – (SK) Jag kommer att fatta mig mycket kort eftersom mycket av det som jag ville säga redan har sagts av mina kolleger från PSE-gruppen.

Jag anser att betänkandet är onyanserat och präglas av rysskräck. Jag kommer själv från ett land som i många år levde under en regim som inte gjorde livet lätt för majoriteten av invånarna. Men just därför förstår jag inte varför förnuftiga män och kvinnor i denna förnäma kammare nu vill anta ett dokument med vars hjälp vi än en gång kommer att peka finger mot någon och anklaga dem för någonting.

Jag hade förväntat mig att parlamentet skulle ha haft förmågan att förstå den nuvarande situationen i världen. Jag förkastar helt tanken på att någon här vill byta handel med naturgas mot skyddet för de mänskliga rättigheterna. PSE-gruppen vill skydda de mänskliga rättigheterna, och vi har alltid skyddat de mänskliga rättigheterna. Men samtidigt inser vi den faktiska verklighet som vi befinner oss i, som EU befinner sig i, som Förenta staterna befinner sig i, som Ryssland befinner sig i och som hela världen befinner sig i. Vi kan bara hantera denna verklighet med bra gemensamma avtal som grund.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Fru talman! Ryssland är vår största granne, ett stort land som under förra århundradet hade imperialistiska drömmar, men som även upplevde fruktansvärda ögonblick.

Att hämta sig från ett sådant trauma kräver tid och ihärdighet, och även vi måste ha tålamod. Att förhandla fram ett nytt avtal kommer därför att bli svårt och smärtsamt. Betänkandet är krävande men rättvist. Konsekvens mellan ett effektivt partnerskap med våra sex grannar i öst och bra ömsesidigt samarbete med Ryssland utgör den största utmaningen för EU:s politik. Om vi lyckas beror på om vi verkligen kan bringa våra sätt att leva i överensstämmelse med varandra och förstå grundläggande värden, som vi inte får förråda.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! De största hindren för våra kontakter med Ryssland är Rysslands utnyttjande av gasleveranser som ett sätt att utöva politisk utpressning, dess hot mot Georgiens

självständighet, folkmordet i Tjetjenien och dess underlåtenhet att hålla rättvisa rättegångar i samband med morden på Anna Politkovskaja och Alexander Litvinenko. Tyvärr har Ryssland inte tagit ett enda steg mot att upprätta demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna, vilket inte bådär gott för framtida förhandlingar och samarbete. Vi måste bedriva en gemensam solidaritetspolitik om vi vill att våra förhandlingar ska lyckas. Detta är oerhört viktigt när det rör sig om en sådan viktig granne till EU.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Hur kan Benita Ferrero-Waldner tala om Ryssland som en partner och Alexandr Vondra eftersträva garantier för demokrati och mänskliga rättigheter?

Ryssland är en skurkstat där besvärliga politiska motståndare, dissidenter och journalister helt sonika mördas. I Ryssland finns till och med en lag som tillåter ryssar att mörda alla – såväl ryska som utländska medborgare – på främmande mark om de anser att personen utgör ett hot eller är till besvär. Ett sådant mord ägde rum 2006 på Alexander Litvinenko, som tillhörde min valkrets i London. Det var en statssponsrad terroristhandling. Hans familj väntar fortfarande på att rättvisa ska skipas och på att hans mördare ska ställas till svars eller inför rätta i England.

Personligen vill jag inte att EU ska förhandla om avtal med någon eller om något överhuvudtaget. Men om kommissionen menar allvar, varför begärde den inte att de misstänkta ska utlämnas som ett tecken på god vilja och att det ska vara ett villkor för inledande av förhandlingar?

Alexandru Nazare (PPE-DE). - (RO) Möjligheterna till ett nära samarbete med Ryssland står i direkt proportion till de utmaningar och svårigheter vi måste möta. Ryssland har sedan en tid tillbaka valt en typ av samtal och agerande som placerar utsikterna till pragmatiskt samarbete i bakgrunden och uppmuntrar en tuff syn på internationella förbindelser. Detta kan vi inte på något sätt acceptera.

Sedan konflikten i Georgien har vi befunnit oss i ett läge där vi tydligt kan se skillnaderna mellan oss i vissa viktiga frågor. Ryssland anser att de ryska truppernas närvaro i länder i regionen är acceptabel och att Ryssland till och med har rätt att ingripa när Moskva anser att detta är nödvändigt. Rysslands inblandning i olösta konflikter är till och med kännbar vid EU:s gränser, med den effekt detta har på alla oss européer.

Jag måste påminna er om vad jag faktiskt har föreslagit i mina ändringsförslag. Ryska truppernas närvaro i separatistregionen Transnistrien har redan påverkat Moldavien i nästan två decennier, samtidigt som detta land försöker göra framsteg och få möjlighet att fritt välja sin egen framtid. Som grund för partnerskapet måste Ryssland därför dra tillbaka sina trupper från Transnistrien.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) Fru talman! Jag vill tacka er alla för denna intressanta debatt. Jag anser att den är mycket nödvändig för våra framtida förbindelser med Ryssland. Många viktiga frågor har tagits upp i debatten och jag instämmer i mycket av det som har sagts.

För de som talar om behovet av engagemang menar jag att det är uppenbart att ett nytt avtal är oerhört viktigt för att vidareutveckla och intensifiera samarbetet mellan EU och Ryssland. Det är också uppenbart att det nya avtalet måste innebära en fortsatt förbättring av det nuvarande partnerskaps- och samarbetsavtalet. Det måste avspegla de faktiska förutsättningarna för dagens samarbete med Ryssland. Våra förbindelser är betydligt mer djupgående och omfattande än de var för bara ett decennium sedan.

För de som talar om energi måste vi tydligt ange att EU vill stärka samarbetet med Ryssland genom de instrument vi har – mötena i energidialogen och det ständiga partnerskapsrådet om energi. Ett möte i detta råd kommer att hållas under det här ordförandeskapet. Målet är att öka förtroendet och insynen i EU:s och Rysslands energiförbindelser. Vi har inte råd med ett nytt avbrott i energileveranserna. Vi bör också stärka systemet för tidig varning och göra det mer funktionellt.

För de som talar om mänskliga rättigheter anser jag att tillämpningen av rättsstatsprincipen, ett oberoende rättsväsende och fullständig respekt för de mänskliga rättigheterna – inbegripet fria och oberoende medier – är nödvändiga faktorer för att öka stabiliteten och välfärden i Ryssland. EU ser med oro på människorättssituationen i Ryssland och vi tar upp dessa farhågor vid mötena mellan EU och Ryssland, och kommer att fortsätta med det. Exempelvis kommer sättet att driva processer, däribland den återupptagna rättegången mot Mikhail Chodorkovskij, att vara ett slags indikator för oss på rättssäkerheten i Ryssland.

För de som talar om makt håller jag i hög grad med om att vi måste agera samfällt när vi talar med Ryssland, och vi behöver den här typen av debatt för att samordna vårt agerande. Enighet och solidaritet är mycket viktigt och vi kommer att arbeta mycket hårt för att åstadkomma det. Det är viktigt att medlemsstaterna informerar och konsulterar varandra så mycket som möjligt i bilaterala frågor rörande Ryssland som kan påverka andra medlemsstater och EU som helhet. Parlamentets förslag om detta bör övervägas. Med tanke

på de nuvarande rådsstrukturerna är jag dock osäker på om inrättandet av en formell samrådsmekanism är det mest praktiska sättet att gå framåt. Däremot anser jag verkligen att någon slags mekanism eller gemensam strategi krävs som komplement till de befintliga ramarna för förbindelserna mellan EU och Ryssland.

Det finns definitivt utrymme för att förbättra vår politik gentemot Ryssland, och enighet och solidaritet är verkligen centrala ord i det avseendet. Vi har redan ganska intensiva politiska överläggningar i rådet när det gäller att visa solidaritet, men detta är också en fråga om politisk vilja. Jag håller med om att vi behöver större förtroende och förståelse mellan EU och Ryssland. Vi måste överbrygga det gamla misstroendet och bygga vidare på det verkliga och stabila förhållande som har vuxit fram under årens lopp. Men detta är absolut en ömsesidig process som båda parter måste vara delaktiga i.

Det nya avtalet är ett sätt att åstadkomma detta. Det andra sättet är genom bättre dialog. Parlamentet spelar en viktig roll här och jag håller därför med om förslaget att det nya avtalet måste bidra till att stärka den parlamentariska samarbetskommitténs roll. Den parlamentariska dimensionen kan precis som kontakter i det civila samhället i hög grad bidra till att förmedla och främja de grundläggande demokratiska principer och värden som EU bygger på. Vi ser därför fram emot en fortsatt dialog med er under förhandlingsprocessen.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Debatter om Ryssland är aldrig enkla. Ryssland är å ena sidan en viktig global partner, men å andra sidan också ett stort grannland. Det är två aspekter som inte alltid är så lätta att förena.

Å ena sidan är Ryssland en global partner som vi betraktar som en verklig partner, som jag sa tidigare. Ett exempel är Mellanöstern och arbetet med att finna en lösning för Israel och Palestina och många andra frågor. I gårdagens konferens i Haag spelade Ryssland en viktig roll när det gäller Afghanistan och Pakistan. Detsamma gäller Iran, frågor som icke-spridning, globala frågor som klimatförändringen, som också nämndes, eller som nu den finansiella och ekonomiska krisen. Alla påverkas av detta. Det gäller oss, men det gäller också Ryssland och många andra globala partner. Därför anser jag att vi måste se mycket tydligt på detta, men vi måste också se Ryssland som ett stort grannland som vi ibland är oense med när det gäller vårt gemensamma grannskapsområde. Och vi har ett gemensamt grannskapsområde, som några av er har nämnt. Exempel är Moldavien, Nagorno-Karabach och givetvis också Georgien. Där måste vi se till att vi kommer väsentligt närmare varandra, men också tala uppriktigt om de svårigheter och skiljaktigheter som finns.

En av dessa frågor är det östliga partnerskapet, som vi talade om i parlamentet så sent som i förra veckan. Huvudmålet för det östliga partnerskapet, som omfattar sex av våra grannländer, är att hjälpa de länder som så önskar att närma sig EU inom vissa centrala områden, såsom myndighetsnormer, friare handel osv. När det gäller dessa verksamheter anser jag att det är viktigt att vi har dessa länder som partner. Samtidigt har vi dock också sagt i multilaterala sammanhang att vi i princip är öppna för tredjeländer som Ryssland, från fall till fall, när så är lämpligt. Ryssland är förstås också fullvärdig medlem i Svartahavssynergien, där regionala frågor behandlas.

Det finns alltså också en möjlighet att samarbeta för att lösa vissa problem som finns. Å andra sidan har vi gasen. När det gäller gas så vet vi – det har jag varit tydlig med tidigare och jag kommer att upprepa det – att vi är ömsesidigt beroende. Det vet vi om. Vi vet också att gaskrisen har skadat förtroendet för våra partner. Den har visat hur viktigt det är med energibestämmelser i de framtida avtalen mellan EU och Ryssland och mellan EU och Ukraina, och det kommer vi att få.

Vi måste intensifiera arbetet med att skapa en inre energimarknad, samtidigt som vi ökar effektiviteten och diversifierar försörjningen. Det nya avtalet med Ryssland bör alltså, som vi alltid säger, innehålla rättsligt bindande ömsesidiga åtaganden. Parallellt med det nya avtalet och på kortare sikt så samarbetar vi, som jag nämnde tidigare, med Ryssland för att göra systemet för tidig varning mer effektivt. Vi bör också planera för övervakning, konfliktförebyggande och konfliktlösning, även i förhållande till Vitryssland och Ukraina.

Vi vet att Ryssland är en mycket viktig energipartner för oss: 40 procent av den gas vi importerar och 20 procent av den gas vi förbrukar kommer från Ryssland. Som jag sa tidigare är detta ett förhållande som bygger på ömsesidigt beroende. Eftersom vi står för över två tredjedelar av Rysslands exportinkomster, som har gett ett högst väsentligt bidrag till landets ekonomiska utveckling, är det mycket viktigt att händelserna i januari inte upprepas. Därför samarbetar vi både med Ukraina och Ryssland för att förhindra detta.

Vi har inte alltid samma syn på mänskliga rättigheterna. Å ena sidan har EU och Ryssland gemensamma internationella åtaganden, som jag nämnde, genom de instrument som vi har undertecknat tillsammans inom FN, OECD och Europarådet. Dessa åtaganden avspeglar värden och innefattar skyldigheten att respektera

de beslut som fattas av dessa organ. Det gäller i synnerhet Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, men det är också uppenbart att EU och Ryssland ser olika på dessa åtaganden.

EU och Ryssland har valt att ha en dialog om dessa frågor, och det är rätt väg att gå. Det innebär att vi också måste lyssna till den oro som den ryska sidan ibland ger uttryck för när det gäller viss utveckling inom EU, däribland frågan om de ryskspråkiga minoriteterna.

Som rådets ordförande sa är det dock också sant att det finns uppenbara farhågor kring oförmågan att respektera de mänskliga rättigheterna i Ryssland. De ständiga angreppen mot människorättsförsvarare, journalister och andra framställer Ryssland i dålig dager.

Vi tar regelbundet upp dessa frågor med de styrande. Jag har talat med Sergej Lavrov och ordförande José Manuel Barroso har tagit upp frågorna med sina samtalspartner. Vi använder oss också av de människorättsråd vi håller två gånger per år. Diskussionerna vid det bilaterala mötet mellan ordförande Barroso och president Medvedev den 6 februari omfattade också ett samtal om mänskliga rättigheter.

President Medvedev föreslog själv att diskussionerna skulle fortsätta vid toppmötet den 21–22 maj och vi kommer att ta honom på orden. Angreppet mot människorättsaktivisten Lev Ponomarev i går kväll är till exempel den senaste påminnelsen om hur svår situationen är för människorättsförsvarare i Ryssland. Men jag vill säga att båda linjerna har angetts tydligt i det förhandlingsmandat som rådet har gett kommissionen. Jag menar därför att det riktiga är att följa upp detta mandat. Som jag nämnde är vi alltid beredda att rapportera om uppföljningen av våra förhandlingar, som vi precis har gjort.

Janusz Onyszkiewicz, föredragande. – (PL) Fru talman! Jag skulle vilja påminna dem som kritiserar detta betänkande att det inte är ett betänkande om Ryssland. Syftet med betänkandet är att lämna förslag till kommissionen om vilka frågor den bör ta upp vid bilaterala samtal och förhandlingar och vilka områden den framför allt bör inrikta sig på. Det är därför som det inte finns någon hänvisning till Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (Osse) och president Dmitrij Medvedevs plan i detta betänkande. Alla sådana hänvisningar skulle ha varit olämpliga. Det är en helt annan fråga. Tillsammans med Förenta staterna bör vi behandla denna fråga inom ramen för Osse, men inte inom ramen för bilaterala förbindelser med Ryssland. Dessutom kan denna typ av förslag exempelvis inte innehålla vår egen kritik och bedömning av de mänskliga rättigheterna i EU. Dessa frågor måste därför tas upp vid samtal med ryssarna, och de kommer så småningom att identifiera våra frågor. Det är den ena punkten som jag vill förtydliga.

Den andra punkten är mer allmän och rör samtalens faktiska karaktär. Jag skulle vilja påpeka att jag i betänkandet undviker termer som strategiskt partnerskap. Det finns goda skäl till detta, nämligen att det dokument som har antagits om den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) innehåller följande text i avsnittet om Ryssland: *(ledamoten citerade sedan texten på engelska).*

(EN) "ett strategiskt partnerskap är otänkbart om inte värderingarna demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och rättsstaten delas och respekteras fullt ut". "Parlamentet uppmanar [därför] rådet att ställa dessa värderingar i centrum för de pågående förhandlingarna om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal".

(PL) Vår position är därför ganska tydlig. Vi bör komma ihåg syftet med detta betänkande och vilket budskap det är tänkt att skicka till kommissionen. Avslutningsvis skulle jag vilja påpeka för Jana Bobošíková att det var kosackerna som skrev till sultanen, inte tvärtom.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 2 april 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Călin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar Janusz Onyszkiewicz betänkande om förbindelserna mellan EU och Ryssland. Jag anser att EU:s förbindelser med Moskva måste vila på en pragmatisk grund och att vi måste undvika förutfattade meningar.

För det första behövs det samarbete på energiförsörjningsområdet, vilket ligger i båda parter intresse. För att uppnå detta måste emellertid EU-medlemsstaterna vara solidariska och visa upp en enad front vid förhandlingarna med Moskva om gasimport. Det är bara på detta sätt som vi kan garantera att EU-medborgarna får en trygg gasförsörjning till ett pris som de har råd med. Vi är skyldiga att se till att vi inte utlöser en ny gaskris.

För det andra måste vi samarbeta med Moskva för att gemensamt hantera problem som rör vårt gemensamma grannskapsområde och förbindelserna med Moldavien, Ukraina, Georgien, Armenien och Azerbajdzjan. Denna strategi måste baseras på normerna i den internationella rätten och respekt för staters integritet och suveränitet. På så sätt kan vi undvika varje form av auktoritära tendenser. Vi måste göra framsteg när det gäller att lösa de olösta konflikterna i Transnistrien, Ossetien och Abchazien.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Ryssland är en viktig partner för hela EU. EU förväntar sig att samarbetet med dess partner präglas av tillit och ärlighet.

Ömsesidigt beroende kan, men behöver inte, gynna båda parter. Även det motsatta kan vara fallet. I så fall kan det ge upphov till oro och konflikter. Vi bör göra allt vi kan för att se till att ekonomiskt samarbete, säkerhet, trygg energiförsörjning samt respekt för mänskliga rättigheter och demokrati blir ett positivt och konstruktivt inslag i våra förbindelser. Om så verkligen blir fallet beror till stor del på Ryssland. Ryssland kan välja västs värderingar och normer. Ingen kommer att tvinga Ryssland att göra ett sådant val, eller något annat val för den delen. Ryssland måste själv välja. En sak är emellertid helt säker och det är att EU inte kommer att ändra sina värderingar på begäran av Ryssland eller något annat land. Vi är konsekventa, eller till och med envisa, men om vi agerade annorlunda skulle vi ge upp våra värden.

Om EU skulle göra avsteg från sina grundläggande värderingar skulle det inte längre vara EU. Därför kommer vi exempelvis alltid att erkänna Georgiens territoriella integritet. Vi agerar inte på detta sätt för att vi känner extra mycket för den georgiska befolkningen. Vårt ställningstagande baseras på lojalitet mot de principer som vår värld bygger på. Att agera på ett sätt som är till nackdel för denna värld skulle vara detsamma som självmord. EU vill inte se ett sådant resultat, och det vill inte heller Ryssland misstänker jag.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det kan definitivt slås fast att den aktuella gaskrisen och konflikten i Georgien har skapat nya spänningar i förbindelserna med Ryssland.

Ryssland måste upphöra med att utnyttja denna typ av situationer på ett sätt som inte är förenligt med internationella förfaranden och avstå från att skapa nya inflytandesfärer.

Samtidigt måste EU göra allt det kan för att i så hög grad som möjligt minska sitt beroende av energi från Ryssland.

Ryssland är emellertid en av EU:s grannar och en viktig internationell aktör. Det finns stor ekonomiskt potential i EU:s förbindelser med Ryssland. EU har inte råd att inte utnyttja denna, särskilt inte i det rådande globala klimatet.

Därför måste vi fortsätta att satsa på dialog och samarbete med Ryssland och utveckla en sammanhållen strategi som bygger på gemensamma åtaganden som gynnar båda parter.

För att detta samarbete ska bli framgångsrikt måste EU uppträda enat och åta sig att föra en villkorad men samtidigt konstruktiv dialog som baseras på gemensamma värderingar, respekt för de mänskliga rättigheterna, de grundläggande friheterna och gällande internationella normer.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Förbindelserna mellan EU och Ryssland drabbades av ett hårt slag förra året. Efter händelserna i Georgien och Rysslands erkännande av enklaverna Abchazien och Sydossetien som självständiga stater, är det nu större skillnad än någonsin mellan Rysslands planer på att skapa ett gemensamt säkerhetsområde tillsammans med EU, och parternas ståndpunkter i frågor som rör Kosovo och det gemensamma grannskapsområdet. Fortsatta tvister med gasleverantörer och politiseringen av energiresurserna ökar inte förtroendet.

Jag är glad att min kollega Janusz Onyszkiewicz i sitt betänkande uppmanar Ryssland att bekräfta sina internationella åtaganden, särskilt som medlem av Europarådet och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, och framför till den ryska regeringen att EU oroar sig för människorättssituationen och civilsamhällets minskade roll i Ryssland. I betänkandet uppmärksammar parlamentet dessutom situationen för de minoriteter som bor i Ryssland. De ryska myndigheterna uppmanas att garantera att de ursprungsbefolkningar som bor i landet får ha och fortsätta att utveckla sin kultur och sitt språk.

EU:s förbindelser med Ryssland måste baseras på partnerskap, inte konfrontation. Våra förbindelser med Ryssland är verkligen avgörande ur ett praktiskt samarbetsperspektiv, och vårt samarbete har hittills bidragit till internationell stabilitet. Samtidigt måste detta partnerskap bygga på följande värden: demokrati, marknadsekonomi, främjandet av mänskliga rättigheter och yttrandefrihet. Det får inte bara handla om

kommersiella intressen, där man bara har en sak för ögonen i samband med dessa intressen och blundar för annat.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Förbindelserna mellan Ryssland och EU har utsatts för flera påfrestningar de senaste åren. Efter konflikten mellan Ryssland och Georgien, som inleddes i augusti förra året, ligger det nära till hands att tänka att starka staket ger goda grannar. I det här fallet är jag glad att detta engelska talesätt inte stämde och att den tidigare rådsordföranden Nicolas Sarkozy lyckades medla i konflikten.

Efter järnridåns fall har EU byggt upp ett nära, ömsesidigt beroende med Ryssland som bör utnyttjas för att få till stånd en gemensam förståelse av demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen, samtidigt som pålitliga ekonomiska förbindelser främjas. Flera meningsskiljaktigheter de senaste åren har hindrat oss från att faktiskt närma oss detta mål och dialogen mellan de båda parterna har i själva verket blivit ganska frostig och mer tagit formen av "pragmatiskt samarbete".

Jag stöder i hög grad rekommendationen till rådet och kommissionen att fortsätta att verka för ett avtal som grundas på ett gemensamt åtagande i fråga om de mänskliga rättigheterna, som det står i betänkandet, eftersom vi utan gemensamma värden sannolikt kommer att få en annan oväntad kris som kräver akuta åtgärder.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag anser att det övergripande nya avtalet mellan EU och Ryssland verkligen är något som vi bör välkomna.

Ryssland är EU:s tredje största handelspartner och har stor strategisk betydelse för Europas energiförsörjning. Avtalet med Ryssland lägger grunden för ett närmare samarbete mellan de båda parterna.

Mot bakgrund av hur viktiga EU och Ryssland är för varandra får avtalet emellertid inte bara bli ett uttryck för en politisk vilja. Vi måste även se till att det genomförs. I parlamentets rekommendation till Europeiska rådet betonas att de mänskliga rättigheterna och mediefriheten i Ryssland måste skyddas. Eftersom vår avsikt är att gradvis bygga vidare på vårt samarbete i ekonomiska, säkerhetspolitiska och utbildningspolitiska frågor är det oerhört viktigt att alla våra partner respekterar europeiska värderingar. Bara på så sätt kan partnerskapet mellan Ryssland och EU utvecklas så att båda sidor blir nöjda.

Czesław Sikierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Att nå ett nytt avtal emellan EU och Ryssland är en av de största utmaningarna för EU:s diplomater. Europaparlamentets roll är att tillhandahålla aktiv indata om detta avtals karaktär och innehåll. Betänkandet innehåller en detaljerad analys av huvudaspekterna i förbindelserna mellan EU och Ryssland. Framför allt innehåller det en ingående granskning av de problem som de nuvarande förbindelserna präglas av.

Jag anser att antagandet av detta betänkande kommer att utgöra ett viktigt steg mot ett nytt partnerskapsavtal mellan EU och Ryssland. De centrala delarna i avtalet bör bli föremål för samråd och även hårda förhandlingar mellan det nya avtalets båda parter. I betänkandet hänvisas till en mängd problem vars lösning är särskilt viktig för enskilda länder. Jag skulle vilja påminna om svårigheterna i handelsutbytet mellan Polen och Ryssland. Denna typ av problem kan bara lösas om EU har en gemensam inställning.

Betänkandet innehåller en omfattande förteckning över frågor som måste lösas. På kort sikt kommer det inte att gå att nå en kompromiss i alla frågor, bland annat på grund av kulturella och sociala skillnader.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ryssland är ett land där de grundläggande demokratiska principerna ofta inte respekteras. Ryssland är okänt för att kränka de mänskliga rättigheterna och begränsa yttrandefriheten, inklusive åsiktsfriheten. President Dmitrij Medvedev och premiärminister Vladimir Putin utövar sitt inflytande över de ryska medierna. Medierna kan därför inte fullgöra sitt grundläggande syfte, dvs. att på ett tillförlitligt sätt sprida information.

Trots detta bör vi komma ihåg att Ryssland är en av våra viktigaste partner. Ryssland har en ledande roll som internationell aktör. Det är även en stor energileverantör och en viktig handelspartner.

Jag anser att vi klart och tydligt bör säga till Ryssland vad vi tycker. Vi bör kritisera det för dess bristande demokrati, för att det inte respekterar medborgerliga friheter och för att det kränker andra staters territoriella integritet och suveränitet. Vi bör uppmana Ryssland att respektera nationella minoriteter och följa de internationella överenskommelser som det har undertecknat. Jag syftar på FN-stadgan, Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och energistadgefördraget. Samtidigt bör vi emellertid komma ihåg att partnerskapet med Ryssland är en mycket viktig fråga för EU och hela Europa.

13. Inledande av internationella förhandlingar som syftar till att anta ett internationellt fördrag för skydd av Arktis (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om inledande av internationella förhandlingar som syftar till att anta ett internationellt fördrag för skydd av Arktis.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Som vi alla vet och som vi kan läsa dagligen får Arktis allt större betydelse, och det förtjänar större uppmärksamhet också från EU.

Detta betonades i den resolution som parlamentet antog i oktober. Jag välkomnar möjligheten den här eftermiddagen att tala om denna fråga, som jag vet att ni fäster särskild vikt vid.

Det är bara tre EU-medlemsstater som har territorier i den arktiska regionen. Effekterna av klimatförändringen och mänskliga verksamheter i den arktiska regionen sträcker sig dock långt utanför själva Arktis. Utvecklingen i Arktis får stora återverkningar för EU som helhet. Hittills har frågor med en arktisk dimension ofta hanterats av EU inom ramen för dess sektorspolitik, såsom havspolitik eller kampen mot klimatförändringarna. Även om samarbetet inom ramen för den nya nordliga dimensionen omfattar EU-relaterade områden i Arktis har unionen inte utformat en bred Arktispolitik som omfattar alla berörda, enskilda politikområden.

Detta förändras nu. I mars förra året lade den höga representanten Javier Solana och kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner fram en gemensam rapport för Europeiska rådet, om klimatförändring och internationell säkerhet. I rapporten betonas det nya strategiska intresset för den arktiska regionen. Man uppmärksammar miljöförändringens långtgående följder för Arktis och konstaterar att dessa kan inverka på den internationella stabiliteten och EU:s säkerhetsintressen.

I rapporten kräver man att en särskild EU-politik för Arktis ska utformas som bygger på regionens växande geostrategiska betydelse och där man tar hänsyn till frågor som tillgången till naturresurser och ett eventuellt öppnande av nya handelsvägar.

I november lade kommissionen därefter fram ett meddelande om EU och Arktis. Där tog man upp de olika strategiska utmaningarna i regionen och konkreta åtgärder föreslogs inom tre huvudområden: att skydda och bevara Arktis i samarbete med dess befolkning, hållbar resursanvändning och ett starkare multilateralt styre i Arktis. Den sista punkten ingick i resolutionen från oktober.

I sitt meddelande föreslog kommissionen specifikt, som ett av sina strategiska mål, att EU bör driva på arbetet med att utforma en styresordning för Arktis grundad på samarbete och på bestämmelserna i FN:s havsrättskonvention (Unclos). Den föreslog också att EU bör arbeta för att befintliga skyldigheter ska fullgöras fullt ut, i stället för att föreslå nya rättsinstrument. Det är en av de centrala aspekterna i meddelandet.

I sina slutsatser från december välkomnade rådet meddelandet varmt och konstaterade att det utgjorde det första steget i en framtida EU-politik för Arktis.

Rådet höll med kommissionen om att EU bör ha som mål att bevara Arktis i samarbete med dess befolkning och hantera de arktiska utmaningarna på ett systematiskt och samordnat sätt. Rådet ansåg att EU:s mål kan nås endast i nära samarbete med alla partnerländer, territorier och befolkningsgrupper i Arktis, och konstaterade även att det finns ett mellanstatligt samarbete i regionen.

Rådet välkomnade också kommissionens avsikt att ansöka om status som ständig observatör och EU-företrädare i Arktiska rådet. Rådet underströk särskilt vikten av multilateralt samarbete i enlighet med berörda internationella konventioner och lyfte särskilt fram Unclos.

I linje med kommissionens meddelande gav rådet inget uttryck för stöd för den särskilda idén om ett internationellt fördrag.

Utifrån denna ståndpunkt går rådet nu vidare med att utarbeta detaljerna i de förslag till åtgärder som anges i kommissionens meddelande. Jag hoppas att det framgår tydligt av det jag har sagt i dag att rådet tar den här frågan på största allvar.

Vi erkänner till fullo den arktiska regionens växande strategiska betydelse. Vi håller med om att EU bör ha en bred och konsekvent politik. Rådet kommer givetvis att hålla parlamentet fullständigt underrättat om den ytterligare utvecklingen och är tacksamt för ert fortsatta intresse för denna fråga.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka parlamentet för dess intresse för Arktis och även säga att vi verkligen uppskattade er resolution om arktiskt styre från oktober förra året. Den gav politisk drivkraft åt kommissionens eget arbete med det meddelande som nämndes tidigare, "Europeiska unionen och Arktis", som antogs i november.

Varför är då detta så viktigt? För att vi är överens med er om att den arktiska regionen bör ägnas internationell uppmärksamhet på ett sätt som aldrig tidigare skett. Forskningsresultat visar att klimatförändringen går mycket fortare i Arktis än i resten av världen. Bara under de sex senaste åren har islagrets tjocklek nästan halverats vid Nordpolen och kan nu ha nått en vändpunkt. Detta är en tydlig varningssignal som det vore dåligt av oss att strunta i. Den radikala omvandlingen av Arktis påverkar dess befolkning, landskap och djurliv – på land och till havs.

Därför måste vi agera nu. Vi har därför antagit meddelandet, vilket är det första steget mot en EU-politik för Arktis, och där läggs grunden för en mer omfattande strategi. Meddelandet inriktas på tre stora mål: att skydda och bevara Arktis i samarbete med dess befolkning, främja hållbar resursanvändning och stärka det multilaterala styret.

Förslagen i meddelandet är resultatet av en mycket noggrann analys som kommissionen har gjort. Den innefattade samråd med alla viktiga arktiska intressenter, däribland arktiska länder såväl inom som utanför EU. Detta var desto mer nödvändigt eftersom många EU-verksamheter och centrala, globala utvecklingstendenser, däribland den integrerade havspolitikerna och klimatförändringen, påverkar Arktis.

Utifrån dessa diskussioner och mot bakgrund av det resolutionsförslag som läggs fram för debatt i dag vill jag därför betona att den arktiska regionen skiljer sig från Antarktis på flera viktiga punkter. Till skillnad från Antarktis, som är en vidsträckt och obebodd kontinent omgiven av hav, är Arktis ett havsområde som omges av bebodda områden som tillhör självständiga länder.

Tanken att inrätta en rättsligt bindande ordning som är speciellt utformad för Arktis är därför tyvärr inte helt enkel, eftersom ingen av de fem arktiska kuststaterna – Danmark, Norge, Kanada, Ryssland och USA – vill ha en sådan ordning. Jag fruktar därför att ett sådant förslag i det här skedet inte bara skulle bli ineffektivt utan också kan visa sig bli till skada för EU:s roll och trovärdighet i hela Arktissamarbetet. I stället för att ödsla kraft på detta gynnas EU:s intressen och mål mer av att stärka det multilaterala samarbetet och utnyttja de befintliga rättsinstrumenten bättre.

FN:s havsrättskonvention (Unclos) och andra allmänna konventioner innebär att det redan finns ett omfattande internationellt regelverk. Tvister, inbegripet fastställande av sjögränser, avgörs också inom Unclos. Vi vill att dessa konventioner ska genomföras fullt ut och – detta är mycket viktigt – anpassas efter Arktis särskilda förutsättningar. Vi föreslår till exempel en rättslig ram för hållbar fiskeförvaltning, i de fall områden och arter ännu inte omfattas av andra instrument.

För det andra vill vi ha ett nära samarbete med Internationella sjöfartsorganisationen och utveckla och stärka fasta internationella normer för säkrare navigering i Arktis, med respekt för människors säkerhet och miljöns hållbarhet. Detta innebär att man antingen utvidgar den befintliga lagstiftningen eller antar ny lagstiftning.

För det tredje kommer vi också att försvara de internationellt erkända principerna om fri sjöfart och rätten till oskadlig genomfart. Kuststaterna bör undvika diskriminerande åtgärder i samband med navigationsregler. Alla åtgärder måste genomföras helt i enlighet med den internationella havsrättskonventionen.

För det fjärde är det inte realistiskt att föreslå ett internationellt moratorium för utvinning av Arktis resurser. Huvuddelen av de uppskattade reserverna av mineraler, olja och gas finns antingen på de arktiska staternas suveräna territorium eller inom deras exklusiva ekonomiska zoner, och vissa av länderna har långtgående planer på att öka prospekteringen. Vi kräver dock att utvinning och utnyttjande av Arktis resurser alltid måste ske i enlighet med högsta tänkbara miljö- och hållbarhetsstandarder.

Vi håller med parlamentet om att snabba åtgärder behövs i detta område och i vårt meddelande finns en rad foljdriktiga och specifika förslag. Utifrån detta ser vi fram emot ett fortsatt samarbete med er när vi utformar en EU-politik för Arktis.

Vi får aldrig tappa vårt gemensamma mål ur sikte. Låt oss arbeta tillsammans med de arktiska staterna och världssamfundet för att finna det bästa och mest effektiva sättet att bevara och skydda Arktis för kommande generationer.

Anders Wijkman, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag har deltagit i flera möten i den arktiska regionen där klimatförändringen har stått i centrum.

Den första mötesdagen brukar ägnas åt de allvarliga följderna av den globala uppvärmningen för regionen, dess djurliv, befolkningens uppehålle osv. Den andra dagen brukar ofta ägnas åt möjligheterna till geologisk prospektering. Det är en stor motsägelse. Jag hävdar att en snabb utvinning av geologiska fyndigheter givetvis innebär mycket allvarliga risker.

Jag håller med om att man inte kan dra en exakt parallell mellan Arktis och Antarktis – där instämmer jag med kommissionsledamoten. Eftersom vi saknar ett grundligt, hållbart miljöregelverk för sådana verksamheter som länderna i denna region nu ägnar sig åt anser jag samtidigt att vi i och med denna resolution sänder ett mycket viktigt budskap: var försiktiga. Att alla politiska grupper står bakom resolutionen anser jag är viktigt.

Vi anger tre möjliga vägar framåt. Den första är ett internationellt fördrag, givetvis med särskilda bestämmelser för denna region jämfört med Antarktis. Den andra är ett moratorium i avvaktan på ny vetenskaplig forskning och bättre förståelse av regionen och dess sårbarhet och känslighet, men också i avvaktan på resultaten av de många energialternativ som nu utvecklas successivt. Kanske kommer vi inte att behöva dessa fossila reserver alls i framtiden.

Även om kollegerna här i parlamentet kan ha olika åsikter om vilken som är den mest ansvarsfulla vägen att gå anser jag att det är mycket viktigt att vi alla står bakom denna resolution. Jag vill understryka att vi vill gå ett steg längre än till att bara stärka det multilaterala samarbetet och dialogen. Vi vill se till att miljön och människornas uppehålle skyddas.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Véronique De Keyser, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag skulle kort vilja påminna er om vad som händer i Arktis, så att alla förstår vad denna debatt handlar om. Vid Nordpolen innebär den globala uppvärmningen att aptiten för att kontrollera områdets naturrikedomar har väckts. När isen smälter blir det, som ni nämnde, lättare att exploatera de stora olje- och gasreserverna och att öppna en farbar farled mellan öst och väst. En sådan farled skulle spara tusentals kilometer för fraktfartygen, men skulle tyvärr få katastrofala följder för miljön.

De fem länder som gränsar till området – Kanada, Danmark, Ryssland, Förenta staterna och Norge – gör alla anspråk på överhöghet över området, vilket leder till uppenbara spänningar. I veckan meddelade Kanadas utrikesminister att Kanadas överhöghet över Arktis landområden och vatten var hävdvunnen, väletablerad och baserad på historiska rättigheter. Han förklarade även att den kanadensiska regeringen skulle öka sin politiska övervakning och militära närvaro i kanadensiska vatten i Arktis.

Dessa ord låter som ett eko av Kremls tillkännagivande om att Ryssland planerar att stationera trupper i Arktis för att skydda sina intressen. Hittills har detta strategiska område reglerats av FN:s havsrättskonvention, som undertecknades av 150 länder den 10 december 1982. I konventionen fastställs att kuststaterna utövar kontroll över ett område upp till 200 sjömil från sina kuster och att de har ekonomisk rätt att exploatera resurser på havsbotten. Detta område kan emellertid utvidgas om staterna kan bevisa att kontinentalsockeln går längre ut än 200 sjömil. De har fram till maj 2009 – och det är inte långt dit – på sig att lämna in en sådan begäran till FN.

Ryssland tog initiativet i frågan 2001, vilket har gett upphov till den oro som råder just nu. Med tanke på konsekvenserna för energin, miljön och den militära säkerheten anser vår grupp och Michel Rocard, som tog initiativ till denna debatt i PSE-gruppen och som precis har utnämnts till ambassadör till Arktis, att havsrättskonventionen inte är tillräcklig. Nordpolen är en global tillgång och måste skyddas genom en bindande stadga där EU måste spela en ledande roll. Vi vill ha en nordpol som är ren och framför allt fri från militära trupper.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Denna debatt tar tydligt vid efter vår resolution om arktiskt styre, från oktober förra året. Vår grupp stöder gärna önskemålet om ett arktiskt fördrag, men snarare mot bakgrund av ett sökande efter ett nytt styrelsesätt. Fördraget är kanske snarare symboliskt, men däremot kräver vi att man samarbetar med – och respekterar – länderna, och framför allt människorna, i Arktis. Som ni redan har sagt är det människorna som skiljer Arktis från Antarktis.

Det finns redan internationella strukturer – Internationella sjöfartsorganisationens bestämmelser och havsrättskonventionen – men det behövs något som är mer anpassat och specifikt. Vi bör bygga vidare på Arktiska rådets arbete. Fru kommissionsledamot! Ni bör gå med där snarast möjligt och bidra till att bygga upp dess politiska kapacitet. Vi måste till varje pris undvika en återgång till gammaldags suveränitet, markanspråk och mellanstatlighet. Ett nytt slags styre krävs för detta känsliga område på vår jord, där alla världens medborgare känner att de har ett intresse eller anspråk.

Vi måste också visa vad vi går för i det arktiska engagemanget, eftersom våra meriter som EU-medborgare inte är något vidare. Våra sjöfarare och handelsmän ödelade den arktiska miljön under 1600- och 1700-talen under den så kallade skövlingen av Spetsbergen. Det är våra industriutsläpp som är den direkta orsaken till de akuta klimatförändringarna i området och nu hotar vi att tvinga våra värden och traditioner på Arktis befolkning i detta mycket känsliga skede. Vi måste lyssna på dem och samarbeta med dem, för uppriktigt sagt har de gjort bättre ifrån sig än vi när det gäller att skydda sin miljö. Därför kommer vår grupp inte att stödja det 50-åriga moratoriet.

Godfrey Bloom, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag bor på en underbar ö – en vacker ö – som systematiskt har skövats av EU under de senaste femton åren. Jag har sett hur EU:s direktiv om deponering av avfall, som inneburit att industriavfall – som går under den skrattretande benämningen kompost – har slängts ut i markerna. Jag har sett hundratusentals fiskar dumpas i Nordsjön. Nära min egen by har jag sett att det som en gång var underbara vete- och kornfält eller ängar med betande mjölkkor har förvandlats till odlingar av olika slags biogrödor, vilket har ödelagt vår miljö och pressat upp matpriserna.

EU vill att vi ska uppfylla våra mål för förnybar energi. Trettiofemtusen vindturbiner stora som jumbojetplan svarar för den största skändningen av min vackra ö sedan den industriella revolutionen. Och nu ber ni om befogenheter över en av världens sista vildmarker – Arktis. Då vill jag gärna säga att jag håller med Diana Wallis. Era meriter är bedrägliga och svaret måste bli följande: håll er för Guds skull borta från detta.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Ja, kommissionsledamoten har rätt. Arktis skiljer sig på många sätt mycket från Antarktis och för bara några månader sedan, den 8 oktober 2008, talade jag om just detta ämne i parlamentet.

Som jag sa då spelar Arktis en allt större geostrategisk roll i vår värld och under det senaste decenniet har flera kritiska frågor gjort sig gällande i detta område. Nu står vi inför öppnandet av sjöfartsleder som hittills varit stängda – en direkt följd av klimatförändringen. Det kommer inte som någon överraskning, eftersom uppvärmningen av Arktis har accelererat. De senaste hundra åren har temperaturen stigit med två grader där, vilket kan jämföras med ett genomsnitt på bara 0,6 grader i resten av världen.

Trycket på detta oerhört sårbara ekosystem ökar från resurshungriga länder som vill utnyttja Arktis potential utan att ta tillräcklig hänsyn till dess grundläggande betydelse som stabiliserande faktor för världens klimat.

Jag håller med Diana Wallis om att ett krav på ett 50-årigt moratorium för all exploatering varken är praktiskt eller rimligt, men jag anser att ett begränsat moratorium för ny exploatering – i avvaktan på nya forskningsstudier – är något som alla civiliserade nationer borde kunna gå med på.

Förutom detta finns det inte mindre än tre arktiska länder bland EU:s medlemsstater, samt två angränsande EES-länder, som tillsammans utgör över hälften av medlemsantalet i Arktiska rådet. Detta ett tillräckligt gott skäl för oss att stå på oss, i ordets bästa bemärkelse, på den globala arenan i den här frågan.

Arktis är avgörande för den globala klimatförändringen. Enbart av detta skäl måste vi bli en del av en nytt slags styre för denna vackra vildmark som, liksom föregående talare påpekade, är en av världens sista.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Den arktiska regionen är ett av de ömtåligaste områdena på vår planet. Obegränsad exploatering av dess naturresurser skulle få katastrofala följder, inte bara för de närliggande områdena och ursprungsbefolkningen, utan för hela världen.

Uptitinandet av stora områden har gjort denna risk till en realitet och skapat ett behov av nya globala bestämmelser för att skydda Arktis, liknande dem som gäller för Antarktis. Samtidigt måste vi uppmärksamma de skillnader som redan har lyfts fram i debatten.

För att skydda Arktis unika miljö, se till att alla former av mänsklig aktivitet präglas av hållbarhet och genomföra en multilateral reglering av sjöfarten i de nya farleder som blir tillgängliga behöver vi ett internationellt fördrag mellan alla berörda parter, däribland EU.

Under de år som har gått sedan Arktiska rådet bildades har detta varit en samarbetsmodell för att hantera gemensamma problem. I dessa svåra och ovissa tider bör vi vidareutveckla denna anda och förståelse så att vi undviker att de angränsande staterna eller internationella aktörer involveras i geostrategiska argument och glömmer vad som borde vara vårt gemensamma mål: att bevara ett fantastiskt gemensamt arv.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I dag diskuterar vi skyddet av Arktis, vilket är ett högaktuellt ämne, inte bara i EU.

Eftersom man tror att den arktiska regionen rymmer stora energiresurser – så mycket som 20 procent av världens oupptäckta och tekniskt utvinningsbara resurser – är för det första frestelsen att exploatera dessa resurser oemotståndlig. För det andra är den arktiska miljön ytterst känslig. Hela världssamfundet riskerar att påverkas av de otaliga förändringar som redan sker. För det tredje hänger territoriella tvister som en skugga över Arktis. Vi riskerar att allvarliga konflikter utlöses mellan länder i regionen som – även med militära medel – vill skydda det som de betraktar som sina nationella intressen.

Det är dags att Europaparlamentet intar en tydlig ståndpunkt, eftersom parlamentet nästan inte har hörts alls i debatten hittills. Undantaget är vår resolution, som antogs i oktober förra året, där vi kräver ett internationellt fördrag för att skydda Arktis. Det är viktigt att nämna att EU-medlemsstaterna och de associerade EES-länderna svarar för över hälften av medlemskapet i Arktiska rådet. EU bör, precis som Förenta staterna, betrakta Arktis som en strategisk prioritering.

Jag stöder till fullo vårt förslag att kommissionen och rådet bör verka för att inrätta ett moratorium för exploatering av geologiska resurser i Arktis under femtio år, i avvaktan på nya forskningsstudier. Vi i Europaparlamentet bör kräva att kommissionen inleder förhandlingar med de ryska myndigheterna om en rad viktiga frågor, som anges i förslaget till resolution. Det är dags att inkludera Arktis bland de frågor som ska tas upp vid det kommande toppmötet mellan EU och Ryssland.

Christian Rovsing (PPE-DE). - (DA) Herr talman! Grönland är en del av Danmark och har betydande självstyre inom ramen för hemmastyret. Arktis är inte obeboeligt. Det är inte en oreglerad landmassa som Antarktis. Tvärtom utgör landmassorna en del av de arktiska länderna och fyra miljoner människor bor redan där, varav en tredjedel är ursprungsbefolkningar. Dessa folk och deras nationer har en legitim rätt att exploatera de resurser och möjligheter som finns i området. Det är endast havet i mitten som har internationell status och här utgör FN:s havsrättskonvention (Unclos) den relevanta rättsliga grunden. Detta bekräftades dessutom av de arktiska kuststaterna i Ilulissatförklaringen från 2008. Utöver havsrättskonventionen finns även en rad andra relevanta internationella och regionala instrument. Det behövs knappast mer reglering. Som mest finns det ett behov av att anpassa de befintliga instrumenten. Danmark har lagt fram ett förslag i Arktiska rådet om att granska de befintliga instrumenten i syfte att uppdatera dem. Detta kommer och bör ske i samarbete med de arktiska staterna och de arktiska folken.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Antarktisfördraget utgör ett lysande exempel för hela världen på hur kuststater kan bortse från sina territoriella anspråk till förmån för fredligt samarbete och vetenskaplig forskning. Nu när världen står inför problemet med den globala uppvärmningen som påverkar issmältningen vid de båda polerna och får havsytan att stiga och frusna arktiska farleder åter blir farbara, är det viktigt att man hittar en liknande lösning för det frusna – eller borde jag säga det töande – nordliga Arktis. Kapplöpningen om suveräna anspråk och arktiska mineraltillgångar, som det melodramatiska placerandet av ryska flaggan på havsbotten utgör ett bevis på, måste förkastas.

EU måste försöka övertyga de fem arktiska kuststaterna – Förenta staterna, Kanada, Ryssland, Norge och Danmark – om det kloka i ett sådant tillvägagångssätt.

Johannes Lebech (ALDE). - (DA) Herr talman! Eftersom jag är dansk och tillsammans med Diana Wallis från ALDE-gruppen är med om att lägga fram detta förslag till resolution är jag kanske inte så populär. Jag anser emellertid att grundsynen i resolutionen är bra. Det är bra att EU inriktar på den arktiska regionen. Det är också bra för små länder som Danmark och Norge att EU är inblandat i denna fråga, så att vi slipper att hela tiden spela med de stora pojkarna i området, Förenta staterna och Ryssland.

Jag måste emellertid säga att jag inte kan rösta för det moratorium som nu har inkluderats i resolutionen. För det första är det ganska orealistiskt. Ryssland och Förenta staterna kommer inte under några omständigheter att acceptera det. Dessutom anser jag i likhet med Christian Rovsing att vi måste ta hänsyn till de människor som bor i regionen. Människorna i Grönland förväntar sig naturligtvis, och har självklart rätt att förvänta sig, att de ska kunna använda naturresurserna på sitt eget territorium, precis som varje annan nation kan på sitt territorium.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag skulle bara vilja påminna er om att det var isbjörnarna på isflaken som visade oss hur mycket de kemiska föroreningarna påverkade hela världen. Man hittade DDT i deras fettvävnad, och vi vet alla att detta inte är ett ämne som används på isflaken.

Hur som helst skulle jag vilja tacka kommissionen för det förslag som den har lagt fram efter vår diskussion här i parlamentet. Klimatförändringarna innebär verkligen att vi måste skynda oss om vi vill skydda det enda område som i dag är skyddat från mänsklig rovdrift. Vi måste komma ihåg detta.

Givetvis är det också bråttom rent politiskt – och här återknyter jag till det som Véronique De Keyser sa – eftersom vi trots allt är tvungna göra något för Arktis. Vissa av de länder som äger delar av denna kontinent har planer för den. Vi är väl medvetna om att Ryssland, som vi nyligen talade om, vill utöka sina gränser bortom havsgränsen och utsträcka dem över själva kontinentalsockeln. Frågan är därför brådskande. Precis som Kanada vill även Ryssland placera ut sina flaggor och militära enheter där.

Vad som saknas i era förslag är kanske vad vi efterlyste senast, dvs. ett internationellt fördrag för att skydda Arktis. Det skulle göra det möjligt för oss att se till att området skyddas en gång för alla.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Vi bevitnar både en naturlig och mänsklig kris i Arktis. Våra insatser bör inriktas på att se till att dessa inte följs av en politisk kris eller någon annan typ av kris. Uppmaningen om en ansvarsfull strategi för Arktis är en varningssignal och en fråga som måste regleras på global nivå. Jag välkomnar särskilt alla insatser där man respekterar områdets ursprungsbefolkning.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja tacka Benita Ferrero-Waldner för hennes nära samarbete med Europaparlamentet. Hon är utan tvekan den kommissionsledamot som arbetar hårdast på detta område. Jag uppskattar verkligen detta. Hon deltog även i vårt möte med Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) förra veckan. Den nordliga dimensionen är trots allt extra viktig här och även Diana Wallis har flera gånger betonat att EU har ett särskilt ansvar i detta sammanhang.

Framför allt i en finans- och energikris måste vi ägna detta område större intresse och även reagera på befolkningens önskemål och behov. I slutändan står människan och naturen inte i motsättning till varandra, utan borde komplettera varandra. Jag anser att vi kan visa på vissa glädjande framgångar, särskilt på det energipolitiska området. Kanske kommer vi att kunna intensifiera samarbetet på detta område.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar denna debatt, som kommer så lägligt. Till följd av jakten på naturtillgångar och klimatförändringarna står den arktiska regionen på randen till en djupgående förändring. Det är inte bara själva regionen som sannolikt kommer att påverkas, utan – som många här i dag har påpekat – även EU som helhet. Mot bakgrund av denna utveckling är det viktigt att EU behandlar Arktis på ett heltäckande och strategiskt sätt. I detta ingår en mängd olika ämnen, som miljö, transport, biologisk mångfald, klimatförändringar, havsfrågor, energi och forskning, liksom skydd för urbefolkningarnas försörjningsmöjligheter.

Jag anser att rådet nu tar denna fråga på mycket stort allvar. Det stöder i stort sett de förslag som framförs i kommissionens meddelande. Det bör utgöra grunden för en arktisk politik, som sedan behöver utvecklas på ett allsidigt sätt. Till dem som talat om det nya fördraget vill jag säga att det för närvarande inte finns någon ståndpunkt från rådet, eftersom rådet först nu arbetar med att granska kommissionens förslag. Jag skulle bara vilja återkomma till rådets slutsatser från december. Vi drog slutsatsen att EU:s mål bara skulle kunna uppnås genom nära samarbete med de arktiska länderna, och att EU bör stärka sitt deltagande i enlighet med de nuvarande internationella konventionerna.

Som jag nämnde tidigare studeras kommissionens förslag nu mer i detalj. Jag tror att de kommer att underlätta en överenskommelse om ett övergripande svar på de många och skiftande utmaningar som vi står inför i den arktiska regionen. Jag välkomnar parlamentets intresse och jag återkommer gärna till er för att avlägga rapport när rådet har antagit en ståndpunkt.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Som jag framhöll i början av denna viktiga debatt måste Europeiska unionen stärka sin roll för att skydda den arktiska miljön, främja ett hållbart utnyttjande av naturtillgångar och förbättra den multilaterala förvaltningen av Arktis. Vi engagerar oss i att bevara Arktis, och samtidigt siktar vi på att bidra till ett samarbetsystem som kommer att garantera hållbarhet liksom fritt och rättvist tillträde. För att lyckas med dessa viktiga uppgifter måste vi som sagt samarbeta nära med samtliga arktiska stater och intressenter.

Kommissionen föreslår att detta ska göras genom att främja ett fullständigt genomförande och vidareutvecklande av de befintliga skyldigheterna, hellre än att föreslå nya rättsliga instrument för att förbättra säkerheten och stabiliteten. Strikt miljöförvaltning och hållbar användning av resurser, samt öppet och rättvist tillträde. Samtidigt har EU redan betonat att för områden som befinner sig utanför nationell jurisdiktion förblir miljöskyddsbestämmelserna i denna konvention ganska generella. Vi kommer att fortsätta arbeta inom Förenta nationerna för att vidareutveckla vissa av ramarna och anpassa dem till nya omständigheter eller arktiska särdrag. Till exempel skulle Arktis kunna omfattas av ett nytt tillämpningsavtal till havsrättskonventionen om marinbiologisk mångfald utanför områden som står under nationell jurisdiktion. Vi har även lämnat in vår ansökan till den norska ordföranden i Arktiska rådet. För att kommissionens ansökan ska godtas krävs ett enhälligt beslut från samtliga medlemmar i Arktiska rådet. Detta beslut, som väntas den 29 april – med andra ord mycket snart – skulle kunna påverkas negativt av ett initiativ som kanske innebär att man föreslår ett fördrag om Arktis, så vi bör vara försiktiga på den punkten.

Slutligen vill jag säga att de arktiska kuststaterna tydligt föredrar FN:s havsrättskonvention som grund. Detta måste Europeiska unionen ta med i beräkningen när vi vill utveckla ett ännu starkare samarbete till förmån för Arktis, dess invånare och dess naturliv. Vi får inte försvaga de befintliga ramarna för samarbetet, eftersom detta inte skulle gynna våra mål och intressen. Det skulle inte heller stämma överens med andan i ert eget förslag till resolution.

Sammanfattningsvis anser jag att omständigheterna ännu inte är de rätta för ett internationellt fördrag om Arktis, och att vi snarare bör inrikta våra insatser mot att se till att de befintliga rättsliga ramarna tillämpas effektivt, genom att fylla i de luckor som kan finnas, och anpassa bestämmelserna till Arktis särdrag. Det verkar betydligt mer genomförbart.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾, som har ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 2 april 2009.

14. Likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Kathalijne Buitenweg, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets direktiv om likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning (KOM(2008)0426 – C6-0291/2008 – 2008/0140(CNS)) (A6-0149/2009).

Kathalijne Buitenweg, föredragande. – (NL) Herr talman! I måndags fick dottern till en av mina vänner ett brev om att hon inte hade kommit in på det universitet som hon hade sökt till. Orsaken till att hon inte kom in var inte bristande intellektuell förmåga utan på att hon har ett funktionshinder. I brevet angavs att universitetet intet kunde ge henne den hjälp hon behöver. Hon klarade gymnasiet utan problem, men nu har hon ställts åt sidan.

Det betänkande som vi diskuterar i dag rör själva kärnan i vårt samhälle. Vill vi att personer ska betraktas som andra klassens medborgare på grund av sin ålder, sexuella läggning, religion eller övertygelse eller funktionshinder, eller föredrar vi ett samhälle där alla kan delta fullt ut? När människor inte får hyra en bostad eller inte får lån på grund av vilka de är behandlas inte bara de enskilda människorna orättvist, hela samhället förlorar på att avskrika människor.

Jag har sett fram emot denna dag med stor förväntan. Mycket står på spel i morgondagens omröstning. Europaparlamentet har begärt EU-direktiv om likabehandling av personer sedan 1995, och Amsterdamfördraget gav oss äntligen en rättslig grund för detta. Under 2000 resulterade detta i några viktiga direktiv: direktivet om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung – som gäller både i arbetslivet och vid tillhandahållandet av varor och tjänster – och även direktivet om bekämpning av diskriminering på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning – även om det sistnämnda direktivet begränsas till arbetslivet.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Eftersom diskriminering är förbjudet på fler områden, däribland på grund av kön, började detta bli problematiskt. Parlamentet har alltid motsatt sig den hierarki av diskrimineringsgrunder som har uppstått. När allt kommer omkring, varför ska man kunna neka någon ett lån för att han eller hon är homosexuell, men inte för att han eller hon är svart? Skyddet bör vara lika för alla. Vi har alla argumenterat för detta horisontella direktiv, men det finns skillnader mellan oss, både när det gäller tonen men ibland också när det gäller exakt vad direktivet ska innehålla. Hittills har de flesta ledamöter här i parlamentet ändå haft en vilja att rätta till den nuvarande obalansen. Det är detta budskap vi måste skicka till rådet i morgon. Därför hoppas jag på en så stor majoritet som möjligt.

Det finns många personer som jag skulle vilja tacka för deras bidrag till betänkandet. Först och främst föredragandena för yttrandena, särskilt Elizabeth Lynne i utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Många av hennes förslag har införlivats i texten. Jag skulle också vilja tacka skuggföredragandena Patrick Gaubert, Emine Bozkurt, Sophie in 't Veld och Sylvia-Yvonne Kaufmann. På nederländska har vi ett ordspråk som bokstavligen kan översättas till "hoppa över sin egen skugga", vilket betyder att man överträffar sig själv och ser längre än den punkt som man alltid har malt på om – vilket är en bra utgångspunkt för skuggföredragande. Jag anser att vi har lyckats med detta. Jag är verkligen stolt över den kompromiss som antogs av en stor majoritet i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Betänkandet har förbättrats. Jag vill även tacka många fler personer som bidrog till detta, men framför allt Michael Cashman. Jag vill tacka för alla råd han har gett mig, för allt hans lobbyarbete och även för hans inspiration och vänskap under de senaste åren.

För att gå vidare till innehållet i betänkandet förbjuds diskriminering på fyra grunder. Vi hade redan reglerat detta i arbetslivet men nu gäller förbudet även i samband med tillhandahållande av varor och tjänster, socialt skydd – inklusive social trygghet och hälso- och sjukvård – och utbildning. Men alla distinktioner betraktas inte som diskriminering. Försäkringsbolag får exempelvis fortfarande göra åtskillnad baserat på ålder eller funktionshinder om de kan ge en objektiv motivering till detta. Undantag måste göras för många personer med funktionshinder, men det har fastställts gränser för vad som ska betraktas som rimligt. Undantag tillåts därför på vissa villkor, men likabehandling är den allmänna regeln och det är det omröstningen i morgon handlar om. Ser vi bara EU som en marknad, eller ser vi det även som en källa till civilisation?

Hur som helst måste jag säga att ändringsförslag 81 visar var Manfred Weber och 41 andra ledamöter står. Ni vill överhuvudtaget inte se någon lagstiftning om likabehandling. Det spelar ingen roll vilka kompromisser jag försöker nå, eftersom ni av princip motsätter er antidiskrimineringslagstiftning. Därför lägger ni inte fram ändringsförslag, ni förkastar hela förslaget. Det är där våra vägar skiljs – det finns inget utrymme för en medelväg. Låt oss vänta och se vilken väg majoriteten i parlamentet väljer i morgon.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag uppskattar det stora intresse som detta förslag har rönt, vilket visas av det stora antal ändringsförslag som det har gett upphov till. Detta visar i sin tur att kampen mot diskriminering i vardagslivet är något som många av oss hela tiden prioriterar, även i svåra ekonomiska kristider. Jag välkomnar också det utmärkta betänkande som Kathalijne Buitenweg har lagt fram och som har antagits av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, liksom det utomordentliga bidraget från Elizabeth Lynne och utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

I förslaget till betänkande stöds ambitionen och försöken i det förslag till direktiv som kommissionen har lagt fram. Jag anser att föredraganden har lyckats förena de olika synvinklarna och nå ett brett samförstånd mellan de olika politiska grupperna. Jag välkomnar parlamentets stöd i samband med framläggandet av förslaget till direktiv.

När det gäller de föreslagna ändringarna går jag med på många av de förslag till förbättringar som finns i förslaget till betänkande. Trots detta måste jag framhålla att förslaget kräver enhällighet i rådet och därför måste vi förbli realistiska.

Jag vet att problemet med diskriminering på flera grunder är grundläggande för er. Jag är fullt medveten om att personer som drabbas av diskriminering på flera grunder påverkas på ett mycket allvarligt sätt. Eftersom direktivet endast omfattar fyra möjliga diskrimineringsgrunder anser jag emellertid samtidigt att problemet inte kan få en definitiv lösning på lagstiftningsnivå.

I kommissionens meddelande om icke-diskriminering och lika möjligheter för alla från juli 2008 åtog vi oss att inleda en diskussion om denna fråga inom de nybildade grupperna av regeringsexperten. Diskussionen har inletts. Så frågan om diskriminering på flera grunder har inte glömts bort.

Jag skulle kunna godta en hänvisning till diskriminering på flera grunder på de områden som omfattas av detta förslag till direktiv. Jag håller med om att vi måste definiera uppdelningen av befogenheter mellan EU och medlemsstaterna på ett tydligare sätt. Själva definitionen kommer inte att ändras genom direktivet, men vårt mål är att uppnå största möjliga rättssäkerhet.

Jag accepterar också att man måste ta hänsyn till yttrandefriheten när man prövar ärenden där någon anser sig ha blivit utsatt för diskriminering. Vi måste emellertid vara medvetna om att det krävs starka bevis för att styrka att man har utsatts för diskriminering. Det måste röra sig om människans värdighet och det måste finnas en fientlig eller förödmjukande miljö.

Jag går med på att införa begreppet "diskriminering på grund av närstående" i den mening som avses i domen i Coleman-målet, men detta begrepp bör endast användas när någon utsätts för direkt diskriminering.

När det gäller finansiella tjänster håller jag med om att tjänsteleverantörerna måste tillämpa en viss grad av öppenhet, men jag hyser vissa tvivel när det gäller de formuleringar som används i ert förslag. Jag håller helt med om att direktivet inte bara bör gälla privata transaktioner. Här har kommissionen och parlamentet en mycket likartad syn. När det gäller personer med fysiska funktionshinder kan jag stödja en hänvisning till den öppna definition av fysiskt funktionshinder som anges i FN:s konvention om funktionshindrade personers rättigheter.

Jag håller dessutom i huvudsak med om vissa av de kommentarer om fysiska funktionshinder som anges i era ändringsförslag. Jag anser emellertid att det är nödvändigt att påpeka att de rättsliga föreskrifterna måste ha en mycket precis lydelse. Jag håller med om vissa av de andra tankar som framförs, men anser att artikel 4 måste vara koncis och lätt att förstå.

Mina damer och herrar! Jag ser fram emot att höra era synpunkter, som jag kommer att besvara under debatten.

Elizabeth Lynne, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. - (EN) Herr talman! Jag vill rikta ett stort tack till föredraganden för allt det hårda arbete hon har lagt ned på detta betänkande, och för det nära samarbete vi har haft i denna fråga. Vi har samarbetat mycket nära, och inte bara med detta betänkande. Som hon vet har vi båda, tillsammans med andra personer, arbetat med denna fråga i många år nu, under de tio år som gått sedan jag kom in i Europaparlamentet. Jag minns hur vi satt tillsammans under artikel 13-utfrågningar för så länge sedan. Nu har vi så småningom kommit fram till den stund då vi debatterar ett direktiv om icke-diskriminering. Äntligen har vi möjlighet att driva igenom lagstiftning mot diskriminering på alla de grunder som inte täckts tidigare – funktionshinder, ålder, religion eller övertygelse och sexuell läggning. Vi har väntat på detta i många år. Nu är det bara att hoppas att vi får den där stora majoriteten.

Jag har drivit kampanjer om funktionshinder och ålder i många år, men redan för ganska länge sedan blev jag övertygad om att vi inte kunde utelämnas någon. Vi kunde inte bara genomföra ett direktiv om funktionshinder, och sedan ett direktiv om ålder, för då trodde jag att sexuell läggning och ålder skulle utelämnas. Därför efterfrågade jag i mitt initiativbetänkande förra året ett enda direktiv som skulle omfatta alla områden som ännu inte täckts. Jag är mycket glad att detta nu har skett. Jag är också mycket nöjd över att vi fick en så stor majoritet i parlamentet för detta initiativbetänkande. Jag har fått veta av kommissionen och rådet att detta var ett av skälen till att de ansåg det vara säkert att lägga fram detta förslag. Därför måste vi få en mycket stor majoritet för detta betänkande i morgon.

Jag vill också framföra ett mycket varmt tack till kommissionsledamot Vladimír Špidla. Jag har tackat honom vid andra tillfällen, men jag ville tacka honom här i plenum, för utan hans stöd och hjälp tror jag ärligt talat inte att vi skulle ha detta förslag framför oss nu. Så, herr kommissionsledamot, ett uppriktigt tack från många av oss för att ni har drivit denna fråga framåt. Jag vet att ni själv har lagt ned mycket arbete på detta.

Vi fick igenom förslaget i utskottet för sysselsättning och sociala frågor och i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Nu behöver vi den där stora majoriteten. Alla bör behandlas jämlikt i hela EU. Personer som använder rullstol eller ledarhund bör ha fritt tillträde överallt inom EU. Personer med en annan sexuell läggning bör kunna använda vilket hotellrum de vill, och bo på vilket hotell de vill när de åker på semester. Alla äldre personer bör ha rätt till tillgång till hälsovård, oavsett ålder. Personer med en annan religion bör inte diskrimineras.

Jag uppmanar alla er som överväger att rösta mot detta: gör inte det. Detta är själva hörnstenen som Europeiska unionen bygger på. Vi grundades på mänskliga rättigheter och icke-diskriminering. Jag ber er att rösta för förslaget.

Amalia Sartori, *föredragande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet tittade vi i första hand på behovet av likabehandling på hälso- och sjukvårdsområdet. Andra områden har täckts in mycket bra av andra utskott, och framför allt av föredraganden och kommissionsledamoten. Därför beslutade vi oss för att inrikta oss på frågan om hälso- och sjukvård.

Vårt första steg var att konstatera att det fortfarande finns stora skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller tillgången till hälso- och sjukvård. Tillgången till hälso- och sjukvård är en grundläggande rättighet som bekräftas i artikel 35 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, och en av huvuduppgifterna för medlemsstaternas offentliga myndigheter är att ge alla lika tillgång till hälso- och sjukvårdssystem av god kvalitet. Samtidigt som vi är medvetna om de olika befogenheter som EU och medlemsstaterna har är det därför viktigt att EU gör allt det kan för att upprätta riktlinjer på området. Men detta gäller även direktiv, något som vi gradvist hanterar och utarbetar, tillsammans med resolutioner och förordningar. Där det går måste vi vidarebefordra dessa till medlemsstaterna med detta viktiga mål.

De ändringsförslag som vi i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet framför allt har lyft fram är de som handlar om att främja program för bättre hälsokunskap, att fortsätta att främja åtgärder för att bekämpa våld mot kvinnor, att bekämpa att personer nekas läkarvård på grund av hög ålder, men framför allt – och jag återkommer till denna fråga – om att främja tillgången till hälso- och sjukvårdstjänster av god kvalitet i alla medlemsstater.

Lissy Gröner, *föredragande för utskottet för kultur och utbildning*. – (DE) Herr talman! Som utskottet för kultur och utbildnings föredragande för det nya direktivet om genomförande av principen om likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning, välkomnar jag varmt kommissionens förslag och vill särskilt tacka Vladimir Špidla.

Eurobarometerundersökningar visar att ungefär tre fjärdedelar av EU:s befolkning anser att det behövs åtgärder på detta område. Utskottet för kultur och utbildning har begärt ändringar och tillägg på tre områden. För det första begär vi att det införs en hänvisning till kön. Vi godtar de kompromisser som har nåtts. Vi vill garantera tillgången till medier och utbildning och lagstifta mot diskriminering på flera grunder. En hel del kompromisser har nåtts på detta område.

Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har ställt sig bakom detta horisontella direktiv. Om tyska konservativa och liberala ledamöter nu förkastar hela direktivet visar de sitt rätta jag. De vill fortsätta att diskriminera homosexuella och sända ut propaganda. Det finns ingen anledning att frukta extremister som scientologer i det nya direktivet. Det kommer fortfarande att vara tillåtet att neka någon att göra reklam eller att vägra att boka konferenslokaler. Utskottet för kultur och utbildning röstade enhälligt för det horisontella ramdirektivet.

Donata Gottardi, *föredragande för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män*. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tar till orda för att rapportera om det positiva resultatet i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Detta är ingen slump eftersom vårt utskott är vant att genomföra grundliga undersökningar om likabehandling, lika möjligheter och förbud mot diskriminering.

I det yttrande som vi antog i utskottet sände vi ut flera starka signaler, som jag hoppas kommer att införlivas när texten antas. Detta direktiv sluter eller slutför inte en cykel. I så fall skulle könsdiskrimineringsområdet kunna försvagas. Direktivet bör ses som en möjlighet att återuppta arbetet med antidiskrimineringsdirektiven, till att börja med genom att man lägger till två nya begrepp som vi alla är överens om: diskriminering på flera grunder, där två eller flera riskfaktorer existerar, och diskriminering på grund av närstående, som rör anhöriga till den person som utsätts för den direkta diskrimineringen eller personer som står denna person nära. Båda dessa begrepp är av stor betydelse för kvinnor, liksom för andra grupper. Direktivet bör uppmuntra till förbättringar av den nationella lagstiftningen, framför allt i länder som mitt eget där det måste ske en omsvängning.

Manfred Weber, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vågar nästan inte ta till orda här längre. Med tanke på den rådande atmosfären här i kammaren vågar jag knappt ställa några frågor längre. Givetvis är vi alla emot diskriminering, men man vågar inte kritisera den väg vi har valt av rädsla att bli undanskuffad till ett hörn.

Vi är alla överens om målet, och jag skulle uppskatta om vi alla kunde avstå från att låtsas något annat. Vad vi argumenterar om är vägen dit, och det måste kunna vara ett legitimt diskussionsämne, till och med för PPE-DE-gruppen.

Först och främst vill jag fråga kommissionsledamoten en sak. Med tanke på att det gamla direktivet, det befintliga antidiskrimineringsdirektivet, fortfarande inte har införlivats i tio av medlemsstaterna – eftersom överträdelseförfaranden har inletts mot tio medlemsstater – måste vi verkligen fråga oss varför vi behöver revidera detta direktiv när det gamla inte ens har införlivats än. Är detta en seriös fråga som vi får lov att ställa? Det är därför som återförvisning tillbaka till utskottet faktiskt är ett argument som vi bör få lov att ta upp här.

När det gäller den andra frågan får vi även lov att tala om innehållet. Exempelvis har vi frågan varför kyrkorna, som var nära partner till vänstern när det gäller skydd av flyktingar, nu kommer till oss. Kyrkorna, som brukade vara era partner, kommer nu till oss och säger att de har problem med vissa formuleringar. När mediepersoner, tidningsutgivare, kommer och talar om för oss att de har frågor bör vi diskutera dessa frågor seriöst. När vi diskuterar familjer säger kommissionsledamoten att han inte vill påtvinga medlemsstaterna någonting, men vad detta direktiv leder till är givetvis harmonisering köksvägen. Listan kan göras längre. Vi kan ta upp fler argument som vår grupp anser är mycket problematiska. Det går att ta upp dessa frågor även om man är engagerad i kampen mot diskriminering.

Vänstern här i kammaren är väldigt nöjda med sig själva i dag. Än en gång skapar de ny lagstiftning på en rad punkter. Vi måste därför få lov att undra om denna lagstiftningsstrategi i slutändan verkligen kommer att innebära så många nya fördelar för de människor som vi försöker att skydda. Det finns andra grundläggande värden som det är värt att ta hänsyn till. PSE-gruppen vill exempelvis att privata avtal – inte bara affärsavtal utan även privata avtal – ska omfattas av direktivet. I så fall undrar vi om inte avtalsfriheten är ett viktigt grundläggande värde som vi i parlamentet borde skydda.

PPE-DE-gruppen är emot diskriminering och kommer alltid att sträva efter att bekämpa denna, men vi måste få lov att argumentera här i parlamentet för hur detta ska gå till.

Emine Bozkurt, för PSE-gruppen. – (NL) I morgon kommer vi att få en unik möjlighet att ta ett historiskt steg i kampen mot diskriminering genom att säga nej till detta fenomen. I dag har vi i själva verket en ganska märklig situation, där skyddet mot diskriminering varierar. Det finns ingen rimlig förklaring till varför en svart homosexuell person ska skyddas enligt diskrimineringslagen på grund av sin hudfärg men inte på grund av sin sexuella läggning.

I morgon får vi möjlighet att visa att Europaparlamentet inte längre tolererar diskriminering på grund av ålder, funktionshinder, sexuell läggning, religion eller övertygelse. EU är ju till för alla. Det är oacceptabelt att en person som vill hyra en bil eller en fastighet ska nekas på grund av sin tro. Och rullstolsbundna personer ska ha samma möjlighet att använda bankomater, åka tåg och få tillträde till stationer som alla andra. Det finns ingen rimlig förklaring till varför banker kan låta personer över 65 år ha skulder på tusentals euro men vägrar att ge dem ett blygsamt lån. Vi blir alla äldre och om vi tänker efter inser vi att det inte dröjer länge förrän detta kommer att påverka även oss.

Åsiktskillnaderna gjorde kanske att förhandlingarna blev besvärliga, men vi kan känna oss stolta över det resultat som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor lyckades uppnå – och som alla partier dessutom ställde sig bakom. Det är ett förnuftigt och realistiskt förslag. Det kan krävas anpassningsåtgärder för att funktionshindrade personer ska få tillgång till exempelvis varor och tjänster, men därmed kommer de återigen att kunna delta aktivt i samhällslivet. Anpassningsåtgärderna kommer inte att utgöra någon oproportionerlig börda och det har dessutom fastställts en bra tidsfrist för deras genomförande. Anpassningsåtgärderna behöver inte vidtas omedelbart. Vi förväntar oss inte att medlemsstaterna ska anpassa järnvägsstationer meddetsamma. Vad vi kräver av medlemsstaterna är att de ska börja ta hänsyn till tillgängligheten för funktionshindrade i utformningen av framtidens byggnader och färdmedel.

Jag kan dessutom inte nog betona hur viktigt detta betänkande kommer att vara för européerna – de människor som allt detta handlar om. Vi bör komma ihåg att Eurobarometern visar att 87 procent av européerna vill att åtgärder vidtas mot diskrimineringsgrunderna i detta direktiv. Och det inkluderar era väljare, herr Weber. Vår grupp – Europaparlamentets socialdemokratiska grupp – är mycket nöjd med förslagen om hur problemet med diskriminering på flera grunder, som nu ingår i detta betänkande, ska bekämpas.

Kan ni föreställa er att en svart rullstolsbunden kvinna kan känna sig diskriminerad? Mycket få länder känner till begreppet "diskriminering på flera grunder". I de flesta fall skulle denna kvinna om hon anmälde att hon blivit diskriminerad vara tvungen att välja en av de möjliga diskrimineringsgrunderna. Det är mer troligt att de olika grunderna hänger ihop och att det inte bara finns ett skäl till varför hon diskrimineras. Denna kvinna måste ha möjlighet att göra en anmälan och få upprättelse i domstol. Vi uppmanar därför parlamentet att låta dessa viktiga bestämmelser kvarstå.

Mina damer och herrar! Jag ber er att stödja detta direktiv. Då ger parlamentet en klar och tydlig signal om att diskriminering inte längre tolereras och att parlamentet betraktar alla medborgares rättigheter som lika viktiga. Låt oss ta detta steg.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att uppriktigt gratulera och tacka föredraganden, som har gjort ett fantastiskt arbete. Min grupp är mycket glad över att det äntligen ligger ett förslag till direktiv på bordet, nästan fem år efter det att José Manuel Barroso lovade att så skulle ske. Diskriminering strider mot EU-fördragen, Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. Men fördrag, konventioner och högtidliga förklaringar tjänar inte mycket till i domstolar. EU-medborgarna behöver ett dokument som ger dem en möjlighet att hävda sina rättigheter.

Det är detta – inte mjölkkvoter, regler om offentlig upphandling eller strukturfonderna, som är EU:s *raison d'être*, herr Weber, ett europeiskt område där alla har frihet att leva som de själva vill. Ett gemensamt europeiskt område där alla är lika inför lagen, har samma möjligheter i samhället och behandlas med respekt. Ett direktiv i sig räcker inte för att åstadkomma detta, men det är en förutsättning. Detta direktiv handlar om EU som en värdegemenskap och värderingar kan inte förhandlas fram av 27 stater genom den sedvanliga kohandeln med nationella intressen. Det är vi medborgare som tillsammans fastställer värderingarna genom att ha en öppen debatt och Europaparlamentet är en lämplig arena för detta.

Ja, herr Weber, några områden är mycket känsliga, särskilt diskrimineringsgrunder som sexuell läggning och religion. Men vi har ett ansvar gentemot alla EU-medborgare och får inte låta EU förvandlas till ett *Djurfarmen*, "där alla européer är lika, men en del européer är mer lika än andra". Religionsfrihet och samvetsfrihet är grundläggande rättigheter som jag är villig att slåss på barrikaderna för. I ett fritt EU måste alla ha frihet att ha sin egen övertygelse. Det är en av demokratins hörnstenar. Religionsfrihet får emellertid inte missbrukas som en rätt att diskriminera andra.

I går offentliggjorde EU:s byrå för de grundläggande rättigheterna sin andra rapport om homofobi i Europa. Det är en skam att miljontals människor i Europa fortfarande år 2009 tvingas leva i fruktan för diskriminering, hat, våld och till och med mord, enbart på grund av sin sexuella läggning. Jag kan försäkra Manfred Weber om att äktenskapslagar är och förblir en fråga som står under ländernas behörighet. Detta ändras inte genom direktivet. I 2000-talets EU är ett förbud mot äktenskap på grund av religion, ras eller sexuell läggning dock en anomali. Många människor tycker att det är helt i sin ordning att staten förbjuder äktenskap eller partnerskap mellan två vuxna människor av samma kön. Men skulle vi tycka att det var i sin ordning om staten – såsom tidigare har skett – skulle förbjuda äktenskap mellan judar och icke-judar, katoliker och protestanter, svarta och vita? Detta är oacceptabelt.

Mina damer och herrar! Jag ber er att rösta för detta betänkande av hänsyn till de medborgare som vi alla företräder. Kompromisser är inte idealiska för någon, inte heller för oss, men låt oss som Kathalijne Maria Buitenweg säger se längre än till oss själva.

Jag vill slutligen också uppmana rådet att följa parlamentets rekommendationer. Det är riktigt att varje medlemsstat har sina egna tvistefrågor, men Europaparlamentet har visat att skillnader kan överbryggas och att vi kan enas om rättigheter för alla EU-medborgare.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Europeiska kommissionen hävdar att detta förslag inte syftar till att ändra medlemsstaternas äktenskapslagar och adoptionslagar. Kommissionen hävdar att man inte vill ändra den rättsliga ställning som kyrkan och religiösa organ som arbetar med vård och utbildning har.

I Buitenwegbetänkandet struntar man helt i dessa begränsningar. Garantierna för nationell familjerätts- och adoptionslagstiftning i ändringsförslag 50 körs över. Genom ändringsförslagen 12, 29 och 51 i betänkandet angrips religiösa läroanstalters fri- och rättigheter. Genom ändringsförslag 52 undergrävs de religiösa samfundens egen frihet i medlemsstaterna. Det står alldeles klart att den europeiska vänstern vill reducera den europeiska integrationen till en enda fråga. Den är i själva verket besatt av att driva igenom de senaste

homosexuella kraven med alla tänkbare medel. Detta är den allvarligaste attacken någonsin mot parlamentets trovärdighet.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill bestämt hävda ett grundläggande faktum. Det europeiska projektet är bara trovärdigt om EU uppfattas som en plats där all slags diskriminering är förbjuden i lag. Det är detta som är själva utgångspunkten för dagens debatt.

Det är därför förvånande att några av mina kolleger som brukar vara så proeuropeiska i alla andra debatter blir helt antieuropeiska när det handlar om fri- och rättigheter.

Denna inställning kan inte accepteras. Det är – såsom redan har konstaterats – oacceptabelt att någon i EU i dag diskrimineras på grund av ett förhållande med någon av samma kön, funktionshinder, ålder eller för att man har en övertygelse eller religion som avviker från huvudfåran. Det är inte det EU jag vill bo i och det är verkligen inte det EU som jag dagligen arbetar för både i och utanför parlamentet.

Jag anser därför att förslaget till ett direktiv är nödvändigt. Det är bra i fråga om utformning och principer. Det är kanske inte vad jag och många andra här skulle ha velat se, men det är en bra utgångspunkt. Jag hoppas att majoriteten röstar för Buitenwegbetänkandet, vilket jag själv kommer att göra eftersom jag anser att det är rätt väg att gå. Jag är också mycket angelägen om att den andra punkten antas, den som handlar om genomförandet eller återinförandet av artikel 7.2. Det skulle garantera en grundläggande sak: att alla föreningar och organisationer som arbetar mot diskriminering även ska få företräda och försvara offer för diskriminering. Vi måste komma ihåg att dessa personer finns bland de mest utsatta grupperna och det måste därför finnas en garanti för att de kan företrädas och försvaras på rätt sätt.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig börja med att tacka vår föredragande Kathalijne Maria Buitenweg för allt arbete som hon har lagt ned. Hos henne hamnade denna fråga i synnerligen goda händer.

Det här är ett direktiv som parlamentet har efterlyst i flera år och det är därför verkligen mycket viktigt att det antas innan denna sammanträdesperiod är över. Det är samtidigt oerhört viktigt att kommissionen så snart som möjligt lägger fram ett förslag om bekämpning av sexuell diskriminering så att man äntligen kan få bort den nuvarande rangordningen mellan olika former av diskriminering. I övrigt kan jag inte hjälpa att jag blir förvånad över att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater genom ändringsförslag 96 försöker se till att diskriminering på grund av övertygelse inte omfattas av direktivet. Mina damer och herrar i PPE-DE-gruppen! Behöver vi verkligen påpeka för er att den rättsliga grunden för detta förslag till direktiv – dvs. artikel 13 i EG-fördraget – har varit lag sedan Amsterdamfördraget trädde i kraft 1999, för tio år sedan? Behöver jag påminna er om att alla diskrimineringsgrunder som räknas upp i artikel 13 utan åtskillnad betraktas som likvärdiga? Dessutom, mina damer och herrar i PPE-DE-gruppen, kan det inte ha undgått er att varje enskild människas religion och övertygelse behandlas som likvärdiga i artikel 10 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna.

Herr Weber från CSU! Jag har faktiskt lyssnat på era argument men herregud, jag måste verkligen säga att det är rena stenåldern. Ni motiverar ert ändringsförslag 81, som skulle innebära att hela direktivet förkastas, med uppriktigt sagt cyniska skäl, nämligen att införlivandet av direktivet tydligen – och jag citerar – "skulle medföra onödigt byråkrati". Vet ni, herr Weber, jag förstår mig helt enkelt inte på dessa försök att neka människor deras rättigheter, i synnerhet inte på sådana grunder, och jag hoppas att ert ändringsförslag 81 förkastas klart och tydligt under morgondagens omröstning i parlamentet. EU måste äntligen flytta fram positionerna i kampen mot diskriminering i vårt samhälle.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Europaparlamentet kämpar för medborgerliga rättigheter, däribland rätten till utbildning. En viktig rättighet är föräldrarnas val av skola för sina barn. Kristna skolor och institutioner i mitt hemland har medvetet valt en antagningspolicy som ligger i linje med deras identitet.

Nederländerna tillåter att skolor har en antagningspolicy som ligger i linje med deras grundläggande principer. De får fastställa krav som är nödvändiga för att skolan ska kunna förverkliga sina mål och grundläggande principer. Föräldrar får välja skolor som i detta avseende är samvetsgranna och tar Bibeln på allvar. Det är

en förlängning av religionsfriheten som innebär att föräldrarnas övertygelse om som är bäst för deras barns utbildning respekteras.

Genom ändringsförslagen 29 och 51 begränsas dock skolornas frihet att göra dessa val på principiella grunder och jag delar också Manfred Webers och andras uppfattning. Detta förslag respekterar inte subsidiaritetsprincipen. Helt oavsett de administrativa problemen anser jag att detta i sig är skäl nog att förkasta kommissionens förslag. Jag kommer att rösta mot Kathalijne Maria Buitenwegs betänkande. Jag hoppas att även övriga grupper inser att detta innebär ett allvarligt intrång på våra medborgares fri- och rättigheter. Ingen som värdesätter föräldrars valfrihet kan tillåta att denna frihet inskränks.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Betänkanden om antidiskrimineringsdirektiv tar alltid fram det värsta hos parlamentet. Det är mycket beklagligt eftersom de ofta innehåller många bra förslag och idéer om hur man kan hjälpa till exempel funktionshindrade. Detta förändrar dock ingenting i grunden.

I Manfred Webers ändringsförslag, ändringsförslag 81, framhålls verkligen det som är viktigt: detta kommissionsförslag är inte bra. Det måste bort, inte bara för att det skulle innebära onödigt byråkrati, utan också – och framför allt – för att det strider mot subsidiaritetsprincipen. Vi vet tyvärr alla att detta ändringsförslag inte har en chans, eftersom parlamentet aldrig försitter ett tillfälle att visa upp sin allra mest politiskt korrekta sida och alltid väljer mer byråkrati och mer beslutsfattande över EU-medborgarnas huvuden.

Förutom att det strider mot subsidiaritetsprincipen innehåller detta betänkande dessutom flera förslag som direkt strider mot grundläggande demokratiska principer och rättstatsprincipen. Ett exempel är ändringsförslag 54. Samtidigt som man i hela betänkandet gör ett väldigt ståhej kring att människor inte ska diskrimineras förespråkas i detta ändringsförslag diskriminering om man har en icke-politiskt korrekt uppfattning – men det är till syvende och sist just vad väldigt många andra delar av detta betänkande går ut på.

Bakom de hedervärda principer och pseudo-goda avsikter som räknas upp lurar en juridisering av politisk korrekthet. Det handlar alltså inte om åtgärder mot diskriminering, utan väldigt ofta om sannskyldiga munkavlelagar i syfte att undergräva yttrandefriheten och stärka ett slags progressiv åsiktsterrorism ännu mer. Grundfrågan är och förblir: vad i hela friden har detta med EU att göra? Låt oss för Guds skull låta medlemsstaterna sköta sitt!

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! När EU ibland anses vara överdrivet förtjust i lagstiftning och med rätta kritiserar för detta kan det enkelt spåras tillbaka till betänkanden som det vi nu diskuterar.

Hur mycket jag än stöder realistiska åtgärder för att bekämpa alla former av diskriminering måste jag samtidigt kritisera de punkter som diskuteras här, för de är helt enkelt inte befogade och kommer inte att få avsedd effekt.

Det är – såsom redan har nämnts – oacceptabelt att religiösa skolor kan stämmas för att de avvisar lärare av andra religioner, eller ingen religion alls, att försäkringsbolag kan stämmas för att de gör en riskbedömning om den leder till en åtskillnad på grund av ålder eller kön, och att det finns en risk att absolut alla bostadshus måste byggas så att de inte har några hinder. Ja, mina damer och herrar, det är i den riktningen vi går. I realiteten kommer vi inte längre att stödja funktionshindrade, utan göra att alla bostäder blir för dyra. Bostäder som ingen har råd med i stället för stöd till funktionshindrade – det kan väl ändå inte vara det vi är ute efter här. Sedan har vi kritiken mot den omvända bevisbördan. Om jag som parlamentsledamot med 25 sökande till platsen som assistent tror att jag kan bli stämd enbart för vad som kan verka eller kännas som diskriminering kommer jag helt enkelt inte att kunna arbeta längre, utan behöva ägna all min tid åt att försöka få fram de bevis som jag måste lägga fram bara för att känslan finns där, även om jag inte på något sätt har gjort mig skyldig till diskriminering.

Dessutom är många av termerna vaga. Framför allt det här faktabladet, som har publicerats inför detta direktiv och som börjar med en diskussion kring om vi fortfarande får använda "fröken" och "fru" och om vi måste göra oss av med alla ord som slutar på "man", t.ex. statsman eller idrottsman, därför att allihop kan vara diskriminerande.

Mina damer och herrar! En del av det som krävs här är helt enkelt nonsens och jag kommer därför att rösta mot betänkandet.

Martine Roure (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill först och främst tacka vår föredragande, framför allt för det arbete hon har lagt ned och det resultat som äntligen har uppnåtts.

Artikel 13 i fördraget är vår hörnsten och låt mig poängtera att medlemsstaterna får ha ett starkare skydd. Här handlar det enbart om minimikrav och – det måste vi vara tydliga med – det går inte att sänka det nuvarande skyddet i enskilda medlemsstater på grundval av detta nya direktiv. Detta beror närmare bestämt på att vissa medlemsstater har ett mycket starkt skydd. Sådana exempel finns.

Att inte utsättas för diskriminering är en grundläggande rättighet för alla som lever i EU. Ändå inser vi att diskriminering alltför ofta ändå förekommer, vare sig det beror på människors utseende eller bara deras efternamn.

När det gäller personer med funktionshinder måste vi se till att de inte längre diskrimineras för att de är rullstolsbundna, för det är alltför ofta svårt att få tillträde till många platser. Att förbättra EU-lagstiftningen är en förutsättning för att bekämpa diskriminering – jag upprepar, det är en förutsättning. Vi behöver den här lagstiftningen.

Från mycket tidig ålder utsätts våra barn för diskriminering som traumatiserar dem och denna diskriminering blir en börda som de bär med sig resten av sitt liv. Jag vill särskilt ta upp diskriminering på flera grunder. Det var något som kommissionen utelämnade i sitt förslag och vi föreslår därför att det fastställs en exakt definition av denna typ av diskriminering.

Det är absolut nödvändigt att vi stärker lagstiftningen för att uppnå verklig likabehandling oavsett skillnader. I detta avseende ber vi medlemsstaterna att vidta åtgärder för att främja likabehandling och lika möjligheter oavsett religion, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.

Jag måste avslutningsvis tillägga att vi inför 2010 hoppas på ett kommissionsförslag där könsdiskriminering likställs med annan diskriminering, eftersom det skulle få bort all rangordning av rättigheter.

Gérard Deprez (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill i likhet med föregående talare börja med att tacka våra två föredragande, Kathalijne Maria Buitenweg och Elizabeth Lynne, för det enastående arbete som de har gjort inom ramen för vad jag vill poängtera var ett utökat samarbete.

Trots att jag personligen anser mig ligga väldigt nära den allmänna ståndpunkt som Elizabeth Lynne försvarar vill jag applådera den intelligens, öppenhet och försonlighet som Kathalijne Maria Buitenweg genomgående har visat under diskussionerna i vårt utskott för att försöka komma fram till ett välavvägt betänkande som kan vinna stöd hos en stor majoritet i parlamentet. Jag hoppas att hon lyckas och att de mer radikala elementen på den ena sidan och, enligt min uppfattning, ibland på den andra, inte lyckas påverka omröstningen.

I detta sammanhang – och låt mig poängtera att jag inte har gjort mig känd som någon vänsterfanatiker – måste jag säga att jag är förvånad och förfärad över det ändringsförslag som vår kollega Manfred Weber, som jag respekterar, och flera andra har lagt fram. Herr Weber! Jag lyssnade på ert anförande och inget av de argument som ni tog upp har som jag ser det någon intellektuell grund. Ni anför fantasier, inte skäl.

Om man läser motiveringen till ert ändringsförslag kan man inte bli annat än förfärad över hur svag den är: att vägra att bekämpa diskriminering på grund av rädsla för onödig byråkrati. Ni gör fel när ni försöker förvandla detta förslag till en konflikt mellan vänstern och högern. Att bekämpa diskriminering är inte en fråga om höger eller vänster, det är en fråga om humanism och respekt för grundläggande rättigheter.

(Applåder)

Av dessa skäl hoppas och tror jag att ni kommer att förlora i morgon.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Alla initiativ som syftar till att bekämpa varje slag av diskriminering måste stödjas. I EU, där samhället är så utvecklat, visar färsk statistik att en minoritet av medborgarna anser att de har blivit diskriminerade. Ingen kan därför förbli likgiltig. Själva begreppet är emellertid fortfarande så vitt och abstrakt att det vore bra med vissa förtydliganden.

Utan att det påverkar de grundläggande mänskliga rättigheterna, som är obestridliga, måste vi erkänna varje medlemsstats rätt att lagstifta i linje med urgamla traditioner, civilisationer och kulturer. Ingripanden av det här slaget görs nästan alltid för att skydda en befolkningsgrupps identitet. Låt mig ge ett exempel som rör sexuell läggning: det är min personliga åsikt att människors värdighet måste garanteras oavsett sexuella preferenser. Homosexualitet är ett val som faller inom privatlivets sfär och får under inga omständigheter bestraffas, men det får inte heller skyddas. Yttrandefrihet: var börjar och slutar skyddet mot direkt och indirekt diskriminering? Religionsfrihet: i min brorsdotters skola hade man för första gången i år inget julspel.

Huvudläraren förbjöd det med tanke på att det i skolan fanns barn av andra religioner. Genom att förhindra en typ av diskriminering skapade man som jag ser det en ny typ av diskriminering, eftersom julspelet är en kulturell snarare än religiös yttring. Att respektera andra människors religion betyder inte att vi ska skämmas för vår egen!

Det är därför – och jag rundar av här – som vi fruktar att detta förslag till direktiv kommer att leda till onödig omvänd extremism och att botemedlet kan visa sig vara värre än det ursprungliga problemet.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Genom detta direktiv rättar man äntligen till bristerna i lagstiftningen mot diskriminering och det blir möjligt för EU att fullgöra sina internationella åtaganden att skydda de mänskliga rättigheterna och dess skyldigheter enligt FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning.

Mina damer och herrar i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater! Era argument mot direktivet är populistiska och vilseledande. Med vilken rätt nekar ni människor med funktionshinder oinskränkt tillgång till utbildning, eller äldre människor likabehandling när det gäller försäkringar och finansiella tjänster? Vilken syn har ni på mänskligheten?

Att utan inskränkningar kunna delta i samhället är en mänsklig rättighet och därför kommer vi att kämpa för detta direktiv och för lika möjligheter för alla. Det är enligt min uppfattning helt omänskligt att kräva att offer för diskriminering ska lägga fram bevis för att de har blivit diskriminerade. Om ni, mina damer och herrar i PPE-DE-gruppen, stryker överföringen av bevisbördan äventyrar ni vissa gruppers grundläggande rätt till skydd av sin mänskliga värdighet och för oss är det oacceptabelt. Vi vill ha jämlikhet för alla när det gäller skyddet mot diskriminering och det är något som vi inom De gröna kommer att kämpa för. Vi kommer inte att tillåta att de mänskliga rättigheterna utnyttjas av populistiska panikspridare. Jag kan redan nu förutspå att ni kommer att förlora i morgon. Majoriteten i parlamentet kommer att rösta för den mänskliga rättigheten att skyddas mot diskriminering. Det är jag säker på.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag kommer att rösta mot detta betänkande och detta förslag till direktiv av tre skäl. Först av allt är jag inte av den åsikten att EU, snarare än de nationella regeringarna, bör lagstifta om dessa frågor. Jag anser att varje enskild medlemsstat bäst kan avgöra om den behöver stärka sin lagstiftning på detta område. Om det någonsin fanns en subsidiaritetsfråga så är det denna.

Mitt andra skäl är att det nya brottet trakasserier oroväckande nog kan leda till att rättigheterna på området för yttrandefrihet och religionsfrihet faktiskt inskränks, särskilt för dem som förkunnar ett kristet budskap.

Kristna som predikar evangeliet, i synnerhet om de gör det på offentlig plats och för personer med en annan övertygelse som tar anstöt och hävdar att deras värdighet kränks, skulle kunna anses bryta mot denna lag. Att försvara och främja ett bibliskt synsätt på heterosexuella äktenskap skulle på samma sätt göra det möjligt för trätgiriga aktivister för homosexuellas rättigheter att hävda att detta är trakasserier.

Det tredje skälet är att åtgärderna i direktivet är oproportionerliga och otillräckligt balanserade. Till exempel tvingas kristna tryckerier att ta emot beställningar om att trycka material som kränker deras religiösa tro, trots att det borde stå dem fritt att bedriva sin verksamhet enligt sitt samvete.

Utan nödvändiga balansmekanismer kommer detta direktiv att bli ett instrument som faktiskt bidrar till att skapa diskriminering. Som jag ser det är detta därför ett onödigt direktiv som strider mot grundläggande rättigheter, särskilt för människor med tro och samvete, och som illustrerar allt som är överdrivet, påträngande och befängt inom EU.

Nicolae Popa (PPE-DE). – (RO) Kommissionens initiativ att utvidga principen om likabehandling till att även omfatta andra delar av samhällslivet med hjälp av ett övergripande direktiv i vilket diskriminering utanför arbetslivet, på grund av funktionshinder, ålder, religion eller övertygelse och sexuell läggning förbjuds är principiellt nödvändigt för att fullborda lagstiftningspaketet mot diskriminering. Införandet av begreppet "diskriminering på flera grunder" och den särskilda uppmärksamhet som ägnas åt funktionshindrades rättigheter är ett framsteg.

Likväl är detta förslag till direktiv känsligt och kontroversiellt. Det måste finnas en balans i lagstiftningsförslaget mellan EU:s och medlemsstaternas befogenheter genom att tillämpningsområdet tydligt definieras. Frågor som rör familjerätt, däribland civilstånd, reproduktiva rättigheter och rätten att adoptera får inte ingå i tillämpningsområdet för det föreslagna direktivet och detta faktum måste tveklöst framgå av lagtexten. Användningen av äktenskapets institution kan inte ske på något annat sätt än i den kristna meningen. En annan juridiskt godtagbar beteckning kan fastställas för andra partnerskap.

Subsidiaritetsprincipen måste också respekteras i frågor som rör innehåll i utbildning och organiseringen av nationella utbildningssystem, inbegripet religiösa skolor. Europeiska folkpartiet har alltid stött främjandet av mångfald som ett viktigt mål för EU och kampen mot diskriminering. Tyvärr innehåller texten bestämmelser som är oacceptabla mot bakgrund av den religiösa doktrinen.

Paradoxalt nog har vänstern för avsikt att diskriminera på detta sätt. Det är i själva verket jag som diskrimineras för min uppriktiga tro på Gud.

Michael Cashman (PSE). - (EN) Herr talman! Detta har varit en intressant debatt, och den skulle ha varit underhållande om det hela inte vore så tragiskt. Det flesta av de invändningar som jag har hört nu i eftermiddag är nog uppriktigt menade och ärligt kända, men de grundas inte på fakta och de grundas inte på texten framför oss. Ingenting i detta betänkande undergräver subsidiariteten eller proportionaliteten. Om så var fallet skulle det rättas till av ministerrådet. Så till och med nu uppmanar jag er att rösta för betänkandet och låta ministerrådet göra det som behövs för att se till att det är absolut proportionerligt och att subsidiaritetsprincipen respekteras.

Herr Weber! EU föddes ur andra världskrigets värderingar – en beslutsamhet att aldrig mer vända bort blicken medan en grupp individer eller andra grupper utsågs till mål eller syndabockar och fördes bort till koncentrationsläger och arbetsläger. En beslutsamhet att det inte skulle finnas någon förtryckande hierarki. Ändå vill ni sorgligt nog inte ha ett EU som grundas på dessa hederliga värderingar, ett EU som anser och respekterar att alla människor är födda jämlika. De som vänder sig mot detta måste svara inför sitt samvete, sin religion och sina väljare för varför de anser att vissa människor bör behandlas annorlunda än andra, att de inte ska ha jämlikhet.

Jag står här tursamt nog, som en homosexuell man – och om jag valde att vara homosexuell, är det inte intressant att man därför uppenbarligen väljer att vara heterosexuell? Jag kämpar för jämlikhet, inte bara för homosexuella män, lesbiska kvinnor, bisexuella och transpersoner, utan för människor, på grund av deras ålder, deras tro, deras kön, allt som anses vara annorlunda och som skulle kunna användas för att ta ifrån dem deras jämlikhet. Jag anser att det avgörande provet för ett civiliserat samhälle inte är hur vi behandlar en majoritet – som intressant nog består av så många olika minoriteter. Det avgörande provet för ett civiliserat samhälle är, som personerna på åhörarläktaren kan intyga, inte hur vi behandlar majoriteten, utan hur vi behandlar minoriteterna, och i detta avseende finns sorgliga brister i vissa medlemsstater.

Shakespeare sa något ganska briljant: "det onda som människor gör lever kvar efter dem; det goda blir ofta begravet med deras ben". Tänk dig själv om det vore du som var annorlunda – som hade en annan religion, en annan övertygelse, en annan sexuell läggning. Skulle det då vara rätt att dina mänskliga rättigheter togs ifrån dig? Svaret måste vara nej. Nu har parlamentet sin chans att göra det som är rätt och rättvist och gott.

Talmannen. – I det här skedet av debatten måste Vladimir Špidla få yttra sig. Han kan själv förklara skälen till detta bättre än jag. Jag ger honom ordet omedelbart.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Om ett par minuter måste jag delta i förhandlingarna om arbetstidsdirektivet och ni håller säkert med om att det är en fråga som inte får undvikas.

Mina damer och herrar! Jag har lyssnat på debatten om betänkandet och jag måste säga att den väckte ganska starka känslor, eftersom den visar vad problemet egentligen består i och hur djupt rotat det är. Själva grundfrågan är vad som försvaras i direktivet. Det är den mänskliga värdigheten som försvaras. Vi kan inte tycka att det är en mindre skymf mot den mänskliga värdigheten att diskrimineras på grund av till exempel funktionshinder än det är att diskrimineras på grund av ålder. Det är mänsklig värdighet vi talar om och den är densamma för alla.

Jag måste säga att detta direktiv, såsom det har lagts fram inför kommissionen, har växt fram naturligt som en följd av grundliga debatter i parlamentet och åtskilliga diskussioner inom kommissionen och det är därför ett direktiv som är väl genomtänkt och som uttrycker en fast och tydlig hållning till värderingar.

Det sades också under debatten att icke-diskriminering bygger på värderingar som vi tillämpade och blev medvetna om efter andra världskriget. Oavsett om det är sant att vi blev mer medvetna om vissa värderingars betydelse och grundläggande tyngd efter andra världskriget eller inte, så har dessa värderingar mycket djupa historiska rötter. Under antiken fanns det ingen grundläggande föreställning om människors jämlikhet – det var något som formulerades först i kristendomen. Jag kommer mycket väl ihåg en encyklika, eller om det var en påvebulla, från 800-talet kallad *Oriente igitur*, där det tydligt sades: "stämmer det inte att solen skiner lika mycket på alla"? Från den stunden har denna föreställning gett eko genom historien.

Under debatten togs förstås många frågor upp som är tekniska eller av lite mer underordnad betydelse än de frågor vi just har talat om. Jag vill gärna beröra dem. Den första frågan handlade om meningslös ytterligare byråkrati. Jag anser att den kan avvisas att ett enkelt skäl. Det kommer inte att krävas några nya strukturer eller nya byråkratiska organ till följd av direktivet. Direktivet innebär bara en utvidgad tillämpning av det som redan finns, så det kommer inte på något sätt att leda till mer byråkrati.

Sedan har vi den öppna frågan om subsidiaritet. Denna fråga granskades mycket noggrant eftersom den är så grundläggande. Artikel 13 i fördraget är tydlig. Den utgör en fast rättslig grund och ett direktiv som vilar på denna rättsliga grund strider inte mot subsidiaritetsprincipen.

En annan grundläggande princip i direktivet är bl.a. frågan om överföring av bevisbördan. Denna fråga har redan lösts i tidigare direktiv, så inte heller här handlar det om något nytt. Låt mig ändå säga några ord om bevisbördan. Syftet med detta direktiv är att stärka individers möjligheter att försvara sig – det är själva grundsyftet – och detta skulle inte vara möjligt utan en överföring av bevisbördan. Oavsett detta tillämpar många rättssystem redan omvänd bevisbörda på betydligt mindre viktiga eller jämförbara grunder. Ett klassiskt exempel på omvänd bevisbörda är det s.k. antagandet om faderskap och det finns många andra.

Det sades också under debatten att några av termerna är alltför vaga. De flesta konstitutionella termer är vaga och måste tolkas utifrån vissa givna omständigheter. Jag erinrar mig till exempel att den tyska konstitutionen innehåller en formulering om att "ägaende förpliktigar". Det är en typiskt vag formulering som definieras på nytt i samband med olika särskilda fall.

Det förekom en del överdrifter om potentiellt stora kostnader, särskilt när det gäller de fysiskt funktionshindrade. Jag kan slå fast att man i direktivet inte föreslår något bestämt eller konkret utan talar om rimliga anpassningsåtgärder och jag kan också slå fast att om rimliga anpassningsåtgärder vidtas från början kommer det för det mesta inte att uppstå några orimligt stora kostnader. Jag måste säga att om vi anser att potentiellt högre kostnader är acceptabla när det gäller arbetsmiljöfrågor, där vi skyddar människors liv, så är eventuella högre kostnader för att skydda den mänskliga värdigheten – fast jag tror inte att de kommer att vara väsentligt högre – enligt min uppfattning också något som måste sättas i proportion till det som ska skyddas. För jämlikhet och mänsklig värdighet, mina damer och herrar, är frågor som är invävda i fördraget och som vi måste försvara med all kraft.

Det finns som jag ser det inget viktigare för EU än principen om icke-diskriminering. Jag är visserligen en anhängare av den inre marknaden och många andra EU-politikområden, men principen om lika möjligheter och icke-diskriminering är enligt min mening den mest djupgående grundvalen av dem alla.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Herr talman! Det är helt rätt att vi gör slut på det komplicerade lappverket av lagar, där olika personer skyddas mot diskriminering i olika situationer, till förmån för ett enda jämlikhetssystem. Kvinnan som nekas ett banklån, den funktionshindrade personen som nekas tillträde till en byggnad, den homosexuelle mannen som vägras bostad, en mörkhyad person som utestängs från en klubb, och så vidare: alla bör de skyddas på grundval av liknande principer.

Jag vill bara ta upp två frågor. Den ena handlar om skydd mot trakasserier. I texten klargörs mycket riktigt att vad som förbjuds är att man skapar en hotfull omgivning för en individ, inte att något uppfattas som kränkningar mot en grupp. Det är mycket viktigt att stå fast vid bevarandet av yttrandefriheten. Detta betonas på ett lämpligt sätt genom att parlamentet har lagt till uttryckliga omnämnanden av yttrandefriheten.

Vad gäller religiösa skolor så stöder jag fullständigt föräldrars rätt att låta sina barn utbildas enligt en viss tros principer, så länge som denna tro inte i sig själv sprider diskriminerande och fördomsfulla inställningar. Men vi får inte tolerera att man skapar ghetton, där bara barn med en viss tro blir antagna till en skola medan andra utestängs. Enligt kommissionens text tillåts särbehandling i fråga om tillträde till läroanstalter, och jag är inte övertygad om att ändringsförslag 51 löser problemet. Jag kommer antagligen att rösta mot båda.

Rihards Pīks (PPE-DE). - (LV) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror inte att någon här i parlamentet är för diskriminering. Jag tror att folk här i parlamentet är mot diskriminering. Detta dokument – detta förslag till rådsdirektiv – innehåller tveklöst många bra förslag, men jag anser att många av dem bygger på en kristen livsåskådning och den kristna religionen. Jag menar att ett direktiv inte kan åstadkomma vad som måste åstadkommas genom en lång utbildningsprocess, för detta är en fråga om etik och attityder. Även om direktivet, eller förslaget till direktiv, innehåller många bra saker finns det dessutom flera punkter där man går för långt och där man genom att skapa möjligheter för en grupp inskränker möjligheterna för en annan. Jag skulle faktiskt gå så långt som till att säga att man i flera punkter öppnar möjligheter för att lägga sig i privatlivets sfär, vilket strider mot våra grundvärderingar. Nu närmar sig dessutom valet och vi får allt fler

frågor från våra väljare, liksom även kritik. Jag tror att det är samma sak i era länder. Den vanligaste kritiken som vi får höra är att det kommer för många regler från Bryssel, för många restriktioner och för mycket byråkrati. Vi bör därför låta bli att bryta mot subsidiaritetsprincipen eller skapa onödiga restriktioner. Jag anser att detta dokument bör omprövas.

Inger Segelström (PSE). - Herr talman! Jag vill börja med att tacka Kathalijne, Emine, Michel Cashman med flera för ett mycket bra betänkande. Jag och flera med mig är förvånade och chockade över PPE-DE:s ledare och PPE-DE:s talare Manfred Weber, som i ändringsförslag 81 föreslagit att Europaparlamentet ska förkasta förslaget till direktiv, med motiveringen att förslaget bryter mot subsidiaritetsprincipen och skulle innebära en oproportionerligt stor byråkrati, som jag läser i den svenska översättningen. Kommissionsledamot Špidla har kommenterat detta.

Jag är säker på att alla funktionshindrade kvinnor, och alla andra grupper som räknat med Europaparlamentet för att säkra de medborgerliga mänskliga rättigheterna även för deras grupp, är djupt besvikna över att den konservativa gruppens ledning jämför människors rättigheter med byråkrati. Jag uppmanar därför hela kammaren att rösta emot PPE-DE:s ändringsförslag 81 i morgon. Jag tycker dessutom att det är viktigt att kvinnor inte fortsättningsvis blir diskriminerade av försäkringsbolag just för att de är kvinnor och äldre, men är friska och lever längre än män som grupp. Jag hoppas dessutom att parlamentet vågar klargöra att skattefinansierade utbildningar är till för alla. Religion är förvisso viktigt för många européer, vilket jag respekterar, men vi lever i ett sekulariserat samhälle.

Nej, Manfred Weber, din marknads avtalsfrihet är inte lika viktig som grundläggande medborgerliga mänskliga rättigheter. Fråga EU:s medborgare, de är klokare och modernare än ni i PPE-DE. Förväntningarna på oss är stora och jag hoppas att alla vågar rösta för det här i morgon, och inte emot som du har förespråkat.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). - (NL) Herr talman! Låt mig först tacka föredraganden. Det kan inte sägas nog ofta: hon har gjort en utomordentlig insats. Det var ingen enkel uppgift. En del av våra kolleger verkar vara synnerligen lättkränkta.

Utgångspunkten för detta direktiv är glasklar: likabehandling för absolut alla – homosexuella och heterosexuella, kvinnor och män, gamla och unga, svarta och vita, funktionshindrade och andra, religiösa och humanister osv. Hans rätt är hennes rätt, herr Weber, våra rättigheter är deras rättigheter och era rättigheter är våra rättigheter. Detta, herr Vanhecke – som återigen har lämnat debatten – har inget att göra med s.k. politisk korrekthet.

Skuggföredragandena och föredraganden själv har lagt ned stor möda för att uppnå denna kompromiss, en kompromiss som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater också borde kunna stödja. Ingen påstår att texten är felfri och jag kan bara hoppas att en betydande majoritet av PPE-DE-gruppen tar sitt förnuft till fånga före morgondagens omröstning.

Jag är helt för religionsfrihet, men ni är bra fräck, herr Weber, som med handen på Bibeln sätter er över andra och behandlar frågan om lika möjligheter som meningslös byråkrati.

Talmannen. - Mina damer och herrar! Jacques Barrot ersätter Vladimir Špidla under den avslutande delen av denna debatt.

Mario Mauro (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Kärnan i en icke-diskrimineringsstrategi är till syvende och sist följande påstående: det är alltid människan som måste sättas främst. Vi ser till människan innan vi ser till det faktum att han eller hon på något sätt är annorlunda – t.ex. funktionshindrad eller homosexuell – och det är därför människan som vi älskar, skyddar och försvarar. Detta är själva kärnan i icke-diskrimineringsstrategin. Så är det bara. Varje individ som har en religiös övertygelse är därför en människa, eftersom det faktum att han eller hon är en människa kommer före det faktum att han eller hon har en religiös övertygelse.

Vi måste därför vara försiktiga, för det som slås fast i artikel 3 med de formuleringar som föreslås i ändringsförslag 52 till betänkandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, innebär att det införs en princip som går stick i stäv mot förklaring 11 i artikel 17 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Genom ändringsförslag 52 upphävs principen om att den ställning som kyrkor och organisationer som bygger på religiös eller personlig övertygelse har enligt nationell lag ska bevaras. Samtidigt innebär, enligt min uppfattning, artikel 3 och motsvarande skäl 18 med de formuleringar som föreslås i ändringsförslagen 51 och 29 till betänkandet att medlemsstaternas behörighet när det gäller tillträdet till läroanstalter som är baserade på religion eller övertygelse begränsas.

Jag är kort sagt övertygad om att om vår utgångspunkt är att vi vill försvara människan helt och fullt så måste vi också försvara de sidor som kännetecknar människan ur religiös synvinkel. Jag anser också att ändringsförslagen 92, 89 och 95 kan vara en rimlig kontaktpunkt för dem som vill att direktivet ska antas och att vi därför kan hitta en effektiv plats för dialog på den nivån.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Herr talman! Vårt utskotts ordförande, Gérard Deprez, talade för många av oss här i parlamentet när han sa att detta inte är ett betänkande om vissa gruppers intressen eller ett betänkande från vänstern, utan ett betänkande av Kathalijne Buitenweg som präglades av hänsynsfullhet, lyhördhet och kompromiss i fråga om människor. Föredraganden har utarbetat ett betänkande som inte binder näringslivet eller överreglerar det, som vi har sett längs den långa vägen för de två tidigare direktiven – direktivet om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung, och direktivet om likabehandling i arbetslivet – vilka, skulle jag vilja säga till Manfred Weber, inte har bundit eller överreglerat företag i Tyskland eller i mitt land.

Hon har skapat ett direktiv om grundläggande rättigheter som inte orsakar den byråkrati som Vladimír Špidla talade om. Jag lade fram ändringsförslag om att stärka de jämlikhetsorgan som redan finns. I Storbritannien har vi "Equality and Human Rights Commission", som nyligen stödde en EU-medborgare – Sharon Coleman, mor till ett funktionshindrat barn – när hon väckte talan mot sin arbetsgivare för diskriminering mot funktionshindrade på grund av anknytning, något som är grundläggande i Kathalijne Buitenwegs betänkande. EG-domstolen dömde till hennes fördel, och till följd av denna dom har vi utvidgat rättigheterna till att omfatta Storbritanniens vårdare – personer som vårdar funktionshindrade personer.

Jag vill säga till alla här i parlamentet: ni kommer att bli gamla, ni kan bli funktionshindrade och ni kan komma att vårda någon med ett funktionshinder. Detta är verklighet för tiotals miljoner EU-medborgare. Det är vad betänkandet handlar om. Det handlar inte om vissa gruppers intressen eller om vilken grupp som kommer att dominera en annan i samhället. Jag vill säga er att detta betänkande inte är en vänster- eller högerfråga – det handlar om grundläggande rättigheter. Som Michael Cashman sa i sitt anförande kommer folket därute, före valet till Europaparlamentet, att ta reda på om vi skyddade de grundläggande rättigheterna utan att skada våra företag och vår ekonomi. Det är precis vad betänkandet innebär. Låt oss stödja det. Det är praktiskt och det är rätt.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka mitt stöd för Kathalijne Maria Buitenwegs arbete. Som jag ser det kommer det som var tänkt som en kompromiss kanske inte alls bli en kompromiss, men det spelar ingen roll. Det viktiga är att vi lyckas komma fram till ett beslut.

På vissa punkter är det som eventuellt oroar mig raka motsatsen mot vad som oroar Mario Mauro. Religionsfrihet? Absolut, till 100 procent. Frihet för religiösa läroanstalter? Absolut, till 100 procent. Religion får under inga omständigheter någonsin användas som ett skäl, en ursäkt eller en förevändning för att utöva någon typ av diskriminering. Det får inte finnas någon chans att man accepterar undantag som gör det möjligt för en kyrka eller en religiös institution att diskriminera lärare eller elever vars uppförande inte överensstämmer med en given troslära, på grund av risken att den etiska staten gör intrång och med tanke på att många religioner kan göra anspråk på att vara lika legitima.

Det är inte rätt väg att gå. När allt kommer omkring ger ju våra fördrag och EU tyvärr nationalstaterna redan mer skydd än vad som är nödvändigt genom deras långa listor över undantag till de grundläggande fri- och rättigheterna. Låt oss inte lägga ytterligare undantag till dem som redan finns.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag röstade tillsammans med mina kolleger från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater för detta betänkande i utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Det berodde på skuggföredraganden Patrick Gaubers utomordentliga insats för att hitta en balanserad kompromiss. Jag vill även gratulera Kathalijne Maria Buitenweg till hennes insats och instämma i hennes uppmaning till alla att undvika en radikalisering av åsikterna och försöka hitta bredast möjliga samförstånd.

Precis som i alla kompromisser finns det punkter där vi har lyckats få igenom vår ståndpunkt och andra som det är svårare för oss att acceptera. Det handlar om en kompromiss där vi måste ta hänsyn till lagstiftning, etablerad praxis och olika kulturella traditioner i 27 medlemsstater. Jag anser att den tioårsperiod under vilken byggnader ska anpassas så att funktionshindrade personer kan få tillgång till varor, tjänster och resurser är positiv, vilket även gäller förslaget om att när det på strukturell nivå kvarstår svårigheter som är omöjliga att övervinna så kan man alltid hitta andra alternativ.

Jag sällar mig också till dem som är bekymrade när det gäller försäkringsbolagen – bl.a. över att de, liksom läkarutlåtanden, har beaktats. Jag kan emellertid inte gå med på att man stryker hänvisningen – som utskottet enades om – till subsidiaritetsprincipen när det gäller frågor som rör familjerätt, äktenskap och reproduktion. Dessa frågor omfattas av medlemsstaternas exklusiva behörighet. Detsamma gäller artikel 8, som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill stryka genom ändringsförslag 90, eftersom befintliga lagstiftningstraditioner i många medlemsstater gör att det är omöjligt att acceptera omvänd bevisbörda då detta skulle orsaka oöverstigliga juridiska problem.

Om dessa centrala punkter antas under plenarsammanträdet kommer jag inte att kunna rösta för detta betänkande. Jag skulle emellertid aldrig med gott samvete kunna rösta mot ett direktiv för att förbjuda diskriminering mellan människor oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Sist och slutligen, herr talman, handlar det också om att bestämma vilket Europa vi vill vara med om att bygga upp. Jag ställer mig helt bakom ett EU som oupphörligt bekämpar alla former av diskriminering.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Herr talman! I det förslag till ett direktiv som vi i dag debatterar framställs jämlikhetsprincipen som det europeiska projektets adelsmärke. Det betyder att vi måste hantera den med en ambitiös inställning, med målet att inkludera alla medborgare i gemenskapen och vi måste tillämpa den inom både politik och förvaltning, liksom i relationerna mellan individer.

Vi måste göra framsteg så att det blir möjligt för alla medborgare att fullt ut utöva och hävda sina rättigheter, utan diskriminering på grund av övertygelse, funktionshinder, ålder, sexuell läggning eller, naturligtvis, diskriminering på flera grunder.

Vi måste understryka att jämlikhetsprincipen och förbudet mot diskriminering måste respekteras i såväl medlemsländernas som gemenskapens politik, så att jämlikhetsprincipen kan bli verklighet i hela EU. Vi måste också skapa ett tillräckligt skydd mot alla diskrimineringsgrunder som räknas upp i artikel 13 i fördraget.

Detta initiativ bör ge oss bättre verktyg för att bekämpa möjlig diskriminering, som till vår stora skam är en realitet än i dag, vilket framgick av gårdagens rapport om homofobi från Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter.

Kära kolleger i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater! Försök inte röra till debatten genom att komma med tomma ursäkter, för en röst mot detta betänkande uttrycker en tydlig ideologisk ståndpunkt. Kampen mot diskriminering är av avgörande betydelse och utgör själva grundvalen för EU:s värderingar.

Vi har därför både ett ansvar och en skyldighet att i dag, här i parlamentet, ta ett steg mot ett åtagande för och försvar av jämlikhet i hela EU. Vi får inte ge upp vår vilja och förhoppning om att göra framsteg och låta en fråga som är av så grundläggande betydelse, och som baseras på våra värderingar, hamna i kategorin hopp och drömmar. Det skulle medborgarna i EU, och framför allt de mest utsatta, inte förlåta oss.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Enligt den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och konventionen om mänskliga rättigheter och grundläggande fri- och rättigheter har varje medborgare lika rättigheter och lika skydd under lagen utan åtskillnad av något slag, såsom på grund av ras, hudfärg, kön, språk, religion, politisk eller annan åskådning, nationell eller social härkomst, förmögenhet, börd eller ställning i övrigt.

Men jag vill betona att det krävs kraftfulla och effektiva åtgärder mot varje form av diskriminering, för diskriminering är fortfarande utbredd i EU och påverkar många olika samhällsskikt. I många fall räcker det inte att förbjuda alla former av diskriminering. Man måste även införa olika positiva åtgärder, bl.a. för människor med funktionshinder. Många länder – Italien, Frankrike, Finland och Spanien, för att bara nämna några – har beviljat autonomi och infört positiva åtgärder för att skydda nationella minoriteter.

EU och dess medlemsstater har också en skyldighet att garantera lika rättigheter och likabehandling av medborgare i institutionell bemärkelse. Vi behöver självständiga institutioner på EU-nivå som kan övervaka och garantera att staterna följer principen om likabehandling, inte bara i teorin utan också genom att vidta konkreta åtgärder för att genomföra detta direktiv i praktiken.

Evangelia Tzampazi (PSE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill fråga er om ni anser att det faktum att jag talar till er sittande här bak och inte har ställt mig upp som mina kolleger är en förolämpning mot parlamentet?

Europaparlamentet var och måste förbli en försvarare av det horisontella direktiv som ska garantera likabehandling och skydda EU-medborgarna mot alla former av diskriminering. Detta direktiv måste komplettera det befintliga EU-regelverket, framför allt när det gäller personer med funktionshinder och skyldigheten att garantera effektiv och icke-diskriminerande tillgång.

Vi har fått med viktiga förslag. Vi har infört skydd mot diskriminering på flera grunder genom att i betänkandet slå fast att effektiv och icke-diskriminerande tillgång måste garanteras. I fall där tillgång inte kan garanteras på samma villkor som för icke-funktionshindrade måste vi få en lämplig alternativ lösning. I betänkandet fastställs strängare kriterier för att bedöma om åtgärder för att uppnå effektiv och icke-diskriminerande tillgång kommer att leda till oproportionerligt höga kostnader. Det finns punkter i betänkandet som en del av oss inte är nöjda med och vi kommer därför att stödja vissa ändringsförslag som har lagts fram och som bidrar till att stärka sammanhållningen.

Jag anser hur som helst att vi bör stödja betänkandet för att skicka en tydlig signal till rådet om att vi äntligen måste få en effektiv EU-lagstiftning för att sätta stopp för den diskriminering som undergräver förtroendet för de grundläggande europeiska värderingarna om jämlikhet och rättssäkerhet.

Martin Kastler (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Som journalist vill jag ta upp en ändring i detta direktiv som bekymrar mig mycket personligen. För mig är det nämligen obegripligt att vi när direktivet ännu inte har genomförts i tio av de 27 medlemsstaterna går vidare genom att försöka lägga till ännu ett direktiv. Det kan råda delade meningar om detta, vilket är gott och väl, men vad som verkligen stör mig som journalist är att det skadar pressfriheten i medlemsstaterna. Låt mig ge er två exempel på detta. Manfred Webers ändringsförslag, som förtjänar vårt stöd, innebär att det även kommer att bli möjligt att begränsa pressfriheten, till exempel om en utgivare blir tvungen att acceptera nynazister eller antisemiter som annonsörer. Jag anser att det är fullständigt olämpligt och mot våra principer i EU och jag protesterar starkt mot detta. Vi får inte låta det ske. Detsamma gäller naturligtvis om vi har antidiskriminering: då kommer människor som vi inte vill uppmuntra i EU, utan snarare borde agera mot, att få ännu fler möjligheter, till exempel på fastighetsmarknaden. I mitt hemland ser vi nästan varje vecka hur nynazister försöker köpa fastigheter. Vi kan inte förhindra att vänster- eller högerextremister lägger beslag på fastigheter som hyrs ut eller säljs. De kommer att dra nytta av denna nya ändring och jag protesterar starkt mot detta och kommer att rösta emot. Jag är därför för att ärendet återförvisas tillbaka till utskottet eller, om detta inte är möjligt, att man röstar mot det.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Genom åren har Europa och resten av världen kämpat mot diskriminering på alla nivåer. Vår utveckling som hederliga människor kräver att vi gör just detta, samtidigt som vi fullständigt respekterar subsidiaritetsprincipen.

Som Kathalijne Buitenweg har konstaterat har kommissionen nu lovat i över fyra år att anta ett brett och omfattande förslag om alla människors rättigheter. Detta är nu äntligen på väg att förverkligas.

Det är min fasta åsikt att ingen person någonsin ska diskrimineras på grund av sin religion eller övertygelse, sitt funktionshinder eller sin ålder. Tvärtom uppmanar jag, som troende kristen, Europaparlamentet och varje individ att inte bara stoppa diskriminering, utan även att hjälpa dem som diskrimineras på grund av funktionshinder.

Denna hjälp från oss kan ta sig olika uttryck och form. Varje medlemsstat har ständigt framhårdat i att förbättra lika tillträde för dem som mest behöver det. Medan Europa fortsätter att integreras är det av yttersta vikt att vi kommer ihåg att vi alla är olika, och samtidigt fullständigt jämlika på alla sätt.

Marusya Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi diskuterar ett oerhört viktigt direktiv som kommer att ge oss möjlighet att lösa problem med icke-diskriminering som fortfarande är kontroversiella. Jag anser att det är särskilt viktigt att rätten och friheten att ha religiösa övertygelser och tillämpningen av principen om icke-diskriminering på detta område bekräftas på nytt.

Samtidigt finns det en uttrycklig hänvisning i direktivet till förklaring nr 11 om kyrkors och konfessionslösa organisationers ställning, enligt vilken EU ska respektera och inte ingripa i kyrkors och religiösa samfunds ställning i medlemsstaterna enligt nationell rätt.

Dessutom erkänns medlemsstaternas rätt att utforma och genomföra särskilda bestämmelser på detta område. Det är självklart att EU:s rätt måste harmoniseras med medlemsstaternas rätt att lagstifta på enskilda områden.

Detta är en komplicerad fråga. Förhållandet måste vara tydligt så att man inte kränker någons rättigheter, däribland rättigheterna för dem som tillhör kyrkor som har stöd i lagbestämmelser.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru föredragande, mina damer och herrar! Eftersom jag är den som har citerats mest under denna debatt vill jag få möjlighet att än en gång replikera.

Jag har sagt att alla som ställer frågor blir bovarna i denna debatt. Alla talare som har uttalat sig kraftfullt mot diskriminering har talat om principen. Än en gång, jag skulle uppskatta om vi inte tvistade om principen utan i stället arbetade för att bekämpa diskriminering. Till och med när vi till exempel diskuterar miljöfrågor och är oense om förbudet mot koldioxidutsläpp så är det sättet att uppnå det som vi är oense om, inte målet i sig. Varför får vi inte tycka olika om metoderna när det gäller diskriminering och hur vi ska bekämpa den? Om tidningsutgivare sitter på våra kontor och vädrar sina farhågor bör vi också få ta upp dessa farhågor här.

Herr Cashman! Det gynnar varken frågan eller era egna intressen att marginalisera alla som helt enkelt ställer frågor. Det är bara det vi gör.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Som skuggföredragande för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, för socialdemokratiska gruppen, vill jag berömma Kathalijne Buitenweg och också min kollega Emine Bozkurt. Tack för ert samarbete!

På intergruppen för funktionshinderns vägnar är jag mycket glad över att de 1,3 miljoner personer som undertecknade framställningen om utvidgning av antidiskrimineringslagstiftningen till att omfatta funktionshindrade har fått gehör för sina krav. Jag är också mycket glad över att vi kom överens tvärsöver partigränserna om att det skulle bli ett horisontellt direktiv och att det inte skulle finnas någon hierarki för diskriminering – ett löfte som vi fick av EU:s dåvarande portugisiska ordförandeskap när direktivet om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung antogs 2000. Uppriktigt sagt har det tagit för lång tid att infria detta löfte.

Jag fördömer de konservativa som vill göra denna väntan ännu längre. Denna debatt handlar inte bara om att visa vårt stöd i parlamentet utan också om att uppmana rådet att sätta fart och komma överens om detta nu. Jag skulle vilja be våra tyska vänner att vara så goda och inte blockera detta. Det finns frågor om privata avtal som oroar er, men när det gäller offentliga skyldigheter ligger ni långt före. Låt oss verkligen höja siktet och uppnå en överenskommelse. Jag är mycket glad över att det framtida svenska ordförandeskapet i dag har förbundit sig att slutföra detta i Epsco-rådet före jul. Jag hoppas innerligt att ni kommer att kunna göra det.

Kathalijne Buitenweg, föredragande. – (NL) Herr talman! Det är otroligt svårt för en föredragande att göra ett gott arbete när den största gruppen tillämpar en sorts kovändningsstrategi. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stödde detta betänkande i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, eftersom det var en rimlig kompromiss. Vi arbetade tillsammans med Patrick Gaubert, som verkar ha försvunnit. Jag har åtminstone inte sett honom. Vi arbetade hur som helst tillsammans med exakt samma text och nu är han emot den! Det verkar som om samordnaren, Manfred Weber, i första hand vill tvinga på PPE-DE-gruppen sitt tyska nationella partis ståndpunkt.

Herr Weber! Så sent som i förra veckan sa ni själv till mig att det inte handlade om innehållet utan om att sända en politisk signal. Stämmer inte det? Var det inte så ni sa? I så fall kan ni inte nu gömma er bakom detaljer – hade ni velat det kunde ni helt enkelt ha lagt fram ändringsförslag. Det gjorde ni inte. Vad ni egentligen vill är att hela förslaget ska förkastas. Ni vill helt enkelt inte ha det, så försök inte låtsas att ni har samma slutliga mål.

Jag har hört åtskilligt som det går att ge ett enkelt svar på. Väldigt många har till exempel frågat varför det här är en angelägenhet för EU. Ändå finns det redan en massa direktiv som sedan länge garanterar skydd på arbetsmarknaden och det finns även skydd utanför arbetslivet mot diskriminering på många andra grunder. För en del människor släpar skyddet dock efter, till exempel när det gäller funktionshinder, ålder, sexuell läggning och religion. Det är alltså inte något helt nytt som vi inför. Det handlar snarare om att reparera den befintliga lagstiftningen. Vi inför inga nya befogenheter. Vi ser bara till att människor behandlas lika och att vissa kategorier inte betraktas som viktigare än andra.

Hubert Pirker talade om arbetsmarknaden. Det är inte alls vad det här handlar om, det är ett annat direktiv. Det här handlar inte om anställning av lärare. Kan vi försöka hålla oss till fakta? Bevisbördan är, som kommissionsledamoten tidigare påpekade, en knepig fråga. Inte heller detta är nytt; det finns även i de andra direktiven. Det är absolut inte sant att människor bara kommer att kunna anklaga en så att man tvingas försvara sig. Det är heller inte straffrätt vi talar om här. Först måste människor lämna sakuppgifter på andra områden för att styrka att de anser sig bli diskriminerade, och sedan får man uppge varför man godtar eller nekar någon som vill hyra en fastighet.

När det gäller medierna är det, vilket framgår av texten, redan möjligt att neka annonsörer som strider mot en publikations identitet. Allt finns där i artikel 54. Och kyrkor behöver inte ens uppfylla alla dessa krav, fast om de bedriver social verksamhet måste de göra det. I Nederländerna tillhandahåller de till exempel en del sociala omsorgstjänster. Det är oacceptabelt att de skulle vara undantagna när de bedriver social verksamhet bara för att de tillhör en kyrka. Det är just dessa punkter som nämns i betänkandet.

Vi har gjort vårt bästa. Vi har hela tiden anpassat oss till er. Era ändringsförslag finns ju med i texten och nu tänker ni i alla fall rösta mot det på grund av diverse partipolitiska positioner. Jag måste säga att det är ett hårt slag för mig personligen eftersom jag sträckte ut handen till er. En stor del av er text har inlemmats i betänkandet och jag tycker att det är skandalöst att ni nu tvär era händer!

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 2 april 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Mänsklig värdighet och jämlikhet är de två viktiga värderingar som ligger till grund för den moderna människorättskulturen. Tjugo ord används dock inte sällan för att dölja sin motsats. Jämlikhet betyder till exempel att identiska situationer ska hanteras på samma sätt, men det betyder också att olika situationer ska hanteras på olika sätt. Mina reservationer när det gäller det berörda betänkandet har sin grund i denna omständighet. Ingen kan på minsta sätt tvivla på att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater fullt ut tillerkänner funktionshindrade, äldre, sjuka, fattiga, flyktingar och invandrare värdighet och jämlikhet. Jag får dock intrycket av att det handlar om ett försök att haka på denna etablerade rörelse för att införa diskriminering mot familjer som grundas på äktenskap mellan man och kvinna och mot religionsfrihet, framför allt när det gäller religiösa skolor. Jag kommer aldrig att ge upp kampen för jämlikhet för de minsta, de fattigaste och de försvarslösa. Just därför smärtar det mig att se de mänskliga rättigheternas EU genom sin lag och praxis skapa diskriminering av hårdaste slag mellan födda och ofödda barn. Vi diskuterar inte detta här i dag, men det är lämpligt att det finns med i det europeiska medvetandet när man reflekterar över värdighet och jämlikhet.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Det slumpar sig så att vi diskuterar detta direktiv i dag och röstar om det i morgon, som är Världsdagen för att uppmärksamma autism. Detta bådär gott.

Det är tydligt för oss att det i realiteten finns stora skillnader mellan medlemsstaternas nationella lagstiftning om rättigheter och intressen för de människor vars liv påverkas av autism. Skillnaderna är ännu större om vi jämför de drabbades vardag.

Det är långt kvar till europeiska standarder, men några framsteg måste göras. Autism måste erkännas som ett separat funktionshinder bland psykiska funktionshinder och särskilda strategier utformas.

Detta kan för en del tyckas kostsamt, men att få likabehandling är ett absolut krav, precis som det är för personer med andra funktionshinder, för att vi ska kunna respektera oss själva och det europeiska samhällets värderingar.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA)

I det här direktivet lyfter man fram den mycket viktiga insikten att diskriminering inte är något som bara förekommer i arbetslivet. Det huvudsakliga syftet med kommissionens permanenta rekommendation är att motverka diskriminering på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning och genomföra principen att människor ska behandlas lika även utanför arbetslivet.

Eftersom jag har arbetat med handikapporganisationer och funktionshindrade i Irland vet jag att denna lagstiftning kommer att vara mycket välkommen. Kathalijne Maria Buitenweg har alldeles rätt när hon i sitt betänkande säger att: "För likabehandling av personer med funktionshinder räcker det inte med att förbjuda diskriminering. Även positiva åtgärder krävs, med hjälp av i förväg vidtagna åtgärder och genom att erbjuda rimliga anpassningsåtgärder".

Jag välkomnar också att föredraganden och kommissionen så tydligt tar ställning mot diskriminering på grund av sexuell läggning. Denna typ av diskriminering har ingen plats i ett modernt samhälle och jag förkastar de försök som görs av vissa politiska grupper att försvaga lagstiftningen i detta avseende.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag är socialist, och jag anser följaktligen att alla människor är jämlika. Vi måste bekämpa diskriminering överallt, inte bara i arbetslivet. Givetvis får det inte finnas någon hierarki mellan olika slags diskriminering. Alla är olika, alla är jämlika.

Direktivets syfte är att införa principen om likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning utanför arbetslivet. I direktivet anges en ram för förbud mot diskriminering på dessa grunder och man fastställer en enhetlig miniminivå för skyddet inom EU för personer som utsatts för sådan diskriminering.

Förslaget kompletterar den rättsliga ram på gemenskapsnivå, enligt vilken förbud mot diskriminering på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning endast gäller anställning, sysselsättning och yrkesutbildning.

Lidia Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Diskriminering är ett allvarligt problem både i och utanför EU. Enligt en särskild Eurobarometerundersökning 2008 hävdar 15 procent av européerna att de blev diskriminerade förra året.

Europaparlamentet har väntat i mer än fyra år på det föreslagna direktivet. Förslaget är ett försök att genomföra principerna om likabehandling av enskilda oavsett religion, övertygelse, funktionshinder, ålder och sexuell läggning. Detta ska inte bara gälla anställningsmöjligheter, utan också tillgång till varor, utrustning och tjänster såsom banktjänster, bostäder, utbildning, transporter och hälso- och sjukvård.

I dokumentet fastställs dessutom övergripande miniminormer för att garantera skydd mot diskriminering. Det står medlemsstaterna fritt att stärka skyddet om de vill. Däremot kan de inte sänka sitt befintliga skydd med stöd av det nya direktivet. Enligt direktivet har målsägande rätt till skadestånd. Det fastställs också att medlemsstaterna inte bara ska uttrycka en vilja att få bukt med diskriminering utan också har en skyldighet att göra detta.

Ett betydande antal av unionens medlemsstater har redan infört bestämmelser för att garantera varierande grader av skydd mot diskriminering utanför arbetslivet på grund av religion, övertygelse, funktionshinder, ålder och sexuell läggning. Genom detta förslag till direktiv blir det möjligt att införa enhetliga EU-bestämmelser på detta område. Det kommer att ge en tydlig signal om att EU som helhet inte tolererar diskriminering. Att inte utsättas för diskriminering är en grundläggande rättighet som ska åtnjutas av alla i EU.

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Lika möjligheter har på senare tid blivit ett allt tydligare tema i gemenskapens beslutsprocess. Målet med det föreslagna direktivet när det gäller likabehandling är att principen om likabehandling ska tillämpas på personer oavsett religion, övertygelse, funktionshinder, ålder och sexuell läggning.

Att inte utsättas för diskriminering är en grundläggande rättighet som ska åtnjutas av alla EU:s medborgare. Jag vill verkligen framhålla att vi måste bekämpa varje form av diskriminering. Det är långt kvar och det är också uppenbart att vi bara kan ta ett steg i taget. Därför måste vi först komplettera och stärka lagstiftningen för att därefter införliva lagar med nya, konsekventa och enhetliga principer i den nationella lagstiftningen och slutligen börja tillämpa dem i praktiken. Dessa steg kräver visserligen mycket tid och möda var för sig, men vårt mål är att inom en rimlig tidsfrist ändå lyckas uppnå konkreta framsteg och ett EU som verkligen är fritt från diskriminering.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jag vill gratulera min kollega Kathalijne Maria Buitenweg till hennes betänkande som banar väg för en komplettering av regelverket för att undanröja alla former av diskriminering. I artikel 13 i EU-fördraget fastställs målet om bekämpning av diskriminering på grund av inte bara kön och etniskt ursprung utan också religion, övertygelse, funktionshinder, ålder och sexuell läggning.

Trots att direktiven 2000/43/EG, 2000/78/EG och 2004/113/EG har antagits och införlivats i nationell lag har det tills nu inte funnits något gemensamt skydd mot diskriminering på de fyra grunder som nämns ovan utanför arbetslivet. Syftet med det föreslagna direktivet är att rätta till denna brist och vi hoppas att det, förutom förbudet mot diskriminering, också ska erbjuda ett rättsmedel för dem som missgynnas i samtliga 27 medlemsstater.

Genom att genomföra det berörda direktivet och åtgärda de brister som har kunnat konstateras i samband med införlivandet och tillämpningen av de gamla direktiven kommer man att komplettera skyddet mot diskriminering för EU:s medborgare. Antagandet av det föreslagna direktivet förutsätter dessutom inte att relevanta nationella lagar ändras. Jag hoppas därför innerligt att rådet kan garantera det enhälliga stöd som

krävs enligt fördragen och att varje medlemsstat gör sitt för att se till EU kan ta ett stort steg mot ett förverkligande av våra grundläggande värderingar och mål.

Silvana Koch-Mehrin och Alexander Graf Lambsdorff (ALDE), skriftlig. – (DE) Den rättsliga grund som används, artikel 13.1 i EG-fördraget, är inte lämplig eftersom subsidiaritetsprincipen enligt det tyska fria demokratiska partiets (FDP) mening inte följs. Det faller inte inom ramen för EU:s behörighet som lagstiftare att fastställa dessa regler och därmed allvarligt inkräkta på medlemsstaternas självbestämmanderätt.

Att bekämpa all slags diskriminering och hjälpa funktionshindrade att delta i samhällslivet är viktiga uppgifter. Att föreslå att antidiskrimineringsbestämmelserna utvidgas till att omfatta praktiskt taget alla delar av livet är däremot verklighetsfrämmande. Den omvända bevisbörda som föreskrivs i direktivet innebär att det blir möjligt att inleda rättsliga åtgärder på grundval av anklagelser som inte styrks av tillräckliga bevis. Sedan blir de berörda tvungna att betala skadestånd även om de inte har gjort sig skyldiga till några diskriminerande handlingar men inte kan bevisa sin oskuld. En omvänd bevisbörda som definieras i så svepande ordalag är därför diskutabel ur rättssäkerhetssynpunkt. Den kommer att skapa ovisshet och underlätta missbruk och det kan inte vara meningen med en progressiv antidiskrimineringspolitik.

Man måste också tänka på att kommissionen i nuläget har inlett överträdelseförfaranden mot flera medlemsstater för brister i genomförandet av de befintliga EU-direktiven om antidiskriminering. Fortfarande saknas dock en översikt över vilka bestämmelser som har genomförts så att man kan fastställa om nya bestämmelser verkligen behövs, såsom påstås. Inte minst Tyskland har redan gått mycket längre än de gamla föreskrifterna från Bryssel. Vi röstade därför mot detta betänkande.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) När det genomförs kommer jämlikhetsdirektivet att bli ett av de viktigaste steg som tas under denna valperiod för ett socialt EU och ett folkets EU. Lagstiftning om både aktiv och passiv diskriminering har en enorm inverkan på många EU-medborgares liv när den tillämpas på alla befolkningsgrupper och diskrimineringsgrunder. Jag vill i detta sammanhang tacka föredraganden för hennes utmärkta insats.

I Finland liksom på andra håll i EU gör någon form av diskriminering livet svårt för ett mycket stort antal människor. Det borde inte vara möjligt i dagens samhälle, där det finns respekt för mänskliga rättigheter och jämlikhet: alla ska ha lika möjligheter att delta i samhället. Icke-diskriminering är ett civiliserat samhälles adelsmärke.

Särskilt betydelsefullt är att direktivet omfattar alla diskrimineringsgrunder. Även om det finns stora skillnader mellan grupper och individer som drabbas av diskriminering måste vi angripa diskrimineringsproblemet som fenomen på ett konsekvent sätt och utan att rikta in oss på en särskild grupp eller särskilda grupper. En splittrad hållning skulle oundvikligen leda till att olika diskrimineringsgrunder får olika värde och även riskera att människor som utsätts för diskriminering på grund av alla de många olika skälen kan falla mellan stolarna.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) EU grundas på de gemensamma principerna om frihet, demokrati och respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. I artikel 21 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna sägs att all diskriminering på grund av bland annat kön, ras hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning ska vara förbjuden (detta är ett direktcitat från lagstiftningen).

Erkännandet att varje individ är unik och har samma rätt till de möjligheter som livet har att erbjuda är ett signum för Europas förenade mångfald, som är ett viktigt inslag i unionens kulturella, politiska och sociala integration.

Medan utvecklingen på många andra områden i EU har kommit mycket långt har vi förvånande nog fortfarande inga gemensamma bestämmelser om hur våld och övergrepp mot funktionshindrade eller sexuella övergrepp ska hanteras, och inte alla medlemsstater erkänner i tillräcklig grad dessa medborgares grundläggande rättigheter. Vi måste inse att EU:s regelverk för att bekämpa diskriminering fortfarande inte är perfekt.

Jag välkomnar helhjärtat det nya direktivet som innebär att EU får ett gemensamt regelverk för åtgärder mot diskriminering. Detta regelverk kommer förmodligen att leda till att principen om likabehandling får en bredare tillämpning i medlemsstaterna och inte bara tillämpas på arbetsmarknaden.

Att bekämpa diskriminering betyder att man måste satsa på att öka medvetenheten i ett samhälle som utvecklas genom integration. För att uppnå integration måste samhället dock satsa på utbildning, upplysning och främjandet av god praxis för att nå en rättvis kompromiss som gynnar alla dess medborgare. Det krävs alltså fortfarande stora ansträngningar från vår sida för att eliminera diskriminering i EU.

Daciana Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Att inte utsättas för diskriminering är en grundläggande rättighet som aldrig har ifrågasatts när det gäller dess tillämplighet på EU:s medborgare. Likabehandling oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder och sexuell läggning är en av grundprinciperna för den europeiska integrationen.

Detta efterlängtnade direktiv, som har haft en lika komplicerad historia genom samtliga samråd i parlamentet, baseras på artikel 13 i EG-fördraget och handlar om skyddet mot diskriminering, med tonvikt på likabehandling oavsett grunder. Det kan inte råda någon tvekan om att detta direktiv behövs med tanke på hur många människor, ungefär 15 procent, som säger sig diskrimineras i EU.

Jag vill också betona hur viktigt det är att jämföra detta nya direktiv med dem som redan är i kraft för att bekämpa diskriminering. Detta kommer att ske genom ett samarbete mellan kommissionen och medlemsstaterna. Det gläder mig att i detta sammanhang kunna framhålla de framsteg som Rumänien har gjort på detta område de senaste åren, såsom visats av Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter.

Sist men inte minst anser jag att detta direktiv kommer att få ett betydande inflytande genom att sörja för åtgärder när det gäller socialt skydd, sociala förmåner och bättre tillgång till varor och tjänster.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

15. Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden: bestämmelser om finansiell förvaltning - Nya typer av utgifter som berättigar till stöd från ESF - Investeringar i energieffektivitet och förnybar energi i samband med bostäder (ändring av förordning (EG) nr 1080/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- rekommendationen från utskottet för regional utveckling om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1083/2006 om allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden vad gäller vissa bestämmelser om den ekonomiska förvaltningen (17575/2008 – C6-0027/2009 – 2008/0233 (AVC)) (Föredragande: Iratxe García Pérez) (A6-0127/2009),

- betänkandet av Karin Jöns, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1081/2006 om Europeiska socialfonden för att utöka typerna av utgifter som berättigar till stöd från fonden (KOM(2008)0813 – C6-0454/2008 – 2008/0232 (COD)) (A6-0116/2009), och

- betänkandet av Emmanouil Angelakas, för utskottet för regional utveckling, om förslaget till ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1080/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden vad gäller stödberättigande för investeringar i energieffektivitet och förnybar energi i bostäder (KOM(2008)0838 – C6-0473/2008 – 2008/0245 (COD)) (A6-0134/2009).

Iratxe García Pérez, föredragande. – (ES) Herr talman! Låt mig först tacka alla mina kolleger i utskottet för regional utveckling som har arbetat hårt för att denna viktiga överenskommelse skulle kunna läggas fram i dag. Överenskommelsen handlar om att vissa regler ska modifieras för att göra det möjligt att omedelbart genomföra en rad förändringar.

EU står inför en ekonomisk kris som saknar motstycke och som har fått de flesta medlemsstater att hamna i en recession. Europeiska kommissionen har inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa antagit en rad åtgärder för att förändra struktur- och sammanhållningsfundsreglerna i syfte att stimulera investeringar. Det finns två tydliga prioriteringar med dessa ändringar: att öka utgifterna för att förbättra likviditeten och att förenkla reglerna så att projekt kan godkännas snabbare.

Detta ändringspaket har utformats som en tillfällig åtgärd i en kritisk situation, men bidrar faktiskt också till den ökade enkelhet och flexibilitet som Europaparlamentet flera gånger har efterlyst.

Låt mig helt kort redogöra för de föreslagna ändringarna så att vi alla inser hur viktiga de är för att uppnå de uppsatta målen.

– Ökat stöd från Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden, samt ökat finansiellt stöd till teknisk verksamhet relaterad till förberedelse och genomförande av projekt.

– Förenkling av bestämmelserna om stödberättigande utgifter.

– Ökade utbetalningar av förhandsbelopp till Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) och Europeiska socialfonden (ESF). Det totala belopp för extra förskott som genereras genom denna åtgärd kommer att uppgå till 6,25 miljarder euro.

– Påskyndad finansiering av större projekt genom att det nuvarande taket på 35 procent för förskottsbetalningar ändras så att förskottsbetalningar på upp till 100 procent för mottagare av statligt stöd blir möjliga.

Vi i parlamentet inser att dessa åtgärder måste antas så snabbt som möjligt för att möta medlemsstaternas akuta behov av likvida medel och vi vet också att dessa åtgärder absolut kommer att få positiva återverkningar i alla EU:s regioner och kommuner.

Förra veckan debatterade vi sammanhållningspolitikens framtid och var eniga om att den har lett till enorma framsteg i den ekonomiska och sociala utvecklingen i många av våra regioner.

I dessa osäkra tider är det viktigare än någonsin att försvara dessa principer om solidaritet och samarbete mellan territorier, eftersom människor behöver få se att vi i EU kan hjälpa till att hitta en väg ut ur den kris som gör att miljontals människor hamnar i stora svårigheter. Vi behöver i dag mer än någonsin kraftfulla verktyg för att komma till rätta med dessa problem.

Genom att införa dessa ändringar påskyndar och främjar vi investeringar i projekt som även är viktiga för att skapa sysselsättning.

Tack vare Europeiska socialfonden kan vi dessutom utforma initiativ för utbildning och omskolning så att de mest utsatta samhällsgrupperna och de som har störst svårigheter kan komma ut på arbetsmarknaden. Det kan gälla kvinnor, funktionshindrade och långtidsarbetslösa. Vi får inte glömma bort att dessa grupper är de som är mest sårbara i kristider.

Jag vill även upprepa det som vi konstaterar i motiveringen till betänkandet, nämligen att parlamentet, även om vi är medvetna om det var nödvändigt att agera snabbt för att angripa detta problem, gärna hade varit mer involverat i utformningen av dessa förslag i fråga om dialogens kvalitet och kvantitet.

Eftersom vi är medvetna om problemen i EU just nu ger vi därför vårt fulla stöd till dessa föreslagna åtgärder för att ändra strukturfonderna så att vi kan komma närmare en lösning på den nuvarande situationen.

Karin Jöns, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det här är en sällsynt händelse – så sällsynt faktiskt att den understryker vikten av diskussionerna, de pågående översynerna och det brådskande behovet av insatser. Det här är nämligen allra första gången som vi kommer att anta ett förslag till förordning om strukturfonderna från kommissionen nästan utan ändringsförslag.

Jag är lättad över att kunna konstatera att vi är så enhälliga i våra diskussioner om kommissionens förslag till förordning om Europeiska socialfonden. Jag vill tacka er alla för att ni har följt mina rekommendationer att inte lägga fram några ändringsförslag om Europeiska socialfonden. Det är mycket tydligt att den finansiella och ekonomiska krisen kräver att vi alla än en gång tar vårt ansvar för att på bästa sätt, och framför allt snabbt, utbilda våra arbetstagare, särskilt nu. Alltför många människor drabbas av den internationella finansiella krisens effekter på arbetsmarknaden. De räknar med att få besked från oss, de räknar med att få skydd, och de behöver framför allt få besked nu och inte om några månader.

Den ändring av förordningen om Europeiska socialfonden som vi kommer att anta i morgon kommer därför att träda ikraft omedelbart. Det här kommer att bidra väsentligt till att minska byråkratin kring Europeiska socialfonden. Tilldelningen av medel har förenklats och utbetalningen av medlen kommer därmed också att gå snabbare. Månadslånga ansökningsförfaranden och komplicerade beräkningsmetoder, som hittills

har krävts för att bevisa att deltagarna i ordningen har rätt till stöd för enskilda buss- och spårvagnsbiljetter, kommer att höra till det förflutna.

Ibland frågar jag mig dock varför det skulle till en sådan dramatisk kris för att vi ska vidta den här åtgärden. Det är naturligtvis aldrig för sent och med den här reformen ser vi åtminstone till att medlen kan användas fullt ut och förhoppningsvis också nå de värst drabbade mycket snabbt och på bästa sätt. Vi måste se till att de här människorna så snart som möjligt kan integreras på arbetsmarknaden igen. Vi får absolut inte låta dem hamna i långvarig arbetslöshet, eftersom det i dagsläget är lätt att därifrån hamna i en osäker situation eller i fattigdom.

Vad har förändrats? Eller vad, borde jag kanske säga, kommer att förändras när vi antar det här i morgon? I framtiden kommer man i projektansökningarna att kunna använda schablonbelopp i sina beräkningar. Man kommer även att kunna ansöka om klumpsummor på upp till 50 000 euro för varje åtgärd. Till alla er skeptiker vill jag än en gång säga att man fortfarande kommer att kontrollera att tilldelningen av medlen går rätt till. För det första kommer medlemsstaterna själva att fastställa både schablonbelopp och klumpsummor och för det andra kommer kommissionen att i förväg kontrollera att beräkningen – och jag citerar – är ”rättvis, skälig och verifierbar”. Förfarandet tycks faktiskt vara som det ska, eftersom våra budgetgranskare överraskande nog inte hade några invändningar mot förordningen.

Vi förenklar således förfarandet. Vi ändrar dock inte de huvudsakliga prioriteringarna för Europeiska socialfonden. Vi har för närvarande inget skäl att göra det eftersom de sökande ges tillräckligt utrymme att själva kunna vidta lämpliga åtgärder utifrån arbetsmarknadens specifika behov.

Slutligen vill jag säga att vi i år också ökar de förhandsbelopp som medlemsstaterna kan få för utbildning och vidareutbildning till 1,8 miljarder euro. Jag tycker att parlamentet därmed skickar en tydlig signal om att vi i den här krisen agerar snabbt och visar solidaritet.

Jag vill be om ursäkt för att jag inte kan stanna under hela debatten, eftersom jag nu måste delta vid medlingskommitténs sammanträde om arbetstidsdirektivet.

Emmanouil Angelas, föredragande. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill också tacka mina kolleger i utskottet för regional utveckling för ett gott samarbete.

Som vi alla vet utfärdade kommissionen den 26 november 2008, efter den kreditåstramning som drabbade oss för flera månader sedan, ett meddelande om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa. Den riktar sig till medlemsstaterna och regionerna och bygger på att stärka den europeiska ekonomin och förstärka de centrala värderingarna i Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning.

I programmet uppmanas medlemsstaterna bland annat att omplanera sina operativa program för strukturfonderna och energisektorn och ägna särskild uppmärksamhet åt att öka byggnadernas energieffektivitet, med tanke på att byggsektorn är en av de industrisektorer där det skapas många arbetstillfällen.

Det har därför blivit nödvändigt att omarbete den allmänna förordningen (EG) nr 1083/2006 om strukturfonderna. Inom ramen för detta, och mer specifikt när det gäller byggnaders energieffektivitet, åtog jag mig att omarbete den aktuella förordningen som Europaparlamentets föredragande.

Som föredragande vill jag därför påpeka följande. Inom Europeiska regionala utvecklingsfonden har man hittills bara betraktat utgifter för medlemsstater som anslöt sig till EU efter 2004 som stödberättigande utgifter för bostäder, särskilt för energieffektivitet och förnybar energi i bostäder.

För det första tyckte jag att det var lämpligt att i mitt betänkande inrikta översynen av förordningen om energieffektivitet och förnybara energikällor i bostadssektorn på samtliga 27 medlemsstater. Jag anser att förslaget är mycket viktigt med tanke på att det bygger på en stats eller regions ekonomiska situation snarare än på anslutningsdatum. Här vill jag påpeka att det finns stora problem med tillgången på bostäder i åtskilliga städer och regioner i EU som inte nödvändigtvis är belägna i en ny medlemsstats territorium.

Jag tyckte då att det var lämpligt att stödja en utgiftsgräns för de berörda investeringarna på 4 procent av Europeiska regionala utvecklingsfondens budget och att stryka hänvisningen till låginkomstshushåll. Detta var en rekommendation som fanns med i kommissionens ursprungliga förslag och som innebär att medlemsstaterna själva får avgöra vilka hushållskategorier som ska vara stödberättigade. Utifrån detta ansåg jag att det var viktigt att låta medlemsstaterna bestämma vilka kategorier av hushåll som ska vara stödberättigade och låta dem fastställa särskilda kriterier, till exempel ägarnas ekonomiska ställning eller

geografiskt område (ömråden, områden med eller utan berg och så vidare). Slutligen är höjningen av klumpsummorna till 50 000 euro viktig eftersom den speglar löpande kostnader.

Jag vill i betänkandet uttrycka Europaparlamentets ståndpunkt i frågan och därmed även den kompromiss som nåtts med rådet inom ramen för medbeslutandeförfarandet om de ändringar som vi har gjort av det ursprungliga förslaget.

Ändringen av den berörda förordningen påverkar inte stödberättigande kostnader för bostäder, men den stärker verksamheten inom viktiga ekonomiska sektorer, till exempel i byggbranschen och i de sektorer där man bygger energisystem och system för förnybar energi.

Mer allmänt är den förenlig med subsidiaritetsprincipen i det avseendet att den medför stöd till medlemsstaterna. Den är förenlig med proportionalitetsprincipen eftersom den gäller alla medlemsstater. Den bidrar till att främja målen i sammanhållningspolitiken enligt artikel 158 i EG-fördraget och den innebär inte någon höjning av gemenskapens budget för 2007–2013. Den påskyndar dock utbetalningen av förhandsbelopp och mellanliggande betalningar.

Här vill jag klargöra hur viktigt det är att vi har lagt till ytterligare tre former av stödberättigande kostnader: indirekta kostnader, schablonkostnader och klumpsummor.

Avslutningsvis vill jag säga att kommissionsledamot Jacques Barrot är med oss här i dag och företräder kommissionsledamoten med ansvar för regionalpolitik, Danuta Hübner. Han kommer enligt överenskommelse att göra ett bindande uttalande från kommissionen om utvärderingen av de nya åtgärderna 2010 i samband med alla tre förordningarna.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Iratxe García Pérez, Karin Jöns och Emmanouil Angelakas. Ni har utarbetat tre bra betänkanden om de förslag till ändring av förordningarna om strukturfonderna och Sammanhållningsfonden som kommissionen överlämnat till rådet och Europaparlamentet inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplan för Europa som antogs i november.

Dessa tre betänkanden – om den allmänna förordningen, förordningen om Europeiska socialfonden och förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden – vittnar om parlamentets vilja att se till att EU skaffar sig resurser för att snabbt och effektivt kunna bekämpa krisens konsekvenser för tillväxten och sysselsättningen.

Sammanhållningspolitiken utgör ett kraftfullt verktyg för att stimulera realekonomin: 347 miljarder euro i anslag för 2007-2013 – det är så man skapar en solid grund för budgetstabilitet och offentliga investeringar i EU:s medlemsstater och regioner.

Det är just därför som sammanhållningspolitiken spelar en sådan stor roll i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Kommissionen har i återhämtningsplanen rekommenderat åtgärder inom de fyra prioriterade områdena i Lissabonstrategin: privatpersoner, företag, infrastruktur och energi, samt forskning och innovation.

Kommissionen har även påpekat att en välbetänkt kombination av strategi och mänskliga resurser kan fungera som katalysator för viktiga investeringar, vilket innebär att EU kan återuppbygga ett bestående välstånd. När det gäller sammanhållningspolitiken är det främsta målet med strategin att påskynda både genomförandet av programmen och investeringar i projekt som gynnar EU-medborgarna och näringslivet.

Föredragandena har precis gått igenom detaljerna i de ändringsförslag som överlämnats till er. Jag ska koncentrera mig på ett eller två av dem.

För det första erbjuder medlemsstaterna en möjlighet att förbättra förvaltningen av fonderna, inte minst ytterligare förskott på 2 respektive 2,5 procent, vilket uppgår till totalt 6,25 miljarder euro 2009. Det är viktigt att dessa pengar snabbt förmedlas till mottagarna så att det finns mer pengar för prioriterade projekt.

När det gäller energieffektivitet och förnybar energi innebär ändringen av förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden att upp till 4 procent av det totala stödbeloppet kan investeras i bostäder. Detta motsvarar totalt 8 miljarder euro för alla medlemsstaterna. Det kommer att öka sammanhållningspolitikens bidrag till bekämpningen av klimatförändringen.

När det gäller större projekt är syftet med det framlagda förslaget till ändring av den allmänna förordningen att lätta på reglerna för den ekonomiska förvaltningen. Det innebär att förvaltningsmyndigheten i sina

utgiftsdeklarationer till kommissionen får ta upp utgifter i samband med större projekt där kommissionen ännu inte har fattat något beslut.

Den finansiella och ekonomiska krisen har även en viss effekt på små och medelstora företag. Det var därför viktigt att inom ramen för återhämtningsplanen underlätta användningen av finansieringstekniska instrument så att de kan genomföra sina projekt, framför allt tack vare Jeremie (gemensamma europeiska resurser för mikroföretag till medelstora företag). De andra förslagen till ändring av den allmänna förordningen följer också samma linje: direkta kontrakt med Europeiska investeringsbanken, ökade möjligheter till tekniskt stöd vid större projekt och möjligheter till bidrag in natura vid finansieringsteknisk verksamhet.

Kommissionen har i sina förslag även försökt att förenkla kriterierna för tilldelning av stöd från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden. Tack vare de samordnade ändringsförslag som parlamentet och rådet har lagt fram kommer förordningarna om den regionala utvecklingsfonden och socialfonden att ändras på samma sätt så att nya typer av stödberättigande kostnader som beräknats utifrån schablonbelopp kommer att läggas till gemenskapens samfinansiering.

Dessa ändringar kommer att bidra till att förenkla förfarandet för att styrka utgifterna. De kommer även att bidra till att minska arbetsbördan och antalet styrkande handlingar som måste lämnas, utan att snedvrida principerna om sund ekonomisk förvaltning. Genom denna rationalisering kommer man att underlätta användningen av anslag ur regionala utvecklingsfonden och socialfonden utan att undergräva principerna för de två fonderna, som fortfarande är relevanta i dessa kristider. Det är därför mer än bara en åtgärd för att hantera krisen i rättan tid. Det är en åtgärd till följd av Europaparlamentets och revisionsrättens upprepade krav på att förenkla strukturfonderna.

Jag vill tacka de tre föredragandena för deras stöd till dessa olika åtgärder som kommer att göra det möjligt att påskynda det praktiska genomförandet av projekten. Lagstiftningsåtgärderna kommer att åtföljas av rekommendationer till medlemsstaterna. Ett meddelande från kommissionen som antogs den 16 december handlade om dessa rekommendationer. Kommissionen betonade att man kan ändra inriktningen i de operativa programmen för att inrikta stödet på prioriteringar till följd av krisen.

Europaparlamentet har också uttryckt att det är angeläget om att ta itu med det brådskande läget genom att se till att dessa tre förordningar antas så snart som möjligt och att åtgärderna genast börjar tillämpas i medlemsstaterna. Jag vill tacka parlamentet för att det delar denna ambition, eftersom detta framför allt kommer att innebära att förhandsbelopp betalas ut till medlemsstaterna för maj månad.

Kommissionen har beaktat parlamentets krav. Den har sett till att de åtgärder som antas inom ramen för återhämtningsplanen noga kommer att kontrolleras och att en rapport om genomförandet av åtgärderna och deras faktiska resultat kommer att presenteras för Europaparlamentet.

Det innebär att kommissionen under andra halvåret 2010 kommer att utarbeta en rapport om genomförandet av de åtgärder som antas inom ramen för återhämtningsplanen på det sammanhållningspolitiska området i EU. Denna rapport som – jag upprepar – kommer att utarbetas under andra halvåret 2010 kommer att baseras på de årliga genomföranderapporter som medlemsstaterna utarbetar i juni 2010. Medlemsstaterna kommer då att uppmanas att i dessa rapporter presentera en granskning av genomförandet av de åtgärder som antagits inom ramen för återhämtningsplanen och resultaten av sammanhållningspolitiken.

Kommissionen har således antagit en förklaring i enlighet med detta och jag ska framföra den för Europaparlamentet. Jag vill tacka alla ledamöter för uppmärksamheten, särskilt våra tre föredragande. Jag ser fram emot en givande debatt. Jag står till ert förfogande och lyssnar gärna på era synpunkter om förslagen till ändring av de förordningar som har överlämnats till er.

(FR)

Uttalande av kommissionen

Betänkandet av Emmanouil Angelakas

Kommissionen välkomnar de insatser som på mycket kort tid har gjorts för att anta de ändringar av förordningarna om strukturfonderna och Sammanhållningsfonden som lagts fram inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Resultatet är en produkt av ett givande och effektivt samarbete mellan rådet, Europaparlamentet och kommissionen, med stöd från utskottet för regional utveckling och Ekonomiska och sociala kommittén, till förmån för de nationella och regionala ekonomierna i EU.

Lagstiftningspaketet kommer att bidra till att underlätta genomförandet av de operativa programmen och driva fram investeringar till förmån för den europeiska ekonomin, framför allt genom åtskilliga förenklingsåtgärder.

Under andra halvåret 2010 kommer kommissionen att utarbeta en rapport om genomförandet av de åtgärder som antagits inom ramen för återhämtningsplanen på det sammanhållningspolitiska området i EU. Rapporten kommer framför allt att bygga på de årliga genomföranderapporter som medlemsstaterna ska utarbeta i juni 2010. Medlemsstaterna uppmanas därför att i dessa rapporter presentera en granskning av genomförandet av de åtgärder som antagits inom ramen för återhämtningsplanen och resultaten av sammanhållningspolitiken.

Nathalie Griesbeck, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet*. – (FR) Herr talman! Som ständig föredragande för strukturfonderna i budgetutskottet välkomnar jag kvällens betänkanden av två skäl.

Det första skälet är att strukturfonderna utgör den största rubriken i EU:s budget. Det andra skälet, som jag tillsammans med mina kolleger vill understryka här i kväll, är att vi har arbetat snabbt för att hitta praktiska och snabba lösningar på den ekonomiska krisen, trots att vi har haft en snäv budget, som vi naturligtvis måste omförhandla med medlemsstaterna när den tiden kommer.

På den punkten vill jag vidare också upprepa att vi verkligen måste vara beredda att ta ett europeiskt lån för att stödja dessa åtgärder. Åtgärder för att förbättra kassaflödet, för att påskynda användningen av medel och nödåtgärder, som vi har sett fram emot länge, är det som behövs för att blåsa nytt liv i vår EU-ekonomi i denna mycket osäkra tid.

Det är det som EU-insatser står för, det är det som vårt EU står för: att främja sektorer med ett stort mervärde och att nu mer än någonsin tidigare se till att få bukt med krisen genom att investera i traditionella områden, men framför allt i alla de sektorer som kan bidra till att undanröja risken för arbetslöshet för våra medborgare.

Även om parlamentet har kunnat agera snabbt och bra är mitt budskap här i kväll dock att det nu är viktigt för medlemsstaterna att organisera sig så att de kan ta itu med utmaningarna. Medlemsstaternas egna långsamma administration, deras svårigheter att bestämma sig för sina strategiska mål och deras vägran att samfinansiera projekt orsakar förseningar som utgör miljarder i stöd.

Allt är således klart i EU och det sagda är som vi säger i mitt land "nog för den kloke", vilket jag riktar till medlemsstaterna.

Gabriela Crețu, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (RO) Finanskrisen har lett till att vi har infört en mycket mer välbetänkt kreditpolitik, vilket är nödvändigt för bankerna men hårt för ekonomin. Konsekvenserna är kännbara i realekonomin, särskilt bland små och medelstora företag och myndigheter. De har projekt för att öka den sociala och regionala sammanhållningen, skapa arbetstillfällen, använda lokala resurser och göra det lättare för människor att komma in på eller återvända till arbetsmarknaden.

Den gemensamma budgeten, som är viktig i vanliga fall, är i nuläget en nödvändig finansieringskälla för att förhindra att konsekvenserna förvärras. Utskottet för sysselsättning och sociala frågor stöder därför förenklingen av reglerna och en snabbare tillgång till strukturfonderna och Europeiska socialfonden. Detta innebär dubbla fördelar för de länder som har mindre erfarenhet av att få tillgång till dessa fonder.

Vi anser att det är nödvändigt och välkomnar att europeiska finansinstitut deltar i stödordningarna, vilket innebär att villkoren för stödberättigande kostnader ändras och att taken för förhandsfinansiering och förhandsdeklarationerna slopas. Det är emellertid inget självändamål att få tillgång till fonderna. Budgetkonsekvenserna överstiger 6,3 miljarder euro. Det är onekligen en betydande summa.

Som företrädare för våra medborgare är vi intresserade av att fonderna används för att nå de avsedda målen. Vi skriver i dag ut en blankocheck och vi kräver nödvändig insyn i hur dessa pengar används. Vi hoppas också att kunna skapa ett positivt prejudikat. Åtskilliga initiativ, särskilt sociala sådana, har tidigare förkastats för att de saknade rättslig grund. Ändringen av den här förordningen bevisar, om det nu fanns något behov av att göra det, att om det finns en politisk vilja så finns det också en rättslig grund. Det får vi inte glömma bort.

Jamila Madeira, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! I den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa menar man att sammanhållningspolitiken väsentligt bidrar till medlemsstaternas och regionernas offentliga investeringar och att vi bör använda den för att återhämta oss från den rådande globala finanskrisen. Det föreslås framför allt att man bör vidta åtgärder

på områden som prioriteras i Lissabonstrategin för att åstadkomma tillväxt och sysselsättning. Alla åtgärder som vidtas syftar till att åstadkomma detta och nå snabbare resultat.

Huvudmålet med att bredda Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och att effektivisera Europeiska socialfonden är därför att ta itu med de många sociala och ekonomiska nödsituationer som kräver stöd. Jag är, såväl nu som tidigare, säker på att ju mer deras insatser och tillämpningsområden kompletterar varandra, desto effektivare blir de. Eftersom man inte har ställt några nya medel till förfogande eller infört några nya praktiska förfaranden är det särskilt viktigt att Europeiska socialfonden utnyttjas fullt ut för att bekämpa arbetslösheten och det snabbt ökande konkurrenstrycket på EU-ekonomin till följd av den rådande finanskrisen och ekonomiska nedgången.

Jag vill betona att utskottet för regional utveckling upprepade gånger har påpekat att de förenklningar som kommissionen föreslår är nödvändiga för att förbättra förvaltningen och genomförandet av strukturfonderna. Vi ombads dock att behandla frågan som ett mycket brådskande ärende och vi tog hänsyn till det när vi antog lagstiftningspaketet. Parlamentet har aldrig försökt att smita undan sitt politiska ansvar. Även om den speciella situationen har gjort att många åsikter har kommit fram kommer vi därför inte att lägga fram några ytterligare ändringsförslag för att kunna få ett snabbt förfarande och för att allmänheten ska få ta del av de fördelar som förslaget medför. Vi påpekar dock att vi omedelbart måste låta granska fonden för att så snart som möjligt göra ytterligare en översyn.

Iosif Matula, för PPE-DE-gruppen. – (RO) Herr talman, mina damer och herrar! Först av allt vill jag välkomna Iratxe García Pérez betänkande.

Reformerna är en del av sammanhållningspolitiken och är mycket viktiga. De syftar till att minska konsekvenserna av finanskrisen. Den flexibilitet som medges vid fördelningen av gemenskapsmedel kommer att förse de nationella ekonomierna med omedelbara kassaflöden, vilket kommer att göra det möjligt för dem att investera i realekonomin. Detta kommer att få en omedelbar effekt och vi kommer definitivt att se de första resultaten under de kommande månaderna.

Kommissionen stöder medlemsstaternas ekonomier utifrån fyra huvudprioriteringar. Den viktigaste av dessa är att öka förhandsfinansieringen från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden och att öka stödet från Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden. Under 2009 kan den förhandsfinansiering som framför allt de nya medlemsstaterna får faktiskt bidra till att övervinna krisen och skapa social och territoriell sammanhållning.

Betänkandet om stödberättigande för investeringar i energieffektivitet och förnybar energi i bostäder är också mycket viktigt. Renoveringen av uppvärmningssystem i bostäder måste finnas med på EU:s agenda över prioriteringar med tanke på det mervärde som denna åtgärd tillför.

Vid en tidpunkt då uppvärmningskostnaderna ständigt stiger måste medlemsstaterna i sina program för att bekämpa finanskrisen även införa projekt där man beaktar energieffektiviteten. Detta innebär följande viktiga fördelar för ekonomin och befolkningen: Det bidrar till att öka likviditeten i ekonomin och skapa nya arbetstillfällen, minska uppvärmningskostnaderna och skydda miljön genom att minska utsläppen av växthusgaser. Det bidrar till den sociala sammanhållningen och till att stödja låginkomstfamiljer.

I Rumänien finns det ett trängande behov av investeringar för att renovera 1,4 miljoner lägenheter.

Constanze Krehl, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi diskuterar dessa tre betänkanden mot bakgrund av den största och svåraste ekonomiska och finansiella kris som vi hittills har upplevt i EU:s historia. Det är förstås riktigt att sammanhållningspolitiken måste spela en roll när det gäller att minska konsekvenserna av den ekonomiska krisen. Jag vill dock ta tillfället i akt att än en gång betona att det, även om det stämmer att sammanhållningspolitikens budget är den största enskilda budgeten i EU, tyvärr också stämmer att medlemsstaterna bidrar med drygt 1 procent av sin BNP till EU:s budget. Detta innebär att det, även om vi spenderar över 6,25 miljarder euro på att finansiera mellanliggande betalningar och förhandsbetalningar, bara är en droppe i havet och det räcker helt enkelt inte. Det kommer att bidra till att minska konsekvenserna, det kommer att ha en viss hävstångseffekt, men det kommer fortfarande att även behövas nationella insatser. Kanske borde vi ha det i åtanke vid nästa debatt om budgetramen.

Vår grupp har diskuterat de tre betänkandena mycket intensivt och skulle ha kunnat tillföra ett antal andra goda idéer till debatten. Som Karin Jöns redan har sagt var vi många gånger överraskade över att det skulle till en ekonomisk kris för att faktiskt göra det möjligt att minska byråkratin i kommissionen. Vi kommer

inte att lägga fram några ändringsförslag eftersom vi vet att det behövs snabba åtgärder i regionerna och eftersom vi också vet att vi kommer att behöva diskutera ändringar av strukturpolitiken på annat håll.

Vi stöder därför hela det paket som kommissionen föreslår och vi hoppas att det kommer att nå ut till regionerna så snart som möjligt och att pengarna faktiskt kan bidra till att bekämpa finanskrisen.

Jean Beupuy, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag och mina kolleger från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa kommer naturligtvis att rösta för dessa tre betänkanden. Vi kommer inte att rösta för dem för att de är helt tillfredsställande – som mina kolleger sa hade vi velat lägga fram ett antal ändringsförslag – utan för att det behövs snabba insatser. Constanze Krehl påpekade detta alldeles nyss.

Ni får dock ursäkta mig men jag undrar om det helt enkelt är så att vi inte har en aning om hur det ligger till. Vi sitter här i en bekvämt uppvärmd och väl upplyst miljö. Vet ni om att det just nu finns 30 miljoner hem i Europa som har läckande tak och fukt i väggarna?

Med 4 procent från Europeiska regionala utvecklingsfonden kommer vi dock att kunna åtgärda problemet i omkring 1 miljon hem. Detta arbete, om vi bevakar det, herr kommissionsledamot – vilket jag kommer att be er om strax – kommer att skapa 250 000 arbetstillfällen och förbättra situationen i 1 miljon hem. Detta kommer att spara 40 miljoner ton koldioxid och minska energikostnaderna för varje familj med 450 euro per år. Det här är de siffror som jag ställer till ert förfogande och som har tagits fram av en viktig europeisk organisation som framför allt är känd för sina seriösa metoder.

Det innebär därför att det finns ett stort villkor med det viktiga beslut som vi kommer att fatta, inte bara för att garantera en återhämtning utan även för våra medborgares välfärd: att de beslut som parlamentet fattar i dag tillsammans med kommissionen genomförs i praktiken under de kommande veckorna och månaderna.

Herr kommissionsledamot! Vi lyssnade noga på er alldeles nyss. Ni berättade för oss – och vi tror er – att ni före den 30 juni 2010 kommer att ha bett alla medlemsstater att lämna en rapport till kommissionen. Jag och mina kolleger från utskottet för regional utveckling, oavsett politisk övertygelse, är beredda att slå vad. De operativa programmen har precis antagits i alla länder och vi vet att majoriteten av förvaltningsmyndigheterna i dessa länder inte kommer att vilja att de ändras.

Anställ inte för många personer om 15 månader, den 30 juni, för att utarbeta rapporterna och analysera vad som ska göras. Ni kommer inte att åstadkomma särskilt mycket om ni väntar på att medlemsstater, förvaltningsmyndigheter och samarbetspartner ska skrida till verket.

Vi har därför å ena sidan tillgång till 8 miljarder euro och å andra sidan 30 miljoner särskilt undermåliga hus. Vad ska vi göra?

Jag kommer tillsammans med mina kolleger att lägga fram ett förslag för er i enlighet med detta. Kommissionen bör överskrida sina befogenheter och agera bestämt – jag höll nästan på att säga våldsamt – gentemot regeringarna och förvaltningsmyndigheterna för att uppmana dem att tillämpa bestämmelserna så snart som möjligt. Europaparlamentsledamöter gillar att rösta om texter. Det är vårt jobb. Vi gillar dock särskilt när dessa texter tillämpas. Vi behöver kommissionen och vi hoppas att kommissionen kommer att lyssna på oss.

Mieczysław Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Vi tar i dag ställning till betänkanden om regionalpolitiken där man inför fördelaktiga ändringar och förenklingar. Vi kan bara beklaga att det är krisen som har tvingat oss att agera snabbt och förhoppningsvis effektivt för att ta itu med det rådande läget. Jag välkomnar möjligheten att införa ökad flexibilitet eftersom det inte kommer i fråga att utöka EU:s budget. Jag vill klargöra detta. Vi har hört kvoter nämnas i dag. Det här utgör bara en droppe i havet eftersom EU:s budget uppgår till omkring 1 procent av medlemsstaternas BNP. Vi kan bara hoppas att den lilla droppen kommer att vara en vitaliserande sådan. Det måste den vara!

Jag välkomnar också den ökade flexibilitet som blivit möjlig genom stöd från Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden. Det gläder mig att förenklingen av reglerna för stödberättigande utgifter kommer att införas retroaktivt. Det är bra att vi ökar delbetalningarna och påskyndar finansieringen av större projekt som lämnas in i förväg och att det kommer att bli möjligt att betala ut pengar innan projektet är bekräftat. Jag kan bara upprepa min förhoppning om att allt detta kommer att visa sig vara vitaliserande.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi i gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen ser finanskrisen och klimatkrisen i relation till

varandra, eftersom klimatförändringens konsekvenser för regionerna är långvariga och ger upphov till mycket stora kostnader. De utgör en påfrestning på den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen. Vi måste därför vidta åtgärder nu.

Ett första steg i det hänseendet är att isolera och använda förnybar energi i bostäder inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden. Men vilken nytta gör dessa framsteg om medlemsstaterna samtidigt får investera pengar ur den regionala utvecklingsfonden i att anlägga vägar och enorma anläggningar för avfallsförbränning när användningen av dessa på nytt förvärrar klimatförändringen och skadar miljön? Det här är halvhjärtat och inkonsekvent.

Herr kommissionsledamot! I ert dynamiska anförande ger ni inte heller svar på frågan varför kommissionen förkastar vårt förslag att rikta hela regionalpolitiken mer uttalat mot miljö- och klimatskydd. Vågar inte kommissionen gentemot medlemsstaterna göra gällande en ändring av förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden som är inriktad mot klimatomålen? Varför har kommissionen ingen handlingsplan för regionalpolitiken? Generaldirektoratet för regionalpolitik reservationer om klimatskyddet har inneburit att våra ändringsförslag inte har fått majoritetsstöd i utskottet. Vi kommer dock att lägga fram dem på nytt och begära en omröstning med namnupprop. Sedan får vi se om väljarna kan lita på att ni också stöder klimatskyddet.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Herr talman! Jag välkomnar Emmanouil Angelakas betänkande i dag. Angelakas stöder i sitt betänkande kommissionens förslag om att förse medlemsstaterna med finansiering för energieffektivitet och förnybar energi i bostäder ur Europeiska regionala utvecklingsfonden.

Vi kämpar med ett ekonomiskt nödläge. Människor som arbetar i byggindustrin – i mitt eget land, Irland, till exempel – har drabbats särskilt hårt. Jag hoppas att vi kommer att kunna delfinansiera ett renoveringsprogram för energieffektivitet till följd av detta EU-beslut. Ett sådant program kommer att bidra till att förbättra byggindustrin på Irland – i nord och syd – vilket kommer att hjälpa till att bevara sysselsättningen och att uppfylla våra skyldigheter i fråga om klimatförändringen. Det kommer också, som tidigare har sagts i debatten, att bidra till att bekämpa energifattigdomen, det vill säga att hjälpa människor som lägger en stor del av sin inkomst på energikostnader.

Jag anser att det var lämpligt att kommissionen fokuserade på bostäder för människor med låga inkomster när man ändrade kriterierna. Det är främst människor med låga inkomster som drabbas när vår ekonomi försämras. Samtidigt kommer dessa människor inte att kunna renovera sina hem för att öka energieffektiviteten utan ekonomisk hjälp. Med denna ordning skulle man därför kunna ta itu med de värsta konsekvenserna av energifattigdomen som har en oerhört negativ effekt på många människor – om ordningen tillämpades korrekt.

Jag hoppas att de lokala, regionala och nationella myndigheterna tar tillfället i akt och inte nekar människor dessa resurser som de redan har för att genomföra förslaget.

Fernand Le Rachinel (NI). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Mellan 2007 och 2013 kommer regionalpolitiken att bli den största rubriken i EU:s budget med 347 miljarder euro i anslag till strukturfonderna.

Kommer denna utveckling att bidra till att skydda våra ekonomier från effekterna av den globala ekonomiska krisen, som kommissionen påstår att den kommer att göra? Ursäkta mig om jag tvivlar på detta.

För det första straffar de ökade regionala utgifterna vissa medlemsstater, framförallt Frankrike. Ökningen sker på bekostnad av den gemensamma jordbrukspolitiken, det vill säga på bekostnad av det franska jordbruket, som fram till för några år sedan var den huvudsakliga mottagaren av det gemensamma jordbruksstödet.

Vidare minskar den del av strukturfonderna som betalas ut till franska regioner ständigt. Den största delen tillfaller Östeuropa, som förstörts av mer än 40 år av kommunism.

Frankrike, som bidrar med 16 procent av EU:s budgetintäkter, ger således mer och mer pengar till Bryssel men får mindre och mindre tillbaka. Framför allt skyddar EU:s regionalpolitik inte stödmottagarna från den ekonomiska krisen utan gör bara saken värre, eftersom den är en del av Lissabonstrategins logik om en ultrafri marknad.

Kommissionens förslag till ändringar av förvaltningen av strukturfonderna kommer därför inte att innebära att nationerna kan ta itu med krisen, som är konsekvensen av den obetänkta öppningen av gränserna och avregleringen av finansmarknaderna.

Nu måste vi mer än någonsin bygga ett nytt Europa, ett EU av självständiga nationer som bygger på följande tre principer: ekonomisk och social patriotism, europeisk protektionism och gemenskapspreferens.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Herr talman! Nedgången i världsekonomin drabbar varje enskilt land och enskild region. Vi gör helt rätt i att i kväll enas om brådskande åtgärder för att påskynda utbetalningen av EU-medel till behövande i nödens stund. Jag välkomnar särskilt att det administrativa arbetet minskar genom att utbetalningar av schablonbelopp medges, vilket möjliggör satsningar på energieffektivitet i bostäder, att omkring 6 miljarder brittiska pund ställs till förfogande från och med i år och att hanteringen av lån från Europeiska investeringsbanken (EIB) underlättas. När ett byggföretags teletjänstcentral i min valkrets i Hertfordshire gjorde sig av med arbetstillfällen kunde vi redan inom ett dygn ta EU-medel i anspråk för stöd vid övertalighet, vilket illustrerar hur EU konkret kan hjälpa lokalsamhällena.

När det gäller de ändringar som vi enas om i kväll välkomnar utvecklingsbyrån i östra England att mer företagsledda, lagom omfattande och individanpassade utbildningsinsatser tillåts och konstaterar att vi därmed snabbare kan uppfylla regionens åtagande att hjälpa 1 24 000 människor enbart genom att utnyttja EU:s sociala stöd.

Avslutningsvis glädde det mig mycket att kommissionsledamot Danuta Hübner personligen infann sig i Lowestoft i min valkrets för att lansera det EU-finansierade regionala utvecklingsprogram på 100 miljoner brittiska pund som framför allt syftar till att hjälpa företagen att underlätta anpassningen till en tillväxt baserad på låga koldioxidutsläpp. Den ekonomiska krisen får inte leda till att någon av oss avstår från att anta den långsiktiga utmaning som klimatförändringen innebär. Investeringar i miljöteknik inom förvaltning bör i själva verket stå överst på listan över återhämtningsinsatser. Östra England avser att stå fast vid detta mål.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Också jag välkomnar förslaget, eftersom det är en direkt och konkret reaktion från EU på den nuvarande ekonomiska krisen. Vi agerar genom att utnyttja de instrument som vi förfogar över, men jag håller helt med min kollega Jean Marie Beaupuy om att vi måste ta oss samman och snabbt hjälpa familjer och samhällen.

För det andra välkomnar jag den förenkling och flexibilitet som förslaget innebär. Detta är i själva verket absolut nödvändigt. Jag hör gång på gång grupper som får tillgång till finansiering klaga över de krångliga administrativa förfarandena och byråkratin. Paketet innebär inte att alla problem kommer att lösas, men det kommer att vara ett steg i rätt riktning.

För det tredje är jag särskilt glad över att bidrag in natura nu betraktas som stödberättigande utgifter. I mitt betänkande om volontärarbetets roll för att bidra till ekonomisk och social sammanhållning, som antogs av parlamentet, begärde jag att just denna åtgärd skulle införas. Detta innebär att bidrag från bland annat volontärer nu kommer att ingå i de olika projekten, och även om det har behövts en kris som den vi nu upplever för att vi ska ta steget fullt ut, är det ändå synnerligen välkommet.

Åtgärden innebär att volontärarbete och frivilligtid erkänns i praktiken och kan ingå i insatserna för att hantera den aktuella krisen. Vi samarbetar på så sätt med medborgarna som partner. Vi vet från de satelliträkenskaper som offentliggörs av olika medlemsstater att den icke vinstdrivande sektorn står för mellan fem och sju procent av bruttonationalprodukten (BNP). Nu lyfter vi fram och sätter värde på detta och säger till medborgarna att deras insatser, tid och engagemang är betydelsefulla och att vi samarbetar med dem.

Guntars Krasts (UEN). - (LV) Tack, herr talman! Jag stöder de ändringar som föreslagits av det utskott som ansvarar för kommissionens förslag om energieffektivitet och investeringar i förnybar energi i bostäder. Utskottets förslag kommer att bidra till att främja en ökad efterfrågan och ett snabbare penningflöde till åtgärder för att öka energieffektiviteten. Medlemsstaterna får nu möjlighet att rikta dessa resurser så att de får maximal effekt när det gäller att öka energieffektiviteten. De mest heltäckande resultaten fås om man använder resurserna till ändamål som ger konsumenterna fria tyglar att ta initiativ för att öka energieffektiviteten. De mest uppmuntrande åtgärderna är dem som minskar riskerna för dem som själva funderar över att investera i energieffektivitet. Jag anser dock att utskottet borde ge några riktlinjer i frågan för medlemsstaternas fortsatta insatser. Ett sådant tillvägagångssätt skulle inte bara ha en multiplikatoreffekt för att stimulera ekonomin utan skulle även främja en snabbare spridning av förståelsen av energihushållning

i medlemsstaterna. Mängden tillgängliga resurser kommer dock att innebära att medlemsstaterna måste begränsa antalet stödmottagare. I det avseendet vore det förnuftigt att vägledas av kommissionens förslag och först och främst rikta dessa resurser till låginkomsthushåll. Tack.

Jan Olbrycht (PPE-DE). – (PL) Herr talman! I dag diskuterar vi särskilt viktiga förändringar. De är inte bara viktiga för att ta itu med problemen i samband med finanskrisen utan även för att de kan påverka den politiska sammanhållningen efter 2013. Införandet av sådana väsentliga förändringar kan uppenbarligen inte enbart ses som en tillfällig åtgärd.

För första gången någonsin har vi sett hur kommissionen, efter överenskommelse med parlamentet och rådet, har vidtagit åtgärder som länge har debatterats och som föreföll mycket svåra. Vi har sett hur regelverket verkligen har förenklats, hur hanteringen verkligen har påskyndats och naturligtvis hur man har ändrat strategi genom att införa investeringar i energisparande åtgärder. På detta sätt sänder vi en mycket positiv signal om att vi kan ta itu med situationen på programplaneringsstadiet och inte kategoriskt följer tidigare fastställda principer.

Europaparlamentet tenderar att ses som lite av en underordnad partner till rådet och kommissionen. Trots det är parlamentet fast beslutet att med sina insatser visa att det är berett att samarbeta för att vidta snabba insatser för att ta itu med de nya utmaningar som vi står inför.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Jag tycker att vi faktiskt borde fira i dag. Parlamentet har i många år förespråkat att vi inte bara borde finansiera låtsasåtgärder inom bostadsområdet, utan att vi borde besluta oss för att vidta riktiga åtgärder.

En väsentlig andel av EU:s befolkning bor i höghuslägenheter. Om vi utvecklar dessa bostadsprojekt kan vi påtagligt förbättra de boendes materiella förhållanden, minska byggnadernas energiförbrukning samt skapa och bevara arbetstillfällen. De aktuella förändringarna gör det möjligt att renovera 90 procent av höghusen i mitt land, och det är i alla fall ett enormt framsteg.

Eftersom fonderna fortsättningsvis dock endast kommer att användas för att finansiera sådana renoveringar i stadsområden kan vi inte glädjas oförbehållsamt. Den fattiga befolkningen i landsbygdsområden, som har det största behovet av finansiering, får återigen klara sig på egen hand. Eftersom vi inte på något sätt vill äventyra höghusprogrammet som är viktigt för oss alla har vi kommit överens om att trots allt inte lämna in några ändringsförslag den här gången. I gengäld räknar vi dock med att kommissionen inkluderar vår rekommendation i sitt paket före sommaruppehållet.

Det första och viktigaste steget mot en effektiv och hållbar social integration av de minst gynnade områdena är att en gång för alla få slut på utanförskap och ghetton. Det är helt enkelt meningslöst att renovera isolerade bostadsområden. Lösningen är att i stället för att renovera bygga om områdena med hjälp av stöd från komplexa program som skapar social sysselsättning.

Kära kolleger! Vi kommer verkligen att ha anledning att fira när vi inte längre har undanträngda ghetton på landsbygden utan människor arbetar i nybildade sociala kooperativ, och när de återvänder till sina nya hem säger de till sina barn att studera och kämpa för att de kan bli allt som de önskar.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag tacka föredragandena för deras utmärkta förberedande arbete. De föreslagna ändringarna av förordningarna om strukturfonderna kommer att bidra till att underlätta användningen av fonderna och förenkla reglerna, och förtjänar därför verkligen vårt stöd. På så sätt kan vi se till att pengar ur strukturfonderna kan användas till återhämtningsåtgärder och förhindra lågkonjunktorens negativa effekter på ekonomin och sysselsättningen. Det här är också en bra början på reformen av EU:s struktur- och regionalpolitik, vars målsättning måste vara att förenkla och underlätta förfarandena och främja flexibilitet och resultatuppfyllelse.

När vi minskar byråkratin i EU:s förordningar och fokuserar på att åstadkomma bättre resultat måste vi se till att medlemsstaterna också rör sig i samma riktning. Regionerna och lokala aktörer måste få mer makt och de centrala regeringarna måste lätta på sin hårda kontroll.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE*Vice talman*

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! I den rådande krisen måste vi stimulera ekonomisk verksamhet, rädda arbetstillfällena och skydda dem som blir arbetslösa. Kommissionens förslag att utöka de kostnader som omfattas av Europeiska socialfonden är ett steg i rätt riktning.

Några särskilt användbara åtgärder för att bättre utnyttja resurserna i Europeiska socialfonden är att införa finansiering i form av klumpsummor, direkta kostnader och blandade kostnader och att inte fastställa någon övre gräns för betalningar. Genom införandet av klumpsummor för direkta och indirekta kostnader upp till 50 000 euro kommer vi att förenkla de administrativa förfarandena. Därmed slipper vi förseningarna när det gäller att genomföra fondens målsättningar. Eftersom det är brådskande att införa åtgärderna stöder jag att förslaget antas utan ändring. Jag vill tacka Marian Harkin för att hon uppmärksammat värdet av frivilligt arbete.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Jag vill börja mitt anförande med att välkomna idén om dessa samordnade åtgärder. Jag vill också rikta ett särskilt tack till föredragandena för deras arbete.

Vi är alla medvetna om vilka effekter krisen har i vart och ett av våra länder, alltifrån en minskad ekonomisk tillväxt och minskade arbetstillfällena till ett ökat budgetunderskott och recession. EU:s sammanhållningspolitik kan vara ett lika trovärdigt och effektivt verktyg även i det här sammanhanget. Som vi mycket väl vet har Europa drabbats hårt av krisen och det är uppmuntrande att EU har lyckats agera så snabbt för att hitta lösningar.

Beslutet att ändra förordningarna om de befintliga fonderna, som redan har visat sig vara effektiva, är det lämpligaste beslutet. Det hade blivit ett alltför långt förfarande om vi skulle inrätta en särskild krisfond. Förenklingen av kriterierna för stödberättigande kostnader, den ökade förhandsfinansieringen från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden och den påskyndade finansieringen av större projekt är åtgärder som jag hoppas kommer att hjälpa medlemsstaterna att ta sig ur den ekonomiska och finansiella krisen.

Samtidigt som EU går igenom den rådande ekonomiska krisen är vi medvetna om att vi även befinner oss i en energikris. Jag menar att åtgärden som gör det möjligt att använda Europeiska regionala utvecklingsfonden för att investera i energieffektivitet och användningen av förnybar energi i bostäder borde få stor effekt. Rumänien, liksom övriga länder i Central- och Östeuropa, har många problem med höghusområden. De gamla byggnaderna är oerhört dåligt isolerade och många boende har inte råd att själva betala för isoleringen av sina hem.

Vi hoppas att vi med den här åtgärden kommer att hjälpa EU-medborgarna att spara energi så att de både får mer pengar över och kan förbättra situationen med den globala uppvärmningen. Den sittande rumänska regeringen har förklarat att det här är en mycket lågt prioriterad åtgärd och den ordning som har godkänts innebär att denna prioritet redan är garanterad.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Fru talman, mina damer och herrar! Dagens paket med ändringar av bestämmelserna i förordningarna om strukturfonderna är ett viktigt steg mot att förenkla och direkt aktivera resurser, på både EU-nivå, nationell nivå och lokal nivå.

Det är ett viktigt steg för att stärka EU-ekonomin mitt i en kris utan motstycke som skadar realekonomin på alla nivåer mer och mer för varje dag. Det är ett steg som överensstämmer med det krav som Europaparlamentet länge har ställt på ännu enklare förfaranden och större flexibilitet i tillämpningen av reglerna i strukturfonderna.

Hur reagerar dagens ledare på den massiva kris som vi befinner oss i för närvarande? Var är EU-politiken? För att se till att mottagarna får den likviditet som de behöver och att projekten börjar genomföras omedelbart måste medlemsstaterna agera utifrån de rådande omständigheterna. De verkliga stödmottagarna på regional och lokal nivå måste omedelbart och snabbt få tillgång till sammanhållningspolitiska resurser. Syftet med att aktivera de operativa programmen bör vara att bevara arbetstillfällena, främja entreprenörskap och konkurrenskraft och utnyttja de naturliga, kulturella och mänskliga resurserna i varje region.

Det krävs en omedelbar aktivering av programmen för att bevara sammanhållningen och förhindra att det uppstår nya skillnader.

Låt dagens kris bli till en möjlighet att skapa enighet så att EU gemensamt kan lösa alla våra problem.

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Fru talman! EU-anslutningen gav tillgång till EU:s struktur- och sammanhållningsfonder som Estland drog nytta av genom 800 miljoner euro under perioden 2004–2006 och genom att ytterligare 3,4 miljarder euro anslagits inom finansieringsramen för 2007–2013.

Trots allvaret i den ekonomiska krisen ligger målet med EU-medlen, det vill säga att utjämna skillnaderna i utveckling inom unionen, alltmer inom räckhåll.

Jag ser mycket positivt på kommissionens förslag till rådet om att anslå ytterligare 6,3 miljarder euro för att motverka de negativa effekterna av den ekonomiska krisen, vilket innebär att man påskyndar genomförandet av fonderna för att förbättra realekonomin.

Jag håller dock med föredraganden Iratxe García Pérez om att det krävs en enhetlig strategi i samtliga medlemsstater för att undvika att skillnaderna förvärras inom unionen och att EU-skattebetalarnas pengar missbrukas.

Rolf Berend (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det finns många sätt att hantera de bestående effekterna av den oförutsedda finansiella och ekonomiska krisen. Detta ändringspaket, denna lagstiftningsåtgärd inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, togs fram som en bra – om än inte helt tillräcklig – åtgärd för att ta itu med denna tillfälliga men oerhört kritiska situation.

Det är bland annat ett svar på det krav på enklare förfaranden och ökad flexibilitet i tillämpningen av de befintliga reglerna i strukturfondsförordningen som Europaparlamentet har framfört upprepade gånger under de senaste åren. Jag vill betona att vi även bör välkomna att en ändring av artikel 7 – ”Stödberättigande utgifter” – kommer att göra det möjligt för EU:s medlemsstater och regioner att investera i åtgärder för energieffektivitet och förnybar energi i bostäder med stöd från EU:s strukturfonder och att åtgärden inte bara är avsedd för låginkomsthushåll. I det aktuella ändringsförslaget har man därför med rätta strukit hänvisningen till ”låginkomsthushåll” och i stället infört ett tak för sådana utgifter på 4 procent av det totala anslaget ur Europeiska regionala utvecklingsfonden för varje medlemsstat. Det här är bara en av de många förbättringar som föreslagits.

Det innebär alltså att vi, om vi förverkligar hela paketet, kan påskynda utbetalningarna och därmed tillhandahålla ytterligare likviditet från Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och strukturfonderna för att nå nödvändiga mål. Reglerna skulle också förenklas, vilket skulle göra det möjligt att snabbt genomföra programmen.

Jag anser att det här utgör ett effektivt, om än hittills otillräckligt, bidrag för att ta itu med den rådande krisen.

Lidia Geringer de Oedenberg (PSE). - (PL) Fru talman! EU står inför en omfattande kris, vars effekter i nuläget är omöjliga att förutse. Vi har observerat en minskad tillväxttakt, ökade budgetunderskott och en dramatisk ökning av arbetslösheten. Den europeiska sammanhållningspolitiken, med en budget på 347 miljarder euro för åren 2007–2013, tycks vara ett av de effektivaste verktygen för att stimulera investeringarna igen och förse de nationella ekonomierna med ytterligare offentliga medel.

Kommissionen har redan antagit en rad åtgärder för att ändra det befintliga paketet av förordningar om strukturfonderna. Ändringarna syftar till att påskynda utbetalningarna, öka likviditeten i samband med genomförandet av projekt och att förenkla åtgärderna för att snabbt kunna genomföra projekt i regionerna. Åtgärderna är främst inriktade på att öka stödet från Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden och att förenkla förfarandet kring stödberättigande utgifter. Utbetalningen av klumpsummor och påskyndad finansiering av större projekt förespråkas också.

Jag välkomnar kommissionens snabba agerande och de föreslagna ändringarna av lagstiftningen. En annan viktig och välbehövlig förändring har dock hittills förbisetts. Det är att inrätta ett förvaltnings- och kontrollsystem för att säkra likviditeten i hela EU:s ekonomiska system.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). - (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionens förslag har gett alla medlemsstater en möjlighet att investera resurser ur strukturfonderna i att omvandla och reparera höghus och andra byggnader. Det här är särskilt viktigt för Tjeckien, eftersom upp till 26 procent av de tjeckiska medborgarna bor i åldrande höghus. Om förslaget går igenom i morgon och också formellt godkänns av ministerrådet i april kommer det att öppna för möjligheten att investera ytterligare 16 miljarder tjeckiska kronor i uppvärmningssystem i lägenheter och hus och inte bara i Tjeckien. Jag välkomnar personligen även sloandet av kravet att bara använda pengarna till låginkomsthushåll, vilket jag anser är problematiskt eftersom dessa definieras olika i olika nationella regler.

Jag anser att medlemsstaterna bör ha möjlighet att besluta vilka kategorier av byggnader som har rätt till finansiering enligt deras regler och att fastställa egna kriterier utifrån sina behov. Vi måste göra det möjligt att skapa bättre och billigare bostäder för alla, inte bara för dem som bor i offentligt subventionerade bostäder. Det är beklagligt att det skulle behövas en finansiell kris för att få oss att stödja ökade investeringar i bostäder och införa dessa åtgärder i hela EU. Jag välkomnar dock helhjärtat beslutet eftersom människor i dag måste vara noga med hur de spenderar sina pengar. På så sätt hjälper vi dem att minska sina uppvärmnings- och varmvattenkostnader och därmed minska sina boendekostnader. Enligt en uppskattning från bostadsorganisationen Cecodhas kan europeiska hushåll sänka dessa kostnader med i genomsnitt 450 euro per år, vilket är ett påtagligt stöd.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera föredragandena till det utmärkta arbetet med betänkandena, som jag hoppas vinner kammarens stöd. Jag anser att stödet bör mottas mycket positivt.

Om medlemsstaterna tillvaratar möjligheten att i sin helhet utnyttja medlen på 4 procent ur Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) för att underlätta investeringar i energieffektivitet inom bostadssektorn kommer detta att gagna både ekonomierna och miljön. Det är positivt med ett förslag som detta från kommissionen, där man tar ett samlat grepp på miljöproblemen och problemen i den ekonomiska krisens spår.

Betänkandet är särskilt fördelaktigt för många av de gamla medlemsstaterna, och det gläder mig att gamla EU-medlemsstater nu kommer att kunna utnyttja en andel av medlen ur Eruf för åtgärder för att främja energieffektivitet inom bostadssektorn. Det gläder mig att kriterierna för beviljande av medel har utvidgats och inte kommer att begränsas till låginkomsthushåll.

Vi måste emellertid komma ihåg att detta inte innebär någon ökning av EU-medlen. Det ankommer nu på nationella och regionala myndigheter att ta tillfället i akt att omfördela sin andel av medlen ur Eruf för finansiering av dessa projekt. Detta kan leda till att vissa omprioriteringar måste göras inom de operativa programmen. Jag anser att detta kommer att vara mycket lönsamt på lång sikt.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionens åtgärder förefaller mer eller mindre riktiga. Det tycks vara en bra idé att direkt tilldela kontrakt till Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden liksom att förenkla förfarandena och påskynda utbetalningarna.

Jag har dock framför allt en grundläggande rekommendation: nationell och regional insyn i hur pengarna används, vilket jag tycker saknas i vissa fall. Kontroller bör genomföras snarast, på samma sätt som utbetalningarna bör ske snarast. I vissa regioner i Italien, till exempel Lazio, betalas jordbrukarnas bidrag ut månader eller i vissa fall år efter det att de överförts från EU. Jag har inte tid att nu ge några andra exempel. Låt oss därför lindra krisen genom att inte bara fundera över olika sätt att ingripa utan även över hur medlen ska användas på ett ändamålsenligt, snabbt och effektivt sätt.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). - (SK) Strukturfonderna hjälper oss också att hantera de nya ekonomiska omständigheterna. De ger medlemsstaterna möjlighet att optimera EU-investeringarna för att effektivt avhjälpa den pågående ekonomiska krisen.

Europaparlamentet kräver via utskottet för regional utveckling ständigt förenklingar av de administrativa reglerna. Det gläder mig att kommissionen äntligen har lagt märke till detta och att den har lyckats komma överens med rådet.

Dyr administration, försenade utbetalningar och komplicerade kontroller av stödberättigande utbetalningar innebär finansiella svårigheter för slutmottagarna. Många tjänstemän i mitt eget land, Slovakien, skyller ofta på Bryssel för att man lägger så stor vikt vid byråkrati och minutiös kontroll av räkenskaper. De glömmer att det viktigaste är att välja rätt verksamhet, projektinnehåll och kvalitet, ett effektivt genomförande och projektfordelar.

Människorna i projektgrupperna måste koncentrera sig på bra projekt som ger fördelar genom att skapa en konkurrenskraftig miljö och inte sitta i timmar åt gången med räkenskaper och slösa dyrbar tid och energi, för att inte tala om de berg av pappersarbete som behövs för redovisningen. Det kostar ofta mycket mer att kontrollera försumbara poster än vad själva postererna är värda.

Jag ställer mig därför positiv till att utöka användningen av klumpsummor och schablonbelopp i förordningarna om Europeiska regionala utvecklingsfonden och till att införa tre nya former av

stödberättigande utbetalningar: indirekta kostnader på upp till 20 procent av de direkta kostnaderna, klumpsummor på upp till 50 000 euro och standardiserade skalor av enhetskostnader.

Jag anser därför att det paket med beslut som kommissionen har antagit för att medlemsstaterna ska kunna få pengar från strukturfonderna på ett flexibla sätt är en positiv åtgärd för att ta itu med den pågående ekonomiska krisen.

Jag anser att de förenklade reglerna och den flexibla finansieringen kommer att hjälpa medlemsstaterna att ta fram bra projekt som är inriktade på sektorer som kommer att ge hög avkastning. Vi måste rikta investeringarna mot energieffektivitet och förnybar energi i bostäder, i syfte att skapa nya arbetstillfällen och spara energi. Genom att stödja ren teknik kan vi bidra till både bil- och byggindustrins återhämtning.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar förslaget till ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1080/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden vad gäller stödberättigande för investeringar i energieffektivitet och förnybar energi i bostäder. Jag välkomnar också den ändring av kommissionens ursprungliga förslag som innebär att möjligheten att erhålla medel inte begränsas till låginkomsthushåll, utan att möjligheterna att erhålla stöd i stället begränsas till åtgärder som främjar social sammanhållning, och att man låter den enskilda medlemsstaten själv avgöra exakt vilka boendekategorier som ska vara stödberättigade.

Jag skulle emellertid vilja ställa en konkret fråga till kommissionen. Vad menar vi med energieffektivitet (som vi diskuterar i samband med medel ur Europeiska regionala utvecklingsfonden)? Kommer det att finnas någon enhetlig metod för beräkning av energieffektivitet i EU:s samtliga 27 medlemsstater, eller kommer beräkningarna och övervägandena att se olika ut i de olika medlemsstaterna? När vi exempelvis talar om energieffektivitet och investeringar i energieffektivitet i privatbostäder, kommer detta att avse samma sak som i direktivet om byggnaders energiprestanda, som för närvarande diskuteras och där det pågår en debatt om behovet av en harmoniserad, eller en enda, beräkningsgrund som innebär att man faktiskt går igenom beräkningarna av energieffektivitet för att försäkra sig om att investeringarna verkligen utnyttjas för energieffektivitet, för en ökning av energieffektiviteten eller en minskning av koldioxidutsläppen?

Detta är en del av den diskussion vi hade i morse vid ett frukostmöte med SME-unionen, som leddes av min kollega Paul Rübig, där vi fick klart besked om att det finns vissa problem när det gäller att erhålla finansiering för energieffektivitet i byggnader – problem som hänger samman med kreditrestriktionerna för lån. Vi måste undersöka subventioner och olika skattelättnader. Vi behöver en enkel administration, så att vi underlättar för vanliga hushåll att få tillgång till medel ur fonderna, vare sig det handlar om Europeiska regionala utvecklingsfonden eller fonder i medlemsstaterna. I detta sammanhang vill jag förresten gärna få fört till protokollet att vår regering nyligen infört ett bidragssystem, det så kallade Home Energy Saving Retrofit, som innebär att bidrag kan beviljas för retroaktiv anpassning av bostaden i energibesparingssyfte.

Administrationen måste emellertid vara enkel. Vi behöver marknadsföringsinsatser, så att investeringarna inte bara leder till att importen av fossila bränslen minskar och att koldioxidutsläppen minskar, utan så att hushållen inser att energikostnaderna sänks även för dem.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Jag ger mitt fulla stöd till de föreslagna ändringarna av förordningen, som innebär en ökad användning av schablonbelopp och gör det möjligt att använda ett system för utbetalningar av schablonbelopp. Det här är en lämplig åtgärd som skulle kunna bidra till att lindra de arbetslösa problem under de rätta ekonomiska förhållandena.

Innan vi antar ändringsförslagen vill jag dock påpeka att tre av fyra EU-medborgare anser att parlamentet spelar en viktig roll i den gemensamma utformningen av EU-politiken. I samma opinionsmätning konstaterades att parlamentet hade störst förtroende bland de tillfrågade: 51 procent av de tillfrågade sa att de hade förtroende för Europaparlamentet, medan endast 47 procent uppgav att de hade förtroende för kommissionen och 42 procent att de hade förtroende för rådet. Parlamentet hade dessutom ett större förtroende än Europeiska centralbanken.

Varför räknar jag upp dessa statistiska uppgifter? Europaparlamentet konstaterade redan 2005 att EU:s strukturfonder behöver förenklas, särskilt Europeiska socialfonden. När vi nu står inför en kris har kommissionen dock bara precis börjat genomföra våra rekommendationer för att förbättra villkoren för våra medborgare och företag.

Även om jag skulle bli glad om våra iakttagelser och rekommendationer förverkligades åtminstone delvis konstaterar jag dessvärre att man använder sig av en reaktiv metod för att ta itu med problemen. Jag hoppas

dock att den här erfarenheten får kommissionen att vidta snabbare åtgärder i framtiden och att parlamentets många väsentliga och legitima synpunkter och förslag snabbare kommer att genomföras i praktiken.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar de nya förslagen. Vi lever nu i en kristid. Vi ser hur mängder av arbetstillfällen försvinner inom EU.

I dag offentliggjordes de senaste arbetslöshetssiffrorna på Irland. Antalet arbetslösa uppgår nu till 11 procent – en ökning från 5,4 procent för bara ett år sedan – och mer än en fördubbling av antalet i reala termer. Siffrorna är upprörande och skrämmande. Inför dessa dystra utsikter måste vi emellertid försöka finna kreativa lösningar för att ge de arbetslösa såväl kompetens för som möjligheter till och hopp om en bättre framtid.

Europeiska socialfonden (ESF), Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) och Sammanhållningsfonden kan här spela en avgörande roll. Genom att ta dessa medel i anspråk kan vi ge våra ekonomier nya redskap för att ta sig ur lågkonjunkturen. Det är upp till oss alla – både som ledamöter av Europaparlamentet och som medborgare – att informera en just nu mycket orolig allmänhet om detta. Det ankommer på oss alla att föra fram budskapet till de nationella regeringarna om att dessa medel måste samfinansieras och utnyttjas så snabbt och effektivt som möjligt. Jag välkomnar också nedskärningen av byråkratin. Det är ett steg i rätt riktning.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Under 2010 kommer vi att göra en halvtidsöversyn av hur strukturfonderna används, och jag anser att vi måste prioritera energieffektivitet. Jag beklagar att ändringsförslagen till de här betänkandena inte antogs.

Som föredragande för direktivet om byggnaders energiprestanda föreslog jag en ökning av den andel av Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) som kan användas för att förbättra byggnaders energieffektivitet med upp till 15 procent. Det handlar egentligen om att skapa större flexibilitet och det är medlemsstaterna som ska bestämma om och i vilken utsträckning de vill satsa på det här området.

Jag vet att det är bråttom. Länderna i EU-15 måste kunna använda strukturfonderna för att öka energieffektiviteten. Jag anser att detta möjliggör utbyte av goda rutiner och stöd till nya medlemsstater. Jag uppmanar kommissionen att lägga fram ett nytt lagstiftningsförslag senast den 30 juni 2010 så att maxtaket kan höjas till 15 procent, eller att fastställa en lägsta tröskel på 10 procent av Eruf-andelen till byggnaders energieffektivitet.

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Fru talman! Diskussionerna om energieffektivitet har gång på gång varit inriktade på att mycket mer kan göras – och snabbt – om bara möjligheten fanns att erhålla förfinansiering. Därför är det så viktigt att medel ur Europeiska regionala utvecklingsfonden får utnyttjas för energieffektivitet, såväl i EU-12 som i EU-15.

Även om betydande framsteg har gjorts har Storbritanniens bostadsminister medgett att endast en procent av det befintliga bostadsbeståndet är energieffektivt nog för att förhindra bränslebrist. I min egen region nordvästra England har en bostad av tio klassificerats som synnerligen hälsofarlig på grund av drag och kyla.

Jag välkomnar alltså denna ändring och uppmanar samtliga medlemsstater och regioner att fullt ut utnyttja den nya flexibiliteten. I syfte att ta itu med klimatförändringen, bränslebristen, arbetslösheten och energitryggheten ansluter jag mig till Silvia Adriana Țicău och uppmanar kommissionen att så småningom avsevärt höja de nuvarande procentgränserna, vilket utskottet för industrifrågor, forskning och energi efterlyste i omröstningen om det omarbetade förslaget till förordning i tisdags.

Catherine Stihler (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka föredragandena. Att undersöka hur vi på olika sätt kan utnyttja EU:s strukturfonder effektivare för att hjälpa dem som drabbas av den ekonomiska krisen är en av många åtgärder som medlemsstaterna måste vidta för att hjälpa dem som blir arbetslösa att så snart som möjligt återgå i arbete.

Det är intressant att vi debatterar detta ämne strax före G20-mötet. G20-mötet har möjlighet att ta fram de globala regler för ekonomin som krävs för att förhindra att en liknande ekonomisk katastrof inträffar på nytt.

Vi måste se till att arbetstillfällena och den sociala dagordningen blir centrala frågor inför EU-valet. De 25 miljoner människor inom EU som kommer att vara arbetslösa i slutet av året bör stå i centrum för arbetet här i parlamentet med att åter få fart på ekonomin och hjälpa människor att återgå i arbete.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Först och främst vill jag tacka Iratxe García Pérez, Karin Jöns och Emmanouil Angelaka, som har lagt fram utmärkta betänkanden, och alla ledamöter som har uttalat sig.

Det stora flertalet talare stödde de åtgärder som kommissionen har föreslagit, genom att understryka hur viktiga de är för att vi effektivt ska kunna bekämpa krisens effekter på EU:s ekonomi. På kommissionens vägnar vill jag tacka er för det.

I era anföranden framhöll ni att Europaparlamentet vill förse Europeiska unionen med resurser för att motverka krisens effekter ute på fältet. Ni insisterade på att vi måste handla snabbt, och det är vårt mål. Det tjeckiska ordförandeskapet, som jag här vill tacka för stödet, är också angeläget om att det slutliga antagandet av bestämmelserna ska kunna ske så snart som möjligt.

Om vi gör ett rimligt optimistiskt antagande skulle de nya bestämmelserna kunna träda i kraft under de närmaste veckorna och därmed snabbt inverka på de operativa programmen. Förskotten skulle kunna betalas ut i sin helhet i början av maj.

Dessutom insisterade andra talare på att en rigorös övervakning av hur dessa åtgärder tillämpas ska införas och att en rapport med uppnådda resultat ska läggas fram 2010. Det har kommissionen åtagit sig att göra och det finns med i det uttalande som jag har lagt fram för ordförandeskapet.

Således kommer det att ha tagit EU-institutionerna knappt fyra månader att sammanställa och anta detta lagstiftningspaket. Jag ska kort beröra frågan om energieffektivitet, som togs upp i många anföranden.

Jag vill framhålla för parlamentet att en workshop om detta kommer att hållas i juni, under ett seminarium med medlemsstaternas ansvariga myndigheter. Vi ber medlemsstaterna att i de strategiska rapporter som de ska sammanställa till slutet av 2009 tala om vilka deras avsikter är i fråga om omsättningstiden.

Självfallet är det med tanke på dagens situation medlemsstaterna som ska fastställa kriterier för energieffektivitet och stödberättigade åtgärder. Det är det som subsidiaritetsprincipen handlar om. Det stämmer emellertid att ett direktiv om energieffektivitet håller på att utarbetas, och när detta direktiv väl har antagits måste det naturligtvis tillämpas. Dessutom instämmer jag med glädje med de ledamöter som har betonat att forskning om energieffektivitet har de dubbla fördelarna att skapa arbetstillfällen och sedan möjliggöra för oss att förbereda oss för framtiden och hjälpa oss att lösa problemen med den globala uppvärmningen.

Jag vill också säga att det, bortsett från den här krisen som på sätt och vis har skapat ett mycket nära samarbete mellan institutionerna, självfallet blir allt viktigare att få till stånd ett partnerskap mellan kommissionen och parlamentet som bygger på en hög grad av förtroende. Kommissionen har försökt att på ett verkningfullt sätt anta den utmaning som den ekonomiska och finansiella krisen utgör och samtidigt utnyttja denna interaktiva diskussion med medlemsstaterna och Europaparlamentet för att bemöta kraven på förenklingar av dessa förfaranden och politiska åtgärder.

Ytterligare förslag hade förstås kunnat läggas in inom ramen för återhämtningsplanen. Alla har inte tagits med, men de kommer att bidra till den diskussion som kommissionen ska inleda för att förstärka återhämtningsplanens effekter och erbjuda de nationella myndigheter som administrerar projekten fler möjligheter. Därför tillsatte kommissionen en arbetsgrupp om förenklingar i november. Dess arbete har redan lett till ett förslag till översyn av kommissionens tillämpningsförfordning. Andra förslag om ändringar av det allmänna regelverket och bestämmelser för de enskilda fonderna kan följa.

Fru talman, mina damer och herrar! Självklart är alla påpekanden som görs under den här debatten mycket användbara och fler kommentarer välkomnas. Jag vill särskilt tacka Europaparlamentet för dess beslutsamhet att snabbare lösa de allvarliga problem som krisen medför.

När de gäller de ändringsförslag om förslaget till förordning om Europeiska regionala utvecklingsfonden som Elisabeth Schroedter har lagt fram handlar tre om skälen och ett om sakinnehållet. När det gäller skälen – ändringsförslagen 8–10 – skulle det inte ha förändrat den allmänna tonen i kommissionens förslag att ta med ändringsförslagen, men det skulle ha förlängt förfarandet för att anta regelverket.

När det gäller ändringen i sak invänder inte kommissionen mot principen. Syftet är dock att införa en mekanism som inte fanns med i kompromisstexten från rådet, eftersom texten orsakade problem med genomförandet i medlemsstaterna.

Jag var tvungen att klargöra dessa punkter, och valde att göra det i slutet av mitt anförande. Än en gång vill jag tacka parlamentet för att ha gjort det möjligt för oss att agera snabbare för att begränsa krisens smärtsamma effekter, som en del av er framhöll och beskrev så väl.

Iratxe García Pérez, föredragande. – (ES) Herr kommissionsledamot! Jag vill tacka er för era klargöranden om dagens debatt. Jag antar att ni känner till att den nästan totala enhälligheten om det förslag vi nyss diskuterade i kammaren i dag inte bara är ett sammanträffande.

Som vår kollega Gabriela Crețu sa visar detta på en politisk vilja, att vi kan dra vårt strå till stacken för att hitta lösningar på dagens kris. Den här krisen ger faktiskt upphov till verkligt svåra situationer och fattigdom för medborgare i EU.

Den har emellertid också varit en övning i ansvarstagande, som ni själv påpekade, och jag upprepar det – en övning i ansvarstagande – eftersom vi visste att det förslag som lades fram för oss i dag kanske kunde ha varit bättre. Vi kunde ha lagt in andra beståndsdelar i förslaget, för att skynda på eller förenkla förfaranden, men vi var medvetna om att betänkandena måste behållas i sin nuvarande utformning för att dessa åtgärder ska kunna genomföras så snabbt som möjligt.

Därför vill jag bara be kommissionen om en sak: nu när vi har en reviderad plan för att förenkla formaliteterna, som har aviserats, hoppas jag att parlamentet får en större roll i debatten och planeringen av dessa nya initiativ. Jag framför denna begäran både på parlamentets vägnar och för de lokala förvaltningar som arbetar med dessa projekt ute på fältet, och som vet vilka behov som finns när det gäller att förverkliga de olika initiativen.

Emmanouil Angelakas, föredragande. – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack. Jag har några kommentarer till det vi just har hört.

Herr kommissionsledamot! Era uttalanden om att förskott förmodligen kommer att börja betalas ut i början av maj gladdde mig, och därför antar jag att dessa ändringsförslag kommer att offentliggöras i den officiella tidningen inom en rimlig tid på två, tre veckor räknat från i morgon, så att de kan tillämpas som ni sa. Det är min första kommentar.

Min andra kommentar är att ni måste gå snabbt fram med att ändra och förenkla andra regelverk under den nya mandatperioden, som andra ledamöter redan har sagt, och att Europaparlamentet vill bidra aktivt till att ta fram underlag för, utvärdera och upprätta dessa bestämmelser.

Jag måste säga att vi hade ett antal förslag och tankar, men med tanke på att ärendet brådskar ansåg de flesta av oss i utskottet och i parlamentet att det inte var någon god idé att gå vidare med sådana ändringsförslag.

Eftersom vi har hört att graden av utnyttjande av förnybara energikällor i bostäder kommer att öka måste jag säga att de nya medlemsstaterna, enligt de siffror vi har tillgång till, för närvarande bara använder 1–1,5 procent, vilket kanske innebär att det finns ett antal problem. Jag anser att 4 procent, som är det maxbelopp som Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) har öronmärkt, är tillfredsställande och hoppas att saker och ting kommer att förbättras.

Jag välkomnar också ert uttalande om att ni ska lägga fram en rapport om återhämtningsplanerna under andra halvåret 2010, baserad på de program som medlemsstaterna inlämnar till er.

Slutligen vill jag understryka att det främsta problemet för medlemsstaterna och regionerna när det gäller att tillämpa dessa förfaranden är att de är så komplicerade. De måste snarast förenklas. Det tror jag att ni också kommer att hjälpa till med, och Europaparlamentet kommer att stå bakom er.

Talmannen. - Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Dagens finanskris och ekonomiska recession har en negativ inverkan på de offentliga budgetarna. I de flesta medlemsstaterna har den ekonomiska tillväxten minskat betydligt, och en del upplever till och med en ekonomisk stagnation. Arbetslöshetsindikatorerna har börjat försämrats. När en sådan situation som en ekonomisk recession uppstår är det mycket viktigt att Europeiska socialfonden utnyttjas på ett heltäckande sätt för att lösa de arbetslösas problem, i synnerhet de värst drabbades problem.

Det är mycket viktigt att Europeiska socialfondens fyra huvudområden förblir intakta, dvs.

- att öka de anställdas och företagens anpassningsförmåga,
- att skapa bättre förutsättningar för anställning, förebygga arbetslöshet, förlänga yrkesverksamheten och främja ett mer aktivt deltagande på arbetsmarknaden,
- att förbättra den sociala integrationen genom att främja integrering av människor som erhåller stöd från samhället i arbetslivet och bekämpa diskriminering,
- att främja partnerskap för att genomföra reformer för sysselsättning och integration.

Sebastian Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den utökade europeiska ekonomiska återhämtningsplanen, eller översynen av förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) för att vara mer exakt, erbjuder EU:s medlemsstater en rad möjligheter, i synnerhet eftersom den globala ekonomiska krisen leder till en avsaktning i de nationella ekonomierna. Den nya åtgärd som föreslås i betänkandet om översynen av Eruf-förordningen, om investeringar i energieffektivitet och användning av förnybar energi i bostadshus i alla medlemsstaterna, bidrar både till att skapa nya arbetstillfällen och till att förbättra bostädernas energieffektivitet. Att nå målen för gemenskapens energi- och klimatstrategi är en mycket allvarlig fråga som inte får påverkas av den ekonomiska krisen eller andra överväganden. I det avseendet är förslagen från översynen av Eruf en effektiv kombination av åtgärderna för att bekämpa den ekonomiska krisens konsekvenser (genom att skapa nya arbetstillfällen, öka investeringarna och så vidare) och åtgärder för att värna om miljön (genom värmeisolering av bostadsfastigheter och investeringar i förnybar energi). Av de skälen anser jag att betänkandet om investeringar i energieffektivitet och användning av förnybar energi i bostadshus är ett viktigt steg för EU, och jag är säker på att medlemsstaterna kommer att kunna utnyttja detta tillfälle till fullo.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Krisens smärtsamma sociala konsekvenser gör sig alltmer påmind i alla medlemsstater. Särskilt när det gäller sysselsättningen försämrar situationen snabbt i varenda medlemsstat. Generalsekreteraren för Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) framhåller att den beräknade arbetslöshetsgraden i EU och USA kan bli 10 procent i år. Det är en bekymmersam ökning med tanke på att genomsnittet i EU var 8 procent i januari.

I Rumänien ligger den officiella arbetslöshetsgraden under genomsnittet i EU, men förra året ökade den med 1 procent till 5,3 procent. Vi räknar dock med att den kommer att stiga snabbare när allt fler företag tvingas ta till friställningar och våra landsmän som arbetar utomlands kommer tillbaka hem för att de har förlorat sina arbeten.

Därför vill jag, när situationen hotar att försämrats till kraftigt ökad social ojämlikhet, som vi riskerar att inte längre kunna kontrollera, betona behovet av att ägna större uppmärksamhet åt de arbetslösas problem. Det är de som drabbas hårdast och är mest sårbara bland oss i dagens kris.

Dragoș David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar kommissionens förslag att ändra förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) så att alla medlemsstater och regioner i Europeiska unionen kan investera i åtgärder för energieffektivitet och förnybar energi i bostadshus, med hjälp av strukturfonderna.

På grundval av det befintliga regelverket stöder Eruf redan insatser i bostadssektorn, bland annat i fråga om energieffektivitet, men bara i de nya medlemsstaterna (EU-12) och på vissa villkor.

Det är viktigt att medlemsstaterna kan ändra sina prioriteringar och lägga om sina operativa program för att finansiera åtgärder på det här området om de så önskar.

Taket på 4 procent av de sammanlagda Eruf-medel som anslås till enskilda medlemsstater för att täcka kostnader för att förbättra energieffektiviteten och använda förnybar energi i befintliga bostadshus måste höjas till 15 procent, så att investeringarna på området får största möjliga genomslag för EU-medborgarna.

Jag avslutar med att gratulera föredraganden Emmanouil Angelakas till hans arbete med det här betänkandet.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Vi hamnar i den här krisen tillsammans och vi måste ta oss ur den tillsammans. Det betyder att vi måste arbeta tillsammans både i EU och i resten av världen. Först måste vi dock avsluta vårt arbete här, i Europeiska unionen, i Europaparlamentet för att vara mer exakt, där vi företräder alla EU-medborgare.

De förslag från kommissionen som vi behandlar i dag syftar till att ge EU:s ekonomier ny skjuts och att hjälpa dem att ta sig ur lågkonjunkturen. Ändringarna i förordningen om strukturfonderna för att ta hänsyn till sammanhållningspolitiken kommer att göra det möjligt för oss att få fart på investeringarna och bidra till att återställa förtroendet för ekonomierna.

De här ändringarna är särskilt bra för länder som har en låg utnyttjandegrad av EU-medel. Målen kommer emellertid bara att kunna nås om motsvarande nationella förvaltningar också tillämpar de allmänna normerna om god förvaltningssed och partnerskap. Vi måste sätta stopp för ineffektiva arbetsmetoder och korruption, som tyvärr fortfarande förekommer.

Vi måste reagera nu, tillsammans. Som föredragande för PPE-DE uppmanar jag er att stödja kommissionens förslag om ändring av förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden, i form av vissa bestämmelser om den finansiella förvaltningen.

Zbigniew Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I debatten om EU:s fonder vill jag framhålla fyra förslag från kommissionen som syftar till att påskynda utnyttjandet av ekonomiska resurser och strukturfonderna från mottagarnas sida.

1. Ökat stöd från Europeiska investeringsbanken (EIB) och Europeiska investeringsfonden (EIF) till projekt som samfinansieras från strukturfonderna.
2. Förenklade förfaranden i fråga om stödberättigande utgifter med retroaktiv verkan så långt tillbaka som till den 1 augusti 2006, och till exempel bidrag till finansieringen av stödberättigande utgifter från stödmottagarens sida in natura.
3. Ökade delbetalningar från strukturfonderna med 2 procent, så att ytterligare delbetalningar på 6,25 miljarder euro kan göras 2009.
4. Påskyndad finansiering av större projekt och andra åtgärder genom att mottagarna kan begära utbetalningar innan kommissionen har godkänt projekten.

Alla dessa förändringar innebär att mottagarnas likviditet ökar. De förtjänar helhjärtat stöd och bör genomföras så snabbt som möjligt. Detsamma gäller förenklingsbestämmelserna.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Forskningen visar att elförbrukningen i Rumänien hör till de högsta i Central- och Östeuropa. Förbättrad energihushållning kan direkt påverka den ekonomiska tillväxten, minska föroreningarna och spara resurser, så att de används på ett produktivare sätt.

För att uppnå detta i Rumänien måste befolkningen få information om de ekonomiska vinster som kan göras genom energieffektivitet, och rådgivning ges till alla dem som är intresserade av att få del av Eruf-medel till de senaste energisparmetoderna.

Detta kommer att underlätta för de inhemska konsumenterna, samtidigt som energiräkningarna blir lägre, energianvändningen blir effektiv i hela energikedjan och efterlevnaden av dagens lagstiftning om energieffektivitet kontrolleras. Detta kommer på ett avgörande sätt att medföra att den energipolitik som bygger på energiproduktion får en ny inriktning och i stället baseras på att spara energi, i syfte att spara resurser genom att bevara energin.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det gläder mig att vi äntligen vidtar konkreta åtgärder för att minska byråkratin när det gäller tillgången till EU-medel. Det är emellertid synd att det bara är i kristider som förslag läggs fram om enklare och flexiblare regelverk för EU-fonderna.

Jag vill framhålla en viktig aspekt av dessa bestämmelser: att öka tröskeln för investeringar i byggnaders energieffektivitet. I länder som har upplevt systematisk urbanisering och påtvingad industrialisering är frågan om byggnaders energieffektivitet någonting som berör miljontals medborgare. Hittills har mycket lite av medlen i dessa fonder utnyttjats, men jag tror att det är för tidigt att ha någon exakt uppfattning om utnyttjandegraden när bara två år av den innevarande finansiella programperioden har gått. Därför var det nödvändigt att höja tröskeln, med tanke på det stora antalet mottagare och möjligheten att skapa arbetstillfällen. Detta kommer dock att förbli ett problem för Rumänien så länge dessa insatser, på kommissionens begäran, bara är stödberättigade för de städer som har utsetts till tillväxtpoler. Jag hoppas att kommissionen också kommer att stå fast vid sitt åtagande att omförhandla vissa operativa programpunkter som redan har godkänts så att pengarna kan omfördelas till de åtgärder som har störst potential för ekonomisk tillväxt.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det förslag till förordning som det här betänkandet handlar om är ett exempel på hur EU-medel kan tas i anspråk till nytta för EU-medborgarna.

Det är så här man kan nå viktiga resultat, utan att öka tilldelningen av medel och utan att vidta åtgärder som påverkar gemenskapens budget, med andra ord bara genom att förbättra spelreglerna.

Jag vill framhålla att för det land som jag företräder, Rumänien, kommer dessa ändringar att bidra till att fördubbla de gemenskapsmedel som kan investeras i att renovera uppvärmningssystemen i flerfamiljshus.

De här pengarna kommer att komplettera det mycket ambitiösa program som den rumänska regeringen har lanserat för att renovera uppvärmningssystemen i flerfamiljshus.

Vad innebär då detta? För det första att energislöseriet minskar. För det andra indirekt att energiimporten minskar. Slutligen, också indirekt, att de kostnader som medborgarna betalar för uppvärmning av sina bostäder minskar.

Jag hoppas att detta bara är början och att Europeiska unionen kommer att uppmuntra ännu fler investeringar i energieffektivitet.

Jag har stött den tanken ända sedan jag tillträdde som parlamentsledamot. Därför kommer jag att rösta för Angelakasbetänkandet i morgon och för kommissionens förslag till förordning.

Nicolae Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Angelakasbetänkandet innebär en välkommen förenkling av villkoren för stödberättigande för investeringar i energieffektivitet och användning av förnybar energi i bostadshus. Användningen av fasta taxor och schablonbelopp kommer att få en positiv inverkan på den dagliga hanteringen av strukturfonderna.

Ändringen av artikel 7 i Eruf-förordningen, som innebär att alla EU:s medlemsstater får möjlighet att investera i åtgärder för energieffektivitet och användning av förnybar energi i bostadshus med hjälp av strukturfonderna, är välkommen inte bara mot bakgrund av dagens ekonomiska kris. Att underlätta för EU-27 att få tillgång till Eruf är ytterligare ett steg på vägen mot målet att 20 procent av EU:s energi ska komma från förnybara energikällor 2020.

Sedan Rumänien gick med i EU har förnybara energikällor och energieffektivitet blivit obligatoriska mål också för oss. Således kommer lagstiftningen om renovering av uppvärmningssystemen i flerfamiljshus att ändras så att staten skjuter till 50 procent av de erforderliga medlen, ägarna bara betalar 20 procent av kostnaderna och de lokala myndigheterna 30 procent. För att ge er några siffror hade 1 900 lägenheter renoverats i slutet av 2008. Under 2009 kommer det rumänska ministeriet för regional utveckling och bostäder att anslå 1 30 miljoner euro till renovering av uppvärmningssystem, bland annat i daghem, skolor och ålderdomshem.

Theodor Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar kommissionens initiativ att ändra några av de finansiella villkoren för strukturfonderna och Sammanhållningsfonden så att medlemsstaterna kan få mer pengar snabbare. Jag anser att kommissionen måste fortsätta att bemöda sig om detta genom att också öka de finansiella resurserna till initiativen Jasper, Jeremie, Jessica och Jasmine, som har visat sig vara effektiva när det gäller att ge de nya medlemsstaterna tillgång till EU-medel snabbare.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Översynen av de tre förordningar som styr strukturfonderna kommer att ge Europeiska unionens regioner större flexibilitet i hanteringen och planeringen av de budgetar de tilldelas i enlighet med EU:s ekonomiska och sociala sammanhållningspolitik.

Dessa bestämmelser leder inte till att finansieringskapaciteten till regionerna ökar, men de ges möjlighet att förändra sina prioriteringar och koncentrera EU:s bidrag till projekt som har den största potentialen för att skapa tillväxt och sysselsättning.

Hädanefter kan regionerna dra nytta av samfinansiering från Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) för att investera i energieffektivitet för alla slags bostäder i syfte att ta fram planer på att förse dem med isolering eller solpaneler.

Med tanke på inbromsningen i EU-ekonomin välkomnar jag den nya möjligheten att påskynda utbetalningen av regionalstöd och att förenkla reglerna för användningen av det i syfte att frigöra likvida medel så att nya projekt i realekonomin snabbt kan genomföras.

Det är viktigt att *États généraux de l'Outre-mer*, som ansvarar för att utforska nya inhemska utvecklingsmöjligheter i de franska utomeuropeiska departementen, uppmanar de lokala myndigheterna i våra yttersta randområden att utnyttja dessa möjligheter för att utan dröjsmål maximera gemenskapspolitikens genomslag på deras territorier.

Csaba Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Som en följd av den ekonomiska krisen har åtskilliga hundra tusen personer i Europeiska unionen och över tjugo tusen i Ungern förlorat sina arbeten. Arbetslösheten har ökat enormt i alla EU-länder. Den ekonomiska krisen håller alltmer på att bli en sysselsättningskris, och undersökningar visar att det som EU-medborgarna mest oroar sig för nu är att bli av med jobben. EU:s effektivaste verktyg för att bekämpa arbetslösheten är Europeiska socialfonden, vars regler vi nu förenklar betydligt för att påskynda utbetalningarna.

De ändringar som kommissionen föreslår bidrar till att minska det byråkratiska krånglet med att utnyttja denna finansieringskälla och till att underlätta och påskynda utbetalningarna. Taket på 50 000 euro, de tidigare överenskomna schablonutbetalningarna och de strikta efterhandskontrollerna minimerar risken för missbruk. Med denna åtgärd har kommissionen än en gång visat att den är kreativ, trots att den har begränsade ekonomiska resurser.

16. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru talman! En utveckling av infrastrukturen är avgörande för ekonomisk återhämtning. Om det förr var byggandet av vägar och järnvägar som bidrog till att sätta fart på ekonomierna under lågkonjunkturer och bana vägen för framtida välbefinnande, måste vi numera satsa på infrastrukturen inom informations- och kommunikationstekniken som en motor för framtida tillväxt.

Jag vill i detta sammanhang ta upp den skrämmande situationen på Irland när den gäller den så kallade digitala klyftan. Åratalas försummelse från regeringens sida under högkonjunktur har lett till att vi nu har vidsträckta områden på den irländska landsbygden där anslutningarna är undermåliga och långsamma, och att, vilket är det allra värsta, 28 procent av dessa områden saknar tillgång till bredband. Hur ska vi kunna ge landsbygdssamhällena välbefinnande och framtidsutsikter utan att förse dem med redskapen för att uppnå dessa mål? Hur ska vi kunna säga till unga jordbrukare att de inte kan utnyttja informations- och kommunikationstekniken för att utveckla sina jordbruksföretag, eftersom vi inte har tillhandahållit uppkopplingsmöjligheter?

Jag välkomnar kommissionens senaste uttalanden, där man i detalj redogör för hur utbetalningen av EU-medel ska gå till för att möta denna enorma utmaning. Sammanfattningsvis får vi inte ens mitt uppe i den ekonomiska krisen försumma att undanröja den digitala klyftan.

Justas Paleckis (PSE). – (LT) Krisen måste få oss alla att förändra vårt beteende och tänkande. Ledamöterna av de litauiska, lettiska och irländska parlamenten har sänkt sina egna löner, vilket också innebär att dessa länders ledamöter av Europaparlamentet får sina löner sänkta. Presidenter, ministrar och andra höga företrädare får lägre inkomster, och detta är rätt, för vi behöver solidaritet. Det är inte bara de svagaste som ska drabbas av krisen. Efter kompromissen, som det tog mer än ett decennium att nå, skulle det vara svårt att sänka ledamöternas löner genast. Jag uppmanar dock Europaparlamentets ledamöter att skänka en del av sina löner till välgörenhet. Vi bör sänka ledamöternas traktamenten under krisen. Jag tror nog att större delen av ledamöterna skulle stödja en minskning av antalet översättningar till alla de 23 officiella språken, vilken skulle ge en besparing på hundratals miljoner euro. Nu framstår resorna från Bryssel till Strasbourg för plenarsammanträdena, som kostar 200 miljoner euro om året, som extra absurda. Vi borde sluta slösa bort tusen ton papper och övergå till att använda elektroniska dokument vid våra sammanträden för att hushålla och värna om miljön.

Marc Pannella (ALDE). – (FR) Fru talman! I dag ägnade vi inledningsvis en minut åt att hedra minnet av dem som dagligen faller offer för ett system som nu orsakar en tragedi av en aldrig tidigare skadad omfattning, en ständigt pågående tragedi där fattiga står mot fattiga i sökandet efter arbete och mat. Vi tackar talmannen för att vi fick hedra deras minne. Alldeles nyss fick vi också höra att man hade hittat 94 kvinnor och 7 barn.

Som vi har sagt här i åtta år är frågan: är det möjligt att det inte blir någon uppföljning, att det är omöjligt att få reda på varför, när vi kan se blommorna på våra balkonger utifrån rymden? Skälen är inte okända, konsekvenserna är kriminella ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Sylwester Chruszcz (UEN). – (PL) Fru talman! Det var tråkigt att höra resultatet av misstroendeomröstningen mot premiärminister Mirek Topolánek i Prag förra veckan. Tjeckien har lett unionen sedan den 1 januari och jag tycker att ordförandeskapet hittills har varit mycket framgångsrikt. Jag är säker på att också de återstående tre månaderna kommer att bli framgångsrika. Jag håller tummarna för våra tjeckiska vänner och för alla de projekt som det tjeckiska ordförandeskapet vill genomföra. Till dessa hör den mycket viktiga frågan om den östra grannskapspolitiken och åtgärder för att öka EU:s energitrygghet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! EG-domstolen offentliggjorde nyligen sin dom mot Grekland, om att samma pensionsålder ska gälla för män och kvinnor i den offentliga sektorn. Följden blev att kvinnornas pensionsålder höjdes med mellan 5 och 17 år.

Denna utveckling, som arbetarna kraftfullt har fördömt, har systematiskt drivits igenom av ledningen för Europeiska unionen och den grekiska regeringen sedan början av 1990-talet. Den är till nackdel för arbetande kvinnor och ett steg på vägen mot att höja pensionsåldern till 65 år för både män och kvinnor, vilket redan har fastställts i de försäkringsfientliga lagar som Ny Demokrati och Pasok har antagit angående personer som försäkrats efter 1993, som en tillämpning av gemenskapslagstiftningen.

Detta oacceptabla beslut underminerar fullständigt socialförsäkringens allmänna, sociala karaktär i den offentliga och den privata sektorn. Det nationella försäkrings- och pensionssystemet betraktas som ett tjänsteförsäkringssystem snarare än som ett socialförsäkringssystem. Det betyder att det inte finns några garantier i form av åldersgränser, pensionsbelopp och allmänna förmåner.

Det enda sättet att gå vidare för arbetande män och kvinnor är att strunta i de beslut som Europeiska unionen och dess institutioner fattar.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Fru talman! Enligt uppgifter på portalen *eudebate2009* litar bara 52 procent av européerna på Europaparlamentet som institution. Det är en minskning med 3 procent jämfört med förra året. Andelen väljare som ännu inte har bestämt om de ska rösta i årets val till Europaparlamentet är hela 50 procent. Bara 30 procent av dem som deltog i undersökningen uppgav att de tänkte rösta. Andelen väljare som inte kommer att gå och rösta eftersom de inte känner att deras röster gör någon skillnad är hela 68 procent.

Därför vill jag ställa en fråga: Planerar Europaparlamentet några spektakulära insatser i sista minuten för att övertyga människor att gå och rösta? Kommer vi på något sätt att utöka informationskanalernas ansvar för att ta upp EU-frågor? I mitt land förekommer ingen som helst debatt om EU. Premiärministern gör ingenting åt det. Kommer alla andra bara att stå och titta på?

Livia Járóka (PPE-DE). – (HU) I nästa vecka kommer den internationella romadagen att firas i hela världen, som ett uttryck för romernas hopp om erkännande och acceptans. Under den senaste tiden har fruktansvärda dåd upprört allmänhetens känslor, och den osäkerhet som den ekonomiska krisen medför förvärrar situationen ytterligare. Därför har vår skyldighet att finna en lösning på den extrema fattigdomen ökat exponentiellt.

Det är oacceptabelt att någon kan utnyttja romernas situation för att göra partipolitiska angrepp och skapa hysteri i stället för att vidta ändamålsenliga åtgärder. Att utse syndabockar och brännmärka en hel grupp omöjliggör fortbildning och är att allvarligt svika både romernas och majoritetens intressen. Efter att vårt folk utestängts i århundraden tillbakavisar jag som tillhör det romska folket alla former av kollektiv skuld, oavsett om vi talar om att brännmärka romerna eller majoritetssamhället.

Att anklaga hela befolkningsgrupper för att leva kriminellt eller vara rasister är ett allvarligt misstag som fullständigt underminerar EU-institutionernas värdighet om de bygger sina meddelanden på obekräftade rapporter eller falska anklagelser. Det är oacceptabelt att vissa politiska krafter försöker rättfärdiga det de gör genom att hänvisa till förföljda gruppers lidande under historien.

Problemen med romernas getton kan bara lösas genom en europeisk handlingsplan för att se till att den komplicerade återintegrationen och en omedelbar utveckling av de uteslutna regionerna kan komma till stånd.

Vasile Dăncilă (PSE). – (RO) Experternas bedömningar av problemen på den globala livsmedelsmarknaden och med att tillhandahålla tillräckligt med livsmedel för hela den globala befolkningen är ett skäl att omvärdera hur jordbruksmark används i EU, särskilt i de nya medlemsstaterna, däribland Rumänien.

I det avseendet måste en realistisk bedömning göras av vilka möjligheter Rumänien erbjuder placerare som är intresserade av att investera i jordbrukssektorn, som tycks vara den mest attraktiva under dagens kris. Detta är åtminstone slutsatsen i en studie från Bukarest, i vilken man talar om en betydande ökning av investeringarna i jordbruks- och skogsmark i Rumänien. Förklaringen sägs vara att dessa egendomar har drabbats minst av den svåra ekonomiska situation som för närvarande kännetecknar marknaden.

Å andra sidan får vi inte glömma att Rumänien en gång var Europas kornbod, men för att landet ska återfå denna ställning krävs det politiska åtgärder till stöd för jordbrukarna och att de gemenskapsmedel som Rumänien kan utnyttja i egenskap av medlemsstat används.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Libyens diktator Muammar Khadaffi har kallat Internationella brottmålsdomstolen en "ny form av global terrorism". Jag vill påminna parlamentets presidium om att parlamentet bidrog till att inrätta Internationella brottmålsdomstolen – det var en strid som vi i det icke-våldsälskande Radikala partiet förde.

Jag anser inte att vi får låta den libyske diktatorns ord passera, utan att som parlament och EU-institutioner å det kraftigaste fördöma dem. Vi måste kämpa för att underkasta den nationella suveräniteten, staternas suveränitet, den bindande kraften hos de internationella lagarna mot folkmord, krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten – internationella och överstatliga lagar mot absolut suveränitet. Våra vänner i Tibets exilregering bad oss göra detsamma vid vår utfrågning i utskottet för utrikesfrågor i går, och det gjorde Kongressen för ett federalt Iran också vid utfrågningen i dag: absolut suveränitet är frihetens och rättvisans fiende.

Andrzej Zapalowski (UEN). – (PL) Fru talman! Vid det senaste sammanträdet med jordbruksutskottet sa kommissionsledamot Mariann Fischer-Boel att reformeringen av sockersektorn är en av den gemensamma jordbrukspolitikens största framgångar. Jag vill berätta för kammaren att efter den reformen exporterar inte Polen längre något socker, utan tvingas nu i stället importera omkring 20 procent av sitt socker. Sockerpriset har stigit med 60 procent på bara två år. Man kan fråga sig om kommissionsledamoten och hennes medarbetare misstog sig rejält eller om det här var en medveten strategi som syftade till att göra vissa länder lönsammare. Jag vill klart och tydligt slå fast att den gemensamma jordbrukspolitik som de polska väljarna upplever blir allt mer obalanserad och gynnar de gamla medlemsstaterna i EU.

Petya Stavreva (PPE-DE). – (BG) Fru talman, mina damer och herrar! Vi lever i en snabbt föränderlig, påfrestande tid av omvälvningar och nya utmaningar, och under de senaste månaderna även en global ekonomisk kris.

I går antog Europaparlamentets utskott för jordbruk och landsbygdens utveckling ett betänkande om att tilldela jordbrukarna och landsbygdsområdena i medlemsstaterna tilläggsanslag för att hjälpa dem att klara krisens konsekvenser. Europeiska unionens jordbrukssektor ska stöttas med 1,02 miljarder euro under dessa svåra tider. Jag tror att gemenskapens jordbrukare och landsbygdsbor kommer att förstå detta viktiga budskap för ett enat Europa.

Investeringar i Internetinfrastruktur, omstrukturering av mejerisektorn, förnybara energikällor, skydd för biologisk mångfald och vattentillgångar är nyckeln till att lösa en stor del av problemen i de här regionerna och ge de människor som bor där alternativ. Genom att en del av resurserna kan styras till kredit- och garantifonder kommer det att bli lättare att genomföra projektet i praktiken.

Jag förväntar mig att rådet och kommissionen stöder Europaparlamentet i dess insatser för att se till att de miljontals jordbruksproducenter som finns i gemenskapen får det stöd de behöver.

Marusya Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru talman! I dagens klimat, med den ekonomiska krisen och förlorade arbetstillfällen i Europeiska unionens medlemsstater, finns det en allvarlig risk för att exploateringen av barnarbete ökar. Tyvärr är det kvinnor och barn som drabbas hårdast i sådana krissituationer. Trots att det finns en sund rättslig grund på EU-nivå och bra lösningar på nationell nivå, också i det land jag företräder, Bulgarien, efterlevs lagen ofta inte i praktiken. Det är ett problem som drabbar invandrargrupper och romer särskilt hårt. Det krävs förebyggande åtgärder på alla nivåer och hårdare kontroller av att lagstiftningen i hela EU efterlevs. Många företag använder sig av barnarbete i strid mot rättsliga restriktioner. Det finns tusentals fall av brott mot arbetsrätten i medlemsstaterna. Kommissionen måste organisera riktade initiativ kopplade till kampen mot exploatering av barnarbete och kräva att kontrollmekanismerna stramas åt under denna process. Detta är ett absolut måste om vi vill värna om barnens intressen som en del av vår EU-politik.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! Frågor som folkmord i Tjetjenien, mord på tjetjener för att deras organ ska kunna transplanteras och våldtäkt av tjetjenska kvinnor har tagits upp i kammaren många gånger. En överlagd attack mot Tjetjeniens materiella kultur pågår för närvarande, till men för den tjetjenska kulturen, som är hundratals år äldre än den ryska. Jag tänker inte bara på skrifter och vardagsföremål som borde finnas på museum, utan också på bostadstorn. Dessa är speciella byggnadsverk, vilkas like inte finns någon annanstans i Europa. Vi har ofta understrukit att vår kultur berikas av mångfalden. Nu försvinner en del av vår kultur framför våra ögon och en av dess källor förintas.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Efter gaskrisen i januari fick den gemensamma europeiska energipolitiken i dagarna ännu ett slag i ansiktet. Det österrikiska företaget OMV sålde sin stora andel i ungerska MOL till ett ryskt oljebolag med okänd ägarstruktur och som enligt vad som rapporteras inte på något sätt uppfyller EU:s förväntningar om insyn.

Samtidigt är det knappast möjligt att föreställa sig att den affären skulle ha kunnat genomföras utan de berörda regeringarnas vetskap. Därför kan vi säga att den oväntade transaktionen är ett klart bevis på ambivalensen medlemsstaterna emellan, samtidigt som den är ytterligare en varning. Det är ingen mening med att Europeiska unionen talar om att det behövs en gemensam energipolitik om medlemsstaterna vidtar motstridiga åtgärder.

Om EU inte kan visa enighet i grundläggande energipolitiska frågor kommer vi att förbli offer för försöken att så splittring. Följden blir att EU-konsumenterna blir alltmer sårbara.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja informera parlamentet om att en särskild minnessten kommer att avtäckas på lördag i Zillhausen i Tyskland till minne av sju brittiska militärer som miste livet under andra världskriget. Deras plan sköts ned mellan den 15 och den 16 mars 1944. De tillhörde den 97:e divisionen vid Royal Air Force Bourn i Cambridgeshire. Deras namn var William Meyer, Bernard Starie, Reginald Pike, Thomas Shaw, James McLeish, Archibald Barrowman och Albert Roberts, och alla kommer att hedras på lördag.

De gjorde det största offret, så att vi kan njuta av de friheter som vi numera många gånger tar för givna, och deras liv får aldrig falla i glömska.

Jag skulle vilja få fört till protokollet mitt tack till borgmästaren i Balingen, doktor Helmut Reitemann, och till kommunfullmäktige för att de gett sitt tillstånd till denna minnessten för att hedra minnet av de unga männen. Jag vill även tacka Brett och Luella Langevad som bekostar minnesstenen, liksom Royal Air Forces 9:e division för att man sänder två besättningar till lördagens ceremoni.

Jag är personligen berörd, eftersom James McLeish var min fars farbror, och företrädare för min familj kommer att närvara vid ceremonin.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Den 5 april är det val i Republiken Moldavien. I morse inträffade en explosion vid gasledningen Ananiev–Tiraspol–Ismail i Transnistrien. Orsaken till olyckan är ännu inte känd, men den ledde till att gasleveranserna från Ryssland till Balkan avbröts.

Jag hoppas att denna olycka inte kommer att påverka valresultatet. Samtidigt tror jag att den hänger samman med två särskilt viktiga faktorer. Det är absolut avgörande att insatser görs för att lösa de olösta konflikterna i regionen, särskilt i Transnistrien. Europeiska unionen måste också hitta särskilda, gångbara lösningar för att utveckla alternativa vägar för energileveranser till Svarta havet. Tyvärr kan det avtal som undertecknades mellan Gazprom och Azerbajdzjans statliga oljebolag i slutet av förra veckan äventyra Nabuccoprojektet.

Därför måste vi snarast inrikta oss på alla aspekter som har att göra med att befästa Europeiska unionens energitrygghet. Tack.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Donau spelar en mycket viktig roll för ekonomisk och social sammanhållning, liksom för Europas kulturella utveckling. Den europeiska Donaukommissionen inrättades den 30 mars 1856 efter Pariskonferensen, och har sitt huvudkontor i Galați i Rumänien. Den är en av de äldsta europeiska institutionerna och syftet var att skapa ett internationellt system för fri sjöfart på Donau.

Den prioriterade leden nr 18 i det transeuropeiska transportnätet, som utgörs av Donau och kanalen mellan Main och Rhen, sammanbinder Svarta havet med Nordsjön och minskar avståndet mellan havshamnarna i Rotterdam och Constanța med 400 mil. Donau måste ges högre prioritet i gemenskapens politik. Jag föreslår att en tvärpolitisk Donaugrupp tillsätts i början av Europaparlamentets nästa mandatperiod.

Under de kommande åren måste vi med förenade ansträngningar anta en gemensam strategi för att hantera de utvecklingsinitiativ som påverkar Donauregionen. Vi behöver en integrerad europeisk utvecklingsstrategi för Donaus flodområde för att främja ekonomisk utveckling, framväxten av en transportinfrastruktur och skyddet av miljön.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) För tre år sedan tilldelade Europaparlamentet Sacharovpriset till hustrurna till politiska fångar som internerades på Kuba i mars 2003. Dessa vitklädda kvinnor påvisade modigt brott mot mänskliga rättigheter i landet.

Europeiska rådet har upprepade gånger antagit slutsatser om att fortsätta att föra en öppen dialog med de kubanska myndigheterna, samtidigt som det har insisterat på att grundläggande mänskliga fri- och rättigheter måste respekteras. Det har dock också fattat beslut om att dessa rättigheter alltid ska tas upp vid officiella besök och att möten med den demokratiska oppositionen ska arrangeras när så är möjligt.

Jag måste rapportera att inga sådana möten ägde rum under det besök som Louis Michel, kommissionsledamot med ansvar för utveckling, gjorde trots att en begäran om detta framfördes. Detta är än mer obegripligt och chockerande med tanke på att Europeiska kommissionens Kubabesök ägde rum på sexårsdagen av arresteringen av de oppositionella mot Castroregimen. Det bekymrar mig att vårt parlaments vice talman också ingick i delegationen.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru talman! I november förra året diskuterade vi situationen för den polska varvsindustrin på begäran från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Trots våra meningsskiljaktigheter var vi alla eniga i vår uppmaning till kommissionen och kommissionsledamot Neelie Kroes att ta fram lösningar för att förbättra situationen för varven i stället för att stänga dem.

Fyra månader senare ser läget ut på följande sätt: den polska regeringen har alltför lätt gett efter för påtryckningarna från kommissionen och har godtagit kommissionens lösning, som innebär att enskilda delar av varvens tillgångar ska säljas av enligt principen att den budgivare som kommer med det högsta budet kommer att kunna förvärva de önskade tillgångarna. För närvarande har fartygstillverkningen upphört, de flesta av de anställda har redan förlorat sina arbeten och har endast fått en symbolisk ersättning. När det gäller konkurrenskraften för EU:s varvsindustri är den inte bättre nu än tidigare.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru talman, mina damer och herrar! I slutet av förra veckan vägrades flera hundra rumänska medborgare inresa till Republiken Moldaviens territorium. I de flesta fallen gavs ingen förklaring och i övrigt anfördes de mest märkliga ursäkter, som att de inte hade några dokument som visade att de inte var hiv-smittade.

Detta är ett exemplöst övergrepp. Inga andra EU-medborgare har någonsin fått sin rätt till fri rörlighet så grovt beskuren. Jag stöder verkligen att Moldavien och dess medborgare närmar sig EU, men jag protesterar mot detta allvarliga övergrepp och ber kommissionen och rådet att kräva förklaringar av myndigheterna i Chişinău, vilket också Rumänien har gjort genom sin utrikesminister. Tack.

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Jag välkomnar kommissionens initiativ i fråga om projektet Europeiska medborgarråd 2009. I det här projektet möts medborgare från de 27 EU-medlemsstaterna inför valet till Europaparlamentet för att diskutera vad Europeiska unionen kan göra för att påverka vår ekonomiska och sociala framtid i en globaliserad värld.

Den 28–29 mars hölls ett nationellt samråd med slovakiska medborgare. Det europeiska medborgartoppmötet kommer att hållas i Bryssel den 10–11 maj 2009. Där ska 150 deltagare från de 27 nationella samråden sammanställa en slutlig version av sina rekommendationer, som parlamentsledamöterna kan använda som grund för lagstiftningsarbetet i EU under nästa mandatperiod.

Jag är fast övertygad om att det bara är genom att diskutera med medborgarna som vi kan återerövra deras tilltro till det unika i det europeiska projektet. Samtidigt uppmanar jag medierna att vara mer objektiva och aktiva när det gäller att informera om Europaparlamentet, eftersom detta kommer att vara viktigt för valdeltagandet.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) I dag hölls en konferens med en konstig titel i Europaparlamentet, om den så kallade ungerska sovjetrepublikens fall. Något sådant landsnamn har aldrig funnits och någon sådan händelse har aldrig inträffat.

Jag tillbakavisar alla politiska ståndpunkter som går ut på att de historiska händelser som hänger samman med ett rättfärdigande av en stats ambitioner att öka sitt territorium i efterhand underkastats nationalstatens nationalistiskt betingade intressen.

Det är oacceptabelt att invasionen av Ungern, den rumänska militära ockupationen och plundringen av landet från november 1918 och framåt tolkas som en faktor i den regionala stabiliseringen vid ett evenemang här i Bryssel, i hjärtat av EU, under överinseende av ledamöter av Europaparlamentet.

Också på den ungerska befolkningen i Rumäniens vägnar protesterar jag kraftigt mot våra rumänska socialistiska kollegers cyniska beteende och mot deras vilseledande PR-manöver och försök att bilda opinion av nationalistiska skäl.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Den 18–19 mars 2009 besökte Louis Michel, kommissionsledamot med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd, Kuba. Detta skedde på sexårsdagen av fängslandet av 75 företrädare för oppositionen. Under detta besök träffade inte kommissionsledamot Michel "Damer i vitt" eller några andra företrädare för oppositionen.

Enligt uppgifter från europeiska diplomater tog inte kommissionsledamot Michel tillfället i akt att ta upp mänskliga rättigheter eller årsdagen. I den kubanska oppositionens radiosändning sa Louis Michel att datumet var ett misstag från tjänstemännens sida och att han inte visste att "Damer i vitt" ville träffa honom.

Jag måste säga att Europaparlamentets vice talman Miguel Angel Martínez Martínez, som officiellt ingick i Europaparlamentets delegation, inte heller träffade oppositionen, även om han hade ett möte med familjerna till kubanska spioner som har arresterats i USA. Därigenom lät Martinez Castroregimen exploatera hans besök och det möte han deltog i för att avleda mediernas uppmärksamhet från Damer i vits aktiviteter med anledning av årsdagen. Medietäckningen koncentrerades i stället till kommissionsledamotens besök och detta möte.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

17. Drunknande av migranter utanför Libyens kust (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om flyktingtragedin utanför Libyens kust.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Europeiska kommissionen blev förskräckt över nyheten om att ett fartyg med migranter på väg till Europa förliste i Medelhavet, utanför Libyens kust, i söndags kväll. Enligt vissa källor var det 257 människor ombord och de flesta av dem saknas.

Kommissionen vill framföra sin medkänsla med offren för denna mänskliga katastrof och sin vrede över denna tragedi. Den berodde utan tvivel på många faktorer, men det primära ansvaret måste läggas på de kriminella organisationer som styr denna dödliga olagliga trafik från Libyens kust och som skor sig till priset av mänsklig misär. Kommissionen anser att det är oacceptabelt att detta fenomen, som tycks förvärras med åren, fortsätter att öka i omfattning. Vi uppmanar alla berörda parter att mobilisera för att få stopp på detta.

Libyen har en viktig funktion här. Libyen måste göra mer bestämda och verkningfulla åtaganden för att bekämpa de människohandlare som opererar på landets territorium, förhindra olagliga avresor från sina kuster, söka upp och rädda fartyg i sjönöd i de vatten landet kontrollerar och erbjuda de migranter som så behöver internationellt skydd i enlighet med skyldigheterna enligt OAU:s konvention om skydd av flyktingar, som Libyen har undertecknat.

Under de senaste åren har kommissionen flera gånger uppmanat de libyska myndigheterna att ta sitt ansvar och införa effektiva åtgärder i samarbete med Europeiska unionen och dess medlemsstater. Jag måste säga att vi har erbjudit Libyen ökat ekonomiskt stöd, och det är uppenbart att de libyska myndigheterna behöver detta stöd för att förbättra bekämpningen av människohandel med migranter och andra på sitt territorium och förbättra kontrollen över den södra gränsen. De libyska myndigheterna måste också införa ett system för att ta emot migranter som överensstämmer med internationell rätt.

Europeiska unionen är beredd att samarbeta och bidra till att spana efter och vid behov rädda fartyg i Medelhavet. Lanseringen av Nautilus och Hermes under de närmaste månaderna, de två flottoperationer som gränsförvaltningsbyrån Frontex organiserar och finansierar, kommer att kosta omkring 24 miljoner euro. Kommissionen uppmanar alla medlemsstater i Europeiska unionen att samarbeta vid genomförandet av dessa båda insatser. Medlemsstaterna måste också i praktiken visa solidaritet med Italien och Malta, som

är starkt exponerade för migrantströmmen från Libyen. Vidare måste Libyen ta sitt ansvar i fråga om återtagande av olagliga migranter som har korsat dess territorium.

Vi har konstaterat att de italienska myndigheterna räknar med att det från och med den 15 maj kommer att vara möjligt att börja patrullera tillsammans med den libyska flottan på libyskt territorialvatten i syfte att hitta eller bistå olagliga fartyg. Vi välkomnar de italienska myndigheternas stöd till utvecklingen av libysk flottkapacitet i detta syfte.

Vid sidan av dessa nödgärder anser dock kommissionen att hela den mänskliga dimensionen av dessa frågor måste prioriteras. Migranter som anförtror sina liv till skrupelfria människohandlare är i det stora flertalet fall människor som flyr från krig eller förföljelse. Vi hoppas att den senaste tidens händelser kommer att skapa en medvetenhet om hur allvarligt det här problemet är i alla våra medlemsstater, och att vi därigenom tillsammans med medlemsstaterna och med stöd av Europaparlamentet kan förbereda ett Stockholmsprogram där en stor del av prioriteringarna hänger samman med denna globala inställning till migration. Den globala strategin behövs för att utforma en långsiktig strategi för hantering av migrationsflödena, där större hänsyn tas till ursprungsländernas omständigheter och behov.

Dessutom måste denna strategi göra det möjligt för oss att gå vidare med dialogen med våra afrikanska partner, särskilt inom ramen för Rabatprocessen, inom ramen för förbindelserna mellan Europeiska unionen och Afrikanska unionen. Tillsammans måste vi skapa gemensamma svar på denna utmaning och ta till vara de möjligheter som den lagliga migrationen ger. Den kan ju vara en möjlighet för både EU och ursprungsländerna. Denna strategi måste också innebära att ytterligare resurser mobiliseras genom ett ökat samarbete med ursprungs- och transitländerna i syfte att förbättra deras förmåga att upplösa organisationer för människohandel och hantera migranter på ett värdigt sätt, med respekt för deras rättigheter.

Slutligen måste denna strategi göra det möjligt för oss att administrera och organisera lagliga asylsökandes ankomst till medlemsstaternas territorier på ett effektivare sätt genom att integrera utvecklingen av kapaciteten att skydda flyktingar med vårt samarbete med tredjeländer.

Fru talman, mina damer och herrar! För två veckor sedan var jag på Lampedusa och Malta. Jag måste säga att jag fick tillfälle att själv se och höra vilka tragedier dessa människor upplever, som uppmuntras på det här sättet av skrupelfria smugglare att riskera sina liv genom att korsa havsområden. Jag måste säga att vi, mot bakgrund av den senaste händelsen, måste ta de här frågorna på största allvar och skapa en grundläggande medvetenhet i alla våra medlemsstater om de här företeelsernas omfattning och ökningstakt, som innebär att människoliv riskeras under motbjudande omständigheter.

Därför vill jag tacka Europaparlamentet för att det begärde det här uttalandet av kommissionen. Jag har sammanställt det efter bästa förmåga, och jag upprepar här i kammaren att jag personligen under de kommande månaderna tänker arbeta för att sådana tragedier ska undvikas.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Fru talman! I dag känner vi en kollektiv sorg för att så många hoppfulla, desperata och kanske också lurade immigranter omkom. De är oskyldiga offer för en situation som de inte har valt själva, för omständigheter som har påtvingats dem. Jag känner väl till problemet. Kuststräckan längs Medelhavet och Kanarieöarna i Atlanten har blivit en väg till ett icke existerande El Dorado för många människor som inte äger någonting. Överresan är full av risker, och vid ankomsten väntar frustrationer och bestraffningar.

Europeiska unionen och medlemsstaterna måste vara mer lyhörda för att undvika sådana tragedier. Vi gör mycket, men åstadkommer ingenting. Resultaten är oerhört nedslående, som vi har sett vid Libyens kuster, och måste få oss att begrunda vår politiks begränsade verkan.

Det finns inga trollformler när det gäller att finna helt ändamålsenliga lösningar på sådana här tragedier, men det finns ihärdigt och beslutsamt politiskt arbete. Vi måste främja en gedigen samarbetspolitik med ursprungs- och transitländerna. Samarbete och samverkan måste vara två sidor av samma mynt. Vi måste sammanfatta och sprida fördelarna med laglig invandring bättre och på ett samordnat sätt, också i kristider. Vi måste samarbeta och samverka med ursprungs- och transitländerna i fråga om kontrollen över deras gränser, på grundval av detaljerade överenskommelser. Vi måste också röka ut människohandlarna ur deras nät med hjälp av underrättelsestyrkor och specialister, samtidigt som vi skärper strafflagstiftningen i mottagarländerna. Vi måste fylla på fonden för de yttre gränserna: 1 820 miljoner euro på sju år är ett klart otillräckligt belopp med alla mått mätt.

Vi måste också lyckas förstärka Frontex och se till att utrustningskatalogen CRATE (det centraliserade registret över tillgänglig teknisk utrustning) inte bara blir en viljeförklaring, utan snarare ett effektivt verktyg för samordnad kontroll och övervakning av de kritiska tryckpunkterna för den förtäckta verksamheten.

Herr kommissionsledamot! Nautilus, Hermes och 24 miljoner euro betyder större engagemang och mer utrustning. Vi bör sluta säga "vi måste" och ta på oss det här tunga ansvaret, med eller utan en global överenskommelse.

Pasqualina Napoletano, för PSE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi talar om över 500 dödsfall: den största tragedin till havs sedan andra världskriget. Siffrorna är chockerande, och ändå verkar EU och dess regeringar förvirrade. En del länder, däribland Italien, trodde att de hade skyddat sig genom att underteckna bilaterala avtal som fördraget med Libyen nyligen. Så är inte fallet. Avtalet i fråga innehåller sinsemellan mycket skilda frågor, såsom erkännandet av brott begångna under kolonialtiden med löften om investeringar i utbyte mot åtaganden för att kontrollera migrationen. I dag tycks blotta förespeglingen om italienska investeringar i Libyen locka tusentals ungdomar från Västafrika. Det är lätt att förutse att om de utlovade 5 miljarderna US-dollar inte kommer, då kommer det människor.

Vad kan vi då säga om de franska intressena i Niger, som har med upplagring av uran att göra och som håller på att leda till krig mellan tuaregerna och därmed gynna människohandlarna? Allt detta sker dessutom i fullt dagsljus och dokumenteras av journalister.

Det betyder att en del EU-regeringar leker med elden. Om allt detta inte förändras, och det snabbt, om EU inte bestämmer sig för att agera med hjälp av positiva politiska åtgärder som överensstämmer med våra värden, då kommer det inte att räcka att tysta ned nyheterna som vi nu gör. Medelhavet håller på att bli en massgrav, långt ifrån de retoriska bilder som beskriver det. Låt oss minnas att det här havet har kopplingar till EU:s öde som sådant.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Gérard Deprez, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! På min grupps vägnar vill också jag betyga min aktning för de senaste offren för fattigdom, kriminell exploatering och statlig cynism. Det räcker dock inte med medlidande. Vi måste se saker och ting som de verkligen är.

Sanningen är att Europeiska unionens verkliga sydliga gränser egentligen inte längre går i Europa, utan i Afrika. När båtarna väl har lämnat Afrikas kust har de stackars passagerarna inte längre något val – vågar jag säga det – mellan döden om de har otur eller status som olagliga invandrare, med den fattigdom det medför, om de lyckas nå Europas kust. Sedan utvisas majoriteten av dem.

Dessa återkommande tragedier kommer inte att upphöra förrän EU har förmågan och viljan att förhandla fram verkliga partnerskapsavtal med ursprungs- och transitländerna, avtal som minst innehåller tre beståndsdelar: tillförlitliga gränskontroller, men också och framför allt en betydande laglig invandring och en omfattande sektion om samutveckling. Utan dessa avtal kommer havets kyrkogårdar att fortsätta att fyllas på under lång tid framöver, trots våra valhänta och kraftlösa utbrott av medlidande.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Vilka var de? Hur många var de? Varifrån kom de? Fanns det barn, kvinnor, flyktingar bland dem? Hindrade kustbevakningen båtens färd? Korsade fiskebåtar dess väg? Så många obesvarade frågor. De mänskliga kostnaderna för tragedin är inte kända, men hundratals gick under och förenade sig med de tusentals migranter som har drunknat i Medelhavet.

Låt oss, som i kväll, vara anständiga nog att inte skylla på vädret. Hundratals migranter har tagit vägen till exil under omänskliga och mycket farliga omständigheter. Vad beror det på? Det beror på att de flyr ifrån ödelagda regioner, för att de mindre farliga vägarna är stängda för dem och för att de inte har gett upp hoppet om livet.

Ja, det är faktiskt åtgärderna mot invandring som får migranterna att fly från sina ödelagda länder på allt riskablare vägar. Är det inte meddelandet om att Italien och Libyen ska börja patrullera gemensamt som har påskyndat båtarnas avfärd till Europa de senaste veckorna?

Ja, EU:s besatthet av att befästa sina gränser och dess beslutsamhet att lägga tyngdpunkten av sin förvaltning på tredjeländer som förgör friheten dödar. Den överdrivna betoningen av lag och ordning, patrullerna och taggtrådsstaketet kommer inte att minska deras önskan att fly.

Så frågan är om EU är redo att ta ansvar för konsekvenserna av sådana beslut. Nej, det är det inte, och därför ber jag kommissionen och medlemsstaterna att göra följande:

– För det första att göra allt som står i deras makt för att finna och om möjligt rädda de människor som har försvunnit till havs och att undersöka omständigheterna kring detta haveri.

– För det andra att bekräfta att den internationella havsrätten gäller och att man är skyldig att hjälpa fartyg i sjönöd, innan domen mot de sju tunisiska fiskarna faller.

– För det tredje att stoppa alla förhandlingar om migrationsfrågor med länder som inte lämnar några garantier för att de mänskliga rättigheterna respekteras.

– För det fjärde att respektera alla människors rätt att lämna ett land och söka internationellt skydd i ett annat land. Ni har rätt i att de människor som försvann till havs inte var olagliga migranter.

– För det femte att sätta stopp för den restriktiva viseringspolitiken, som ofta är godtycklig och orättvis.

– Och slutligen att göra en noggrann genomgång av alla Europeiska unionens politiska åtgärder, inklusive i fråga om plundring av mineraltillgångar, jordbruksdumpning, frihandelsavtal, vapenhandel och eftergivet samarbete med enväldshärskare, med utvecklingen i tredjeländer för ögonen.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det som hände häromdagen var bara den senaste i en lång rad skamliga tragedier som har antagit enorma dimensioner. Att migranter som försöker nå våra kuster dör till havs är utan skuggan av ett tvivel det värsta brott mot livet som anstiftas i det civiliserade Europa. Dessa tragedier visar vilket fruktansvärt ansikte vår fästning har. Vi kanske borde börja tänka över vårt ansvar för att män och kvinnor som bara ville skapa sig ett bättre liv och undfly hunger och krig dör.

Därför borde vi troligen begrunda det faktum att de som lider skeppsbrott i Medelhavet inte är en anomali i en mekanism som skapar olaglig invandring. De är snarare en förutsägbar följd av Europeiska unionens och dess medlemsstaters invandringspolitik. Slakten i Medelhavet orsakas av förtryckarfilosofin, av policyn att skicka tillbaka människor ut på havet, av den virtuella taggtråden längs våra kuster, av de prohibitionistiska åtgärderna i Europeiska unionens och dess medlemsstaters invandringspolitik, däribland Italiens och Maltas. Det finns ingen annan väg in i EU. Det finns inga lagliga vägar för att ta sig in på den europeiska arbetsmarknaden eller få den heliga asylrätten erkänd. Hoppet överlämnas till Medelhavets stormvågor. Rättigheterna läggs i händerna på skrupelfria skeppare, som har blivit den enda kanalen, eller åtminstone den mest tillgängliga kanalen, in i EU. Detta är den verkliga orsaken till dödsfallen utanför Libyens kust för några dagar sedan. Detta är skälet till att tiotusentals migranter har dött när de har försökt nå Europa de senaste 20 åren, män och kvinnor utan ansikten och namn som har reducerats till fiskmat.

Jag bad talman Hans-Gert Pöttering att inleda dagens session med en tyst minut, som ett tecken på sorg över dessa offers öde. Jag tackar honom för att han gick med på det. Jag tycker att det var vår skyldighet att göra detta, men naturligtvis räcker det inte. Det visar hur indignerade vi är, men vi måste försöka utforma en politik här i parlamentet, en konkret politik, så att vi kan börja säga att det aldrig, aldrig mer får inträffa dödsfall i Medelhavet!

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Det viktiga är att vidta åtgärder, och jag instämmer i det som Gérard Deprez sa. Vi måste verkligen röra oss mot denna globala strategi, mot partnerskapsavtal, för vi kommer inte att kunna lösa problemen ensidigt. Jag erkänner mycket gärna att vi har ett ansvar som européer, som ni framhöll. När det gäller den lagliga migrationen måste vi visa prov på öppenhet. Vi måste också fullgöra vår skyldighet att ta emot människor som flyr från förföljelse och krig.

Låt mig dock säga, och påminna parlamentet om, att ansvaret uppriktigt sagt också åvilar ett antal tredjeländer som det är mycket svårt att förhandla med. Betyder det att vi ska ge upp förhandlingslinjen? Nej! Vi måste till exempel se till att Libyen antligen får ett asylsystem. Vi måste se till att Libyen kan hjälpa oss att stoppa ett antal av de smugglare som tvingar dessa stackars människor att ta onödiga risker. Jag har personligen hört de maltesiska myndigheterna säga att Libyen har låtit ett antal båtar avsegla i erbarmligt skick och att den maltesiska flottan sedan tvingades gå ut och leta upp och rädda de stackars människor som smugglarna exploaterade. Så vi måste ta ansvar, men samtidigt måste vi visa en viss fasthet i våra förhandlingar med ett antal stater som inte fullgör sina internationella skyldigheter.

Jag tror att detta räcker för att få oss alla att arbeta tillsammans för att förhindra att så tragiska händelser upprepas.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

18. Gemenskapsregler för visum (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Henrik Lax, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om införande av en gemenskapskodex om viseringar (KOM(2006)0403 – C6-0254/2006 – 2006/0142(COD)) (A6-0161/2008).

Henrik Lax, föredragande. – Herr talman! Gemenskapskodexen för viseringar har som mål att förenhetliga och klargöra visumförfarandet i hela Schengenområdet. Den som ansöker om visum ska behandlas lika, oberoende vilket Schengenlands konsulat han vänder sig till. God administrativ praxis och ett människovärdigt bemötande ska garanteras och *bona fide*-resenärers inresor ska underlättas.

Regler om införande av krav på att visuminnehavare ska ge fingeravtryck, och om möjligheter att utlokalisera mottagandet och behandlingen av visumansökningar har redan tidigare godkänts i ett separat betänkande som lagts fram av baronessan Sarah Ludford. Dessa regler har tagits in i gemenskapskodexen som en integrerad del av denna.

(EN) Tack, Sarah, för ditt nära samarbete.

Detta lagförslag ska avgöras genom medbeslutandeförfarandet mellan parlamentet och rådet. Efter ett arbete som tagit nästan tre år i anspråk och som krävt intensiva förhandlingar med rådet, är jag glad att som föredragande nu kunna lägga fram ett kompromissförslag som rådet för sin del har godkänt och som jag hoppas ska vinna parlamentets godkännande.

Jag vill rikta ett särskilt tack till skuggföredragandena Eva Klamt, Michael Cashman, Tatjana Ždanoka och Sylvia-Yvonne Kaufmann för ett mycket gott samarbete och ett starkt stöd i förhandlingarna. Utan stödet från ett enhälligt utskott hade parlamentet inte nått ett lika bra förhandlingsresultat. Jag vill också rikta ett stort tack till kommissionen som hade lagt fram ett gediget utgångsförslag som det var tacksamt att vidareutveckla. Tack också till det franska och det tjeckiska ordförandeskapet som visade både vilja att erkänna de problem som parlamentet önskade åtgärda och förmåga att komma parlamentet till mötes.

Med kommissionens förslag som utgångspunkt innebar alla kompromisser förbättringar i förhållande till nuläget, och de svåraste frågorna kunde lösas redan före jul tillsammans med det franska ordförandeskapet. Hela berednings- och förhandlingsprocessen hade givetvis aldrig utfallit lyckosamt utan det fantastiska arbete som utförts av mina egna och mina kollegers skickliga medarbetare, utskottssekretariatet och de politiska gruppernas tjänstemän. Jag riktar ett alldeles särskilt varmt tack till dem.

De tre viktigaste resultaten som vi nådde var för det första att visum för flera inresor inte bara kan, utan ska utfärdas då vissa överenskomna kriterier är uppfyllda, för det andra att medlemsländerna förbundit sig att ingå avtal om att företräda varandra, så att den som ansöker om visum inte ska behöva göra oproportionerligt besvärliga resor för att kunna nå ett behörigt Schengenkonsulat, och för det tredje att en gemensam Internetsida ska inrättas för att skapa en enhetlig bild av Schengenområdet och ge upplysningar om de regler som gäller för att visum ska kunna beviljas.

Att visumavgiften inte kunde sänkas från 60 till 35 euro är en besvikelse. Den lindras dock av att till exempel barn under sex år och personer under 25 år som representerar organisationer i seminarier, sportaktiviteter eller kulturevenemang, får sitt visum kostnadsfritt.

Jag avslutar med att konstatera att det med denna reform införs två instrument som kommer att ha stor betydelse för att en enhetlig tillämpning av Schengenreglerna faktiskt ska bli verklighet: Dels visuminformationssystemet, som är en databas som täcker alla Schengenländer och som i realtid ger konsulaten upplysning om vem som ansökt om visum, vem som beviljats visum, vem som fått avslag på sin ansökan och vilka visum som återkallats, dels ytterligare ett institutionaliserat lokalt samarbete mellan Schengenkonsulaten i olika länder.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Kommissionen välkomnar de betydande ansträngningar som parlamentet, och i viss mån även rådet, har gjort. Dessa ansträngningar syftade till att

vi skulle nå en överenskommelse vid första behandlingen. Med tanke på den samsyn som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor bekräftade i mitten av mars och Coreper några dagar tidigare tror jag att den överenskommelsen nu slutgiltigt finns.

Även om texten inte är perfekt och inte överensstämmer med alla de ambitioner vi ursprungligen hade stöder kommissionen kompromissen utan reservationer. Vi måste erkänna och berömma de insatser som Europaparlamentet har gjort för att få till stånd en överenskommelse om det här förslaget vid första behandlingen och före den här mandatperiodens utgång.

Med den här förordningen kommer vi att göra reglerna för utfärdande av visum tydligare, inte bara för dem som söker utan också för medlemsstaterna. Dessa regler ska också tillämpas på ett mer harmoniserat sätt.

Det gläder kommissionen att skyldigheten att motivera beslut att avslå viseringsansökningar och ge möjlighet att överklaga avslagsbeslut praktiskt taget inte har förändrats sedan det första förslaget, tack vare Europaparlamentets stöd.

Dessa förarandegarantier kommer att bidra till att förhindra att beslut att avslå viseringsansökningar framstår som godtyckliga. Om den här överenskommelsen hade ifrågasatts skulle vi ha tvingats fortsätta leva med bristerna, till exempel inkonsekvenserna i dagens regelverk, och det hade varit en stor misräkning för alla.

Jag vill säga att jag är nöjd med den kompromiss som har förhandlats fram. Den innebär att bristerna och inkonsekvenserna i dagens regelverk försvinner. Naturligtvis vill jag tacka Henrik Lax och parlamentet. Jag är övertygad om att den här nya kodexen om viseringar kommer att vara mycket positiv för dem som reser i god tro.

Ewa Klamt, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Antagandet av gemenskapskodexen om viseringar kommer att innebära att Schengenviseringar – visum för vistelser i upp till tre månader – i framtiden kommer att utfärdas i enlighet med fastställda enhetliga kriterier i Schengenområdet. Det är en mycket angelägen åtgärd i ett EU med öppna gränser. Samtidigt klargörs medlemsstaternas ansvar för att behandla viseringsansökningar. Som regel måste de sökande kontakta den medlemsstat där resans huvudmål är beläget. Min grupp välkomnar att kravet på och förfarandet för att utfärda inresevisum kommer att påskynda inresan för många människor. Därigenom kommer affärsresenärer som reser in i EU att behandlas rättvist och semesterfirare från hela världen – som är den ojämförligt största gruppen resenärer till EU – gynnas.

Således har vi inte bara gjort det möjligt att behandla viseringsansökningar snabbt, utan också sett till att genom säkerhetskontroller förhindra missbruk. Informationssystemet för viseringar ger, tack vare balansen mellan säkerhet och underlättande av inresor, medlemsstaterna omedelbar, direkt tillgång till alla relevanta uppgifter i samband med att viseringar utfärdas. Därigenom förenklas granskningen av ansökningarna samtidigt som utfärdandet av viseringar skapar större säkerhet i framtiden tack vare att biometrisk kännetecken, det vill säga foton och fingeravtryck, används. I kompromissen mellan föredraganden Henrik Lax och rådet tar man hänsyn till parlamentets ursprungliga ståndpunkt och den har stöd av en stor majoritet i min grupp.

Jag vill ta tillfället i akt att återigen tacka Henrik Lax för hans engagemang och det utmärkta samarbete vi har haft i det här mycket komplicerade ärendet under de senaste tre åren. Nu får den europeiska viseringspolitiken en ny grund att stå på.

Michael Cashman, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Henrik Lax för det utomordentliga arbetet. Jag konstaterar med glädje att den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet kommer att stödja betänkandet i sin helhet. Vi gläder oss också åt att ha uppnått de flesta av våra mål.

Jag är också glad över att samarbetet med dig, Henrik, har visat att en lysande lagstiftare absolut måste ha fantasi, det vill säga kunna sätta sig själv i samma situation som den som vill utnyttja tjänsten. Du har genomgående tagit dig an projektet på detta sätt. Du undersökte därför möjligheten till en enda kontaktpunkt, Internet, viseringar för flera inresor och en sänkning av viseringskostnaden för personer under 25 år – jag bara önskar att jag själv kunde få del av denna förmån – och inledde arbetet med att fråga hur vi kan få det hela att fungera för den enskilde medborgaren. Detta är ett strålande exempel för övriga ledamöter av kammaren. Vi tar oss många gånger an olika frågor genom att lägga fram ändringsförslag, vilket kan leda till att texten förbättras och ligga i linje med innehållet i texten, men gnar det medborgarna? Du har alltid haft detta för ögonen.

Det gläder mig att vi har viseringar för flera inresor. Vi har också den viktiga frågan om överklagande. Jag samarbetade – för att nämna en ledamot av generaldirektoratet – med Jan om den mycket viktiga principen att om man nekas visum eller vägras inresa i Schengenområdet kan ens överklagande kanske inte ha en uppskjutande verkan, men den myndighet som avslår ansökan måste redogöra för sina skäl.

Jag vill än en gång tacka föredraganden, och jag vill tacka kommissionen som sett till att principen finns inskriven här. Jag har inget att tillägga, förutom att jag tackar både min och din personal – särskilt Renaud som sitter på åhörarläktaren. Utan vår personal skulle vi aldrig kunna utföra det arbete som vi är så duktiga på. Det har varit en fantastisk treårig kärleksaffär, och som med de flesta korta kärleksaffärer är jag glad över att den snart är slut.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Mina bestämmelser om biometriska kännetecken i visum införlivas nu med den nya viseringskodexen, och jag känner mig därför lite delaktig i den. Den kommer att samverka med Informationssystemet för viseringar (VIS), som jag var föredragande för.

Detta sammantaget leder inte endast till att viseringssäkerheten förbättras utan även, vilket många har konstaterat, till ett förenklat förfarande för personer som ansöker om visum. Detta var Michael Cashmans syfte med kodexen om Schengengränserna. Jag anser därför att ledamöterna av parlamentet har uppnått båda målen.

Jag hoppas att biometriska kännetecken, som innebär en tillförlitligare koppling mellan den sökande och dokumentet, kommer att leda till att färre personer avvisas på oriktiga grunder. Henrik Lax har, som Michael Cashman konstaterat, lagt ned ett förtjänstfullt arbete på att förbättra servicen för de visumsökande och därmed uppfattningen om EU. Av alla som vill resa in i EU gör 99,9 procent detta i affärssyfte, för resor och som turister, och det vill vi att de ska göra, eftersom det är bra för företagen, men om de får dålig service och ett dåligt bemötande kommer de inte att hysa några varmare känslor för EU.

Henrik Lax har gjort ett utmärkt arbete.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi är tacksamma mot Henrik Lax för hans betydande insatser för att uppnå en kompromiss i ett så ambitiöst projekt.

Verts/ALE-gruppen anser fortfarande att parlamentets ändringsförslag skulle vara den bästa lösningen. Praktiska problem skulle till exempel kunna uppstå – och kommer att uppstå – medan vi hanterar frågan om resans viktigaste mål i stället för att tillåta fritt val i samband med visumansökan.

Rådet har endast gått med på skyldigheten för medlemsstaterna att samarbeta. Handläggningsavgiften kommer tyvärr att vara 60 euro i stället för de 35 euro som parlamentet föreslog. Förhoppningsvis kommer det att bli ett antal avgiftsbefrielser eller sänkta avgifter för barn, studenter och aktiv ungdom.

Även om man inte lyckades uppnå en kompromiss om automatiskt utfärdande av visum för flera inresor har vi nu åtminstone en skyldighet att utfärda sådana visum i vissa fall.

Rätten att överklaga ett negativt beslut är också ett stort framsteg. I många medlemsstater saknas för närvarande denna rätt. Som människorättsaktivist i ett tidigare liv tackar jag särskilt Henrik Lax för denna bestämmelse.

Min grupp uppfattade givetvis införlivandet av betänkandet om viseringar med betänkandet om biometriska kännetecken som ett streck i räkningen. Vi motsätter oss att biometriska kännetecken införs på så bred front.

Vi anser ändå att viseringspolitiken har förbättrats på en del punkter, och vi kommer därför att stödja betänkandet.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, på GUE/NGL-gruppens vägnar. – (DE) Herr talman! Jag ska börja med att uppriktigt tacka vår föredragande Henrik Lax för hans arbete. Från första början har han haft ett nära samarbete med alla skuggföredragandena och tack vare sitt engagemang utan tvivel uppnått bästa möjliga resultat från rådet.

Gemenskapskodexen om viseringar behövs för att göra behandlingen av Schengenviseringar för korta vistelser mer enhetlig och framför allt för att förbättra utfärdandet av viseringar och därmed Europeiska unionens anseende i tredjeländer. Efter över tre års arbete med gemenskapskodexen om viseringar och komplicerade förhandlingar med rådet har det äntligen gått att komma fram till en kompromiss. Även om en del av parlamentets krav tyvärr inte gick att driva igenom innehåller gemenskapskodexen om viseringar åtskilliga förbättringar, till exempel när det gäller samarbetet mellan medlemsstaterna. Framför allt blir det lättare för dem som ansöker om visum. De får större rättssäkerhet och mer insyn.

Det är särskilt viktigt att alla avslag på viseringsansökningar måste motiveras i framtiden och att alla sökande får rätt att överklaga avslagsbeslut. Tyvärr är visumavgiften fortfarande 60 euro. Även om ett stort antal personer i framtiden kommer att undantas från skyldigheten att betala visumavgift kommer många medborgare i tredjeländer sannolikt inte att ha råd att betala 60 euro. Således kommer människor tyvärr inte att kunna resa till EU.

Slutligen vill jag upprepa mitt tack till föredraganden och alla mina kolleger för ett utmärkt samarbete under de senaste åren och gratulera Henrik Lax till hans betänkande.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Gemenskapskodexen om viseringar innehåller förfaranden och villkor för utfärdande av Schengenviseringar till medlemsstaterna och bidrar till att harmonisera de befintliga bestämmelserna om beslut att avslå, förlänga eller återkalla dessa viseringar.

Det är viktigt att en medlemsstat som inte har något eget konsulat i ett tredjeland företräds av andra medlemsstater som har diplomatiska eller konsulära representationer i tredjelandet i fråga. I kodexen måste man ta hänsyn till bilaterala avtal som gemenskapen har ingått, särskilt med länder som berörs av EU:s grannskaps- och partnerskapspolitik, i syfte att underlätta behandlingen av viseringsansökningar och tillämpa förenklade förfaranden.

Jag tror inte att medlemsstaternas rätt att samarbeta med kommersiella mellanhänder kommer att vara till någon större hjälp när det gäller att förenkla förfarandena för att behandla viseringsansökningar. Skälet är att de som söker visum enligt kodexen måste inställa sig personligen när de gör sin första ansökan, så att deras biometriska uppgifter kan registreras. Det finns också en möjlighet att de som söker Schengenviseringar kallas in för utfrågning.

Syftet med Schengenviseringskodexen är att Europeiska unionen ska visa en enad front utåt, att de sökande ska behandlas lika och att tydliga kriterier för undantag och regler för ett antal tredjeländer ska fastställas. I det sammanhanget vill jag påminna er om att EU måste göra sitt yttersta för att se till att dess medlemsstater behandlas lika av tredjeländer som bara tillämpar undantag från viseringsskyldigheten för vissa medlemsstater. Vi kan helt enkelt inte ha första och andra klassens EU-medborgare i samband med resor till Australien och Förenta staterna till exempel.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill säga till Marian-Jean Marinescu att jag självfallet arbetar för att trygga ömsesidighet i förhållande till tredjeländer och att min resa till Washington nyligen delvis hade med det att göra.

I övrigt är jag mycket nöjd, för jag anser att Henrik Lax har gjort ett mycket gott arbete och att han har belönats med en mycket stor uppslutning. Jag vill tillägga att vi självfallet också har en strategi för att göra det lättare att få viseringar från ett antal länder, och jag har stora förhoppningar om denna strategis utveckling i syfte att underlätta utfärdandet av viseringar så mycket som möjligt, i synnerhet för unga människor från tredjeländer, för jag anser att det ligger i vårt intresse att underlätta för ungdomar att komma till EU.

Tack för denna positiva inställning, som har gjort det möjligt för oss att komma överens om den här texten och därigenom ge viseringspolitiken en ny kvalitet som kommer att uppskattas mycket.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag, den 2 april 2009.

19. Utvärdering av körtider och viloperioder (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om utvärdering av körtider och viloperioder.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag ska läsa upp kommissionens uttalande om utvärdering av körtider och viloperioder.

Förordning (EG) nr 561/2006 trädde i kraft den 11 april 2007, för omkring två år sedan, som ersättning för regler om körtider och viloperioder som hade varit oförändrade i mer än tjugo år.

Sedan den antogs har kommissionen aktivt bevakat tillämpningen, bland annat genom åtskilliga möten med medlemsstaterna, näringslivet och fackförbunden, i kommittén och i olika arbetsgrupper som den har tillsatt.

Inom kort kommer kommissionen att lägga fram sin vartannatårsrapport om tillämpningen av reglerna på det sociala området. En av de preliminära slutsatserna är att de insatser och investeringar som medlemsstaterna har gjort i fråga om övervakningen bör intensifieras för att komma upp i de nivåer som krävs enligt EU-lagstiftningen.

Till de initiativ som kommissionen har tagit hör riktlinjerna, som kommer att offentliggöras i samförstånd med medlemsstaterna och som syftar till att garantera att tillämpningen av reglerna om körtider och viloperioder harmoniseras, till exempel när en förare tvingas avbryta sin viloperiod till följd av en nödsituation.

Kommissionen arbetar också aktivt för att förbättra den digitala färdskrivaren. I januari antogs ett åtgärds paket för att öka systemets säkerhet. Därför måste medlemsstaterna ta fram särskild utrustning för övervakning av färdskrivaren.

Ett nytt åtgärds paket om anpassning av de tekniska specifikationerna för färdskrivaren diskuteras för närvarande inom ramen för kommittéförfarandet. Genom dessa åtgärder kommer det att bli lättare för förarna att använda färdskrivare, genom att de manuella momenten förenklas.

Kommissionens slutsats av den här bevakningen av tillämpningen av förordningen under de senaste två åren är att den nya förordningen om körtider och viloperioder var en framgång. Därför har kommissionen i samförstånd med medlemsstaterna just övertygat de länder som har undertecknat den europeiska överenskommelsen om arbetsförhållanden för fordonsbesättningar vid internationella vägtransporter att tillämpa dessa nya regler från 2010. Medlemsstaterna måste självfallet se till att dessa sociala regler tillämpas på ett harmoniserat sätt i EU.

Det var vad jag hade att säga till parlamentet för kommissionens räkning, och jag kommer att lyssna uppmärksam på ledamöternas synpunkter.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Herr talman! Det rådde viss förvirring om det här uttalandet från kommissionen i dag, men det står klart att de muntliga frågor som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har lagt fram låg till grund för uttalandet. De muntliga frågorna bottnade i den stora oro som, trots kommissionens bemödanden, finns när det gäller de praktiska konsekvenserna av den här förordningen.

Om jag kör en minut för länge i ett land för att jag måste flytta bilen kan jag drabbas av skyhöga böter i ett annat land flera veckor senare. Det är ett exempel på de problem som förare och transportföretag har. Det kan skapa enorma problem om man till exempel kör bara några kilometer till för att komma till en säker parkering (eftersom alla parkeringsplatser är överfulla i Europa) eller en bra nattparkering.

Det gläder mig att ni har sjösatt ett antal åtgärder och att ni ska lägga fram er rapport. Jag vill be er att i den rapporten inte bara granska införandet av bestämmelserna utan också förordningen i sig, och att ni sedan gör en omfattande utvärdering så att branschen får möjlighet att ta upp de problem som jag just nämnde med er. En omfattande utvärdering är således vad som behövs, så att vi kan se var vi kan göra förbättringar.

Nackdelen med dessa riktlinjer är som jag har förstått saken att de hittills inte har haft någon rättsverkan i medlemsstaterna. Om förarna förlitar sig på dessa riktlinjer kan de komma att stå tomhänta eftersom de inte är rättsligt bindande – och det är ett problem. Kommissionsledamot Barrot! Med tanke på era kunskaper i ämnet gläder det mig att ni ersätter kommissionsledamot Antonio Tajani i dag, och jag hoppas verkligen att ni kan lova oss denna omfattande utvärdering.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) EU-bestämmelserna om arbetstider, körtider och viloperioder för transportföretag handlar inte bara om sociala villkor inom vägtransportsektorn utan också, och i synnerhet, om trafiksäkerhet.

Tyvärr har inte Europeiska unionen lyckats göra tillräckligt för att minska trafikolyckorna. Medlemsstaterna måste obestriddligen förbättra kontrollen av transporter. Som föredragande för sociala förhållanden har jag granskat den första rapporten från kommissionen, som skulle ha lagts fram vartannat år. Tyvärr blev den fördröjd, men i rapporten såg jag att en del medlemsstater i praktiken har genomfört fler kontroller än minimikravet medan andra inte har fullgjort denna skyldighet.

Det gläder mig att vi i Mathieu Groschs betänkande om marknadstillträde tillsammans med Europeiska unionens råd lyckades producera en kompromisstext. Vi krävde att trafikkontrollerna inte ska vara diskriminerande, antingen baserade på transportoperatörens nationalitet eller bosättningsland.

Herr kommissionsledamot! Visst behöver vi säkra parkeringsplatser. Det fanns ett förslag till betänkande om byggande av säkra parkeringsplatser vid gränsen mellan Europeiska unionen och Ryssland, men tyvärr räcker dessa platser inte till. Medlemsstaterna måste investera mer i säkra parkeringsplatser, eftersom beklagligtvis 40 procent av ränen mot transportoperatörerna sker på parkeringsplatser.

Vi har också ändrat budgeten så att vi kan avsätta pengar till att bygga säkra parkeringsplatser. Enligt min mening kan kraven i fråga om körtider och viloperioder endast tillgodoses om vi skapar förutsättningar för att transportoperatörerna ska kunna uppfylla alla dessa villkor.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Min kollega från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater sa att branschen är mycket oroad för att den som kör bara en minut för länge kan få betala för detta flera veckor senare.

Tyvärr – från min synpunkt sett – kan jag lugna henne. För det första sker kontrollerna i medlemsstaterna mycket planlöst och de flesta medlemsstater tar lätt på sin övervakningsskyldighet eller nonchalerar den helt. För det andra har man knappt börjat väcka åtal på det här området, trots att situationen är katastrofal. När en förare som har arbetat i 38 timmar utan rast till exempel stoppas på Inntalmotorvägen köper jag inte att föraren inte lyckades hitta en parkering. I stället är det så att arbetsgivarna ofta driver på förarna att köra så länge de bara kan. Detta är farligt för alla andra som använder vägarna. Jag behöver säkert inte gå in på detaljer om allvaret i olyckor där tunga godsfordon är inblandade.

Detta är förstås också ett problem för invånarna på platsen, eftersom en del av dessa fordon kanske också medför farligt gods, som då ger upphov till skador. Därför anser jag att det är oerhört nödvändigt och viktigt att det finns en ordentlig kontroll på det här området – det är absolut avgörande!

För det andra anser jag att det – särskilt när digitala färdskrivare införs – nu finns en så lång genomförandehistoria i medlemsstaterna att det är dags att sakta men säkert göra det möjligt för dem som vill genomföra övervakning – till fördel för förare, lokalbefolkning, andra väganvändare och trafiksäkerheten i allmänhet – att äntligen göra detta mer effektivt.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Äntligen står ändamålsenligheten hos förordningen om körtid och viloperioder på föredragningslistan för ett plenarsammanträde. Sedan förordningen trädde i kraft har klagomålen om tillämpningen av den strömmat in – ”otydlig” och ”orimlig” är några ord man ofta hör. Detta måste åtgärdas. Förordningen måste ses över, och det snabbt. Vad är det som behöver förbättras? Lagstiftningen måste vara förutsägbart.

Jag förespråkar inte harmonisering av alla påföljder. Detta måste förbli medlemsstaternas uppgift. Däremot förespråkar jag ett tydligt, förutsägbart och rimligt system. Det är enda sättet att komma ifrån absurt höga och orimliga böter och oerhört långdragna förlikningsförfaranden. Uppenbarligen finns det utrymme för diskriminering av i synnerhet utländska lastbilschaufförer på vägarna i EU i dagens lagstiftning, och det är oacceptabelt. Detta är helt enkelt en allvarlig snedvridning av den inre marknaden.

Slutligen ett kort exempel på hur absurd dagens förordning om körtider och viloperioder är. En förare som körde genom Frankrike fick böta 750 euro för att han tog en 15 minuter för kort rast. Dessutom tog det sex timmar att fastställa boten. Detta innebär att föraren inte kunde lasta och lossa den dagen, med alla de konsekvenser detta medförde. Således blev den verkliga förlusten till följd av boten för 15-minutersbrottet omkring 1 750 euro.

Kommissionen måste ha en mycket hårdare linje mot medlemsstater som gör sig skyldiga till sådana snedvridningar av den inre marknaden. Som nederländare har jag då främst ett sydligt perspektiv.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Det är viktigt att bilförare följer bestämmelserna om körtider och viloperioder för att säkerheten på EU:s vägar ska vara hög och passagerarna skyddade.

Kommissionen antog ett åtgärds paket i januari 2009 i syfte att förhindra missbruk av färdskrivare och öka medlemsstaternas möjligheter att kontrollera att bestämmelserna om körtider och viloperioder efterlevs. Dessa åtgärder är välkomna, med tanke på de många problem som under tiden har uppstått med system för registrering av arbetstid, främst när det gäller digitala färdskrivare, och eftersom befintliga lagregler har ansetts vara oflexibla och svåra att driva igenom.

Jag anser att en av de viktigaste aspekter som kommissionen måste ha i åtanke är betydelsen av införlivandet av direktiv 22/2006/EG med medlemsstaternas nationella lagstiftning och harmoniseringen av nationella bestämmelser till följd av artikel 19 i förordning (EG) nr 561/2006. Rumänien har fullgjort sina skyldigheter

på dessa punkter, men det finns fortfarande medlemsstater som inte har fullbordat denna process. Detta leder till problem med att genomdriva påföljderna ordentligt över gränserna och driva in böter till följd av lagöverträdelser.

Med tanke på medlemsstaternas halvårsrapporter under denna senaste referensperiod och de många svårigheter som trafikföretagen framhåller uppmanar jag kommissionen att undersöka möjligheterna att se över förordning (EG) nr 561/2006.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Vi diskuterar viloperioder och arbetstider för förare vid vägtransporter mitt i en ekonomisk kris. Tusentals fordon står stilla eftersom det inte finns någon användning för dem. Detsamma gäller förarna. Dessutom håller en mängd företag på att bli finansiellt ohållbara. Georg Jarzembowski, Corien Wortmann-Kool och de andra ledamöterna som ansvarar för den här frågan gjorde helt rätt i att ta upp följande tre frågor: systemets komplexitet, dess pålitlighet eller avsaknad av sådan och det sätt på vilket restriktionerna hittills har genomdrivits.

Det finns inga vetenskapliga bevis för att en mer flexibel tillämpning, som under vissa omständigheter till och med skulle kunna innebära att arbetstiden vissa veckor förlängs, skulle påverka trafiksäkerheten negativt, särskilt inte när trafiken minskar. Tvärtom är det mer än sannolikt att branschens framtid hotas om restriktionerna tillämpas strikt och om de nya pålagorna på vägtransporterna drivs igenom. Jag syftar särskilt på Eurovinjetten och internaliseringen av externa kostnader. Ämnet förtjänar verkligen att diskuteras, och jag skulle gärna vilja höra vad kommissionen anser om det.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har lyssnat uppmärksamt till er alla.

Jag skulle vilja säga att den här förordningen befinner sig i en "inkörningsperiod" – eftersom vi nu talar om transporter – och att den självfallet är mycket viktig för trafiksäkerheten, liksom av sociala skäl. Jag vill lugna dem som har framfört branschens farhågor något. Kommissionen är medveten om att den förordning som Europaparlamentet och rådet har antagit genomförs stegvis. Vi har kontakt med arbetsmarknadens parter, experterna i medlemsstaterna, så att förordningen stegvis kan harmoniseras i enlighet med behovet av tolkning.

Det stämmer att kommissionen den 30 januari 2009 antog ett direktiv för att harmonisera överträdelsedefinitionerna och att vi har för avsikt att lägga fram en rapport om påföljderna, i enlighet med artikel 10 i direktiv 22/2006/EG. Den rapporten kommer att visa att böterna är olika i olika medlemsstater, men också i förhållande till kategoriseringen av överträdelser.

Det är den första punkten.

Som svar till Corien Wortmann-Kool, som nämnde att förarna måste hitta säkra parkeringsplatser och krävde fler sådana, vill jag säga att det genom förordningen blir möjligt att köra under en längre period för att hitta en säker parkeringsplats.

Visserligen sa Boguslaw Liberadzki nyss att vi inte bör lägga för många bördor på branschen, men ni vet också att syftet är att undvika säkerhetsrisker, och detta är ett sätt att ge förarna ett visst skydd mot vissa risker de tar. Eva Lichtenberger påminde oss om betydelsen av dessa bestämmelser från trafiksäkerhetssynpunkt.

Herr Marinescu! Jag anser att vi ständigt försöker utvärdera tillämpningen, men det stämmer att vi för närvarande inte kan diskutera lagstiftning igen. Vi måste ge dessa bestämmelser tid att skapa nya vanor och jag är övertygad om att dessa vanor kommer att gagna hela branschen, i så måtto att de kommer att harmonisera arbetsvillkoren lite mer genom att både förarnas privatliv och säkerhetssträvandena respekteras.

Det är allt jag har att säga. Jag ska naturligtvis vidarebefordra era synpunkter till min vän Antonio Tajani, så att han kan se till att den här utvärderingen fortsätter på gräsrotsnivå och med hänsyn tagen till alla de åsikter som har framförts. I synnerhet med hänsyn tagen till de relevanta påpekanden som talarna har gjort här i kväll, herr talman.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA*Vice talman***20. Fastställande av MRL-värden för farmakologiskt verksamma ämnen i animaliska livsmedel (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om gemenskapsförfaranden för att fastställa gränsvärden för farmakologiskt verksamma ämnen i animaliska livsmedel samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 2377/90 och ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 726/2004 (15079/2/2008 – C6-0005/0009 – 2007/0064(COD)) (föredragande: Avril Doyle) (A6-0048/2009).

Avril Doyle, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka alla skuggföredragande och faktiskt det franska ordförandeskapet för att ha underlättat en överenskommelse vid en tidig andra behandling.

Detta är ett ganska tekniskt förslag som syftar till att uppdatera den befintliga EU-ordningen. Den är i huvudsak till för att skydda folkhälsan genom att begränsa konsumenternas exponering för animaliska livsmedel med restmängder av farmakologiskt verksamma ämnen som finns i veterinärmedicinska läkemedel och biocidprodukter. Detta uppnås genom att man fastställer gränsvärden för högsta tillåtna restmängder (MRL-värden) för godkända ämnen och förbjuder ämnen som antingen ses som osäkra eller som inte har en vetenskapligt fastställd säkerhetsprofil.

Enbart MRL-värden kan inte skydda konsumenterna. Konsumenterna kan i stället skyddas direkt om man fastställer en lämplig karenstid före slakt och inrättar kontroller för att övervaka denna. I praktiken fastställs karenstiderna med hjälp av en hög säkerhetsfaktor, som kan återspegla den datamängd som finns tillgänglig vid det aktuella steget i produktutvecklingen.

Vi har nått en överenskommelse om nyckelfrågorna. För det första, extrapolering av fastställda MRL-värden mellan en art och en annan. För det andra, EU:s antagande av internationellt fastställda MRL-värden inom ramen för Codex Alimentarius. För det tredje, skapa en ram för fastställande av MRL-värden för livsmedel som importerats från tredjeländer.

Vi lyckades förtydliga de åtgärder som behöver vidtas när icke godkända ämnen hittas i antingen EU-producerade livsmedel eller livsmedel som importerats från tredjeländer, liksom att klargöra grunden för att se över dessa referensvärden för åtgärder. Det vill säga den maximinivå som fastställts av kontrollskäl för eventuella icke godkända ämnen till följd av att nya uppgifter tillkommit.

Det togs även beslut i frågan om fastställande av MRL-värden för vissa biocidprodukter, som till exempel desinficeringsmedel, som används i djurens miljö. Detta med särskild hänsyn till finansieringsaspekterna vid dess godkännande och dokumentation.

Fastställandet av MRL-värdet för ett farmakologiskt verksamt ämne kräver ett dyrt datapaket av toxikologiska studier och metabolismstudier. Det är för dyrt för vissa mindre vanliga livsmedelsproducerande djur, så kallade "begränsade djurarter", eftersom marknaden för veterinärmedicinska läkemedel för dessa djurarter är så begränsad – så kallad "begränsad användning". För det första måste MRL-värdet fastställas innan en ansökan kan lämnas in till tillsynsmyndigheterna för godkännande av ett veterinärmedicinskt läkemedel för livsmedelsproducerande djur som innehåller ett farmakologiskt verksamt ämne.

Frågan om begränsad användning/begränsade djurarter är därför ett problem som behöver lösas snabbt, eftersom det skapar potentiella frågor om djurskydd och livsmedelssäkerhet. Veterinärer har omsorgsplikt och kommer alltid att försöka behandla ett sjukt djur. Enligt den nuvarande lagstiftningen tvingas de ofta tillgripa otillåtna läkemedel.

Avsaknaden av ett MRL-värde hindrar även myndigheterna från att fastställa en lämplig karenstid för ett läkemedel. Enligt den nuvarande förordningen om högsta tillåtna restmängder behöver inte MRL-värden fastställas för enskilda djurarter. Europeiska läkemedelsmyndighetens kommitté för veterinärmedicinska läkemedel fastställer MRL-värden för enskilda djurarter, enligt en inledande försiktig hållning. Efter fem års erfarenhet, 1997, granskade Europeiska läkemedelsmyndighetens kommitté för veterinärmedicinska läkemedel samtliga MRL-värden som hade fastställts och drog slutsatsen att man inte behövde fastställa

MRL-värden för enskilda djurarter eftersom MRL-värdena för ett särskilt ämne nästan alltid är liknande eller identiska. Samma år utfärdade Europeiska läkemedelsmyndighetens kommitté för veterinärmedicinska läkemedel en riktlinje för fastställandet av MRL-värden för begränsade djurarter. Där definieras begränsade livsmedelsproducerande djur som samtliga djurarter med undantag för nötkreatur, svin och fjäderfä, och de inkluderar laxfiskar.

Detta möjliggjorde en extrapolering från större till mindre djurarter inom samma familj, idisslare till idisslare, fisk till fisk, kyckling till andra fjäderfä. Efter åtta års erfarenhet, 2008, utfärdade Europeiska läkemedelsmyndighetens kommitté för veterinärmedicinska läkemedel en ny riktlinje. Tillvägagångssättet baseras på riskanalyser för restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i animaliska livsmedel. I riktlinjen beskrivs en riskhantering med hjälp av extrapolering av ett ämnes MRL-värden från en eller flera djurarter till ytterligare djurarter. Enligt denna riktlinje är det tillåtet att MRL-värden i data från de tre större djurarterna extrapoleras till samtliga djurarter, förutsatt att de MRL-värden som fastställts för de tre större djurarterna är likartade eller identiska.

Texten för denna översyn som ligger framför oss ger endast en rättslig grund för gällande praxis om extrapolering utifrån de veterinärmedicinska läkemedlens tillgänglighet och djurskyddet.

Två ändringsförslag riktas särskilt mot den bristande tillgången på artspecifika läkemedel för hästdjur (jag måste erkänna ett visst intresse) över en rad terapeutiska och välbefinnande behov, inklusive konceptet om "kliniska fördelar" och inte bara kravet om att det är "väsentligt" att lägga till ett läkemedel på den positiva listan över ämnen för hästdjur, vilket nämns i direktivet om veterinärmedicinska läkemedel. Under tydligt definierade omständigheter behöver inte vissa produkter som används på hästdjur ha ett MRL-värde men kommer i stället att behöva respektera en karensperiod på sex månader.

Det kanske finns ett uttalande – om jag får fråga genom ordförandeskapet – som kommissionsledamoten kan föra in i protokollet. Jag vill påminna om en diskussion, med hänsyn till denna fråga, som hölls för några månader sedan om en översyn av direktivet om veterinärmedicinska läkemedel.

Günther Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Översynen av lagstiftningen om gränsvärden för farmakologiskt verksamma ämnen i animaliska livsmedel är ett viktigt initiativ för kommissionen. Syftet är att skydda konsumenterna mot rester av farmakologiskt verksamma ämnen i livsmedel och samtidigt förbättra tillgången på veterinärmedicinska läkemedel i gemenskapen. Översynen är också ett viktigt inslag i kommissionens program för att förenkla lagstiftningen.

Den 21 oktober i fjol ingick rådet och parlamentet en överenskommelse som återspeglas i dagens gemensamma ståndpunkt. Således har vi nu en gemensam ståndpunkt som inte bara rådet och parlamentet, utan också kommissionen, står bakom. Det gläder mig att kommissionen kunde ta med ändringsförslagen från både Europaparlamentet och rådet, som både till anda och substans överensstämmer med kommissionens ursprungliga förslag.

Därför uttalade kommissionen sitt fulla stöd för den gemensamma ståndpunkten i sitt meddelande till Europaparlamentet den 8 januari i år. Antagandet av den gemensamma ståndpunkten kommer nu att göra det möjligt att avsluta det här ärendet på ett framgångsrikt sätt innan denna valperiod är slut.

Genom att det avslutas på grundval av denna gemensamma ståndpunkt kommer de som dagligen arbetar med livsmedelskontroller och veterinärmedicinska läkemedel att kunna göra ett bättre arbete till förmån för djurhälsan och konsumentskyddet i gemenskapen. Dessa personer har mycket otåligt väntat på en översyn av lagstiftningen om gränsvärden under en mycket lång tid, och jag tycker verkligen att de har väntat tillräckligt länge och bör kunna glädja sig åt att en lösning nu har tagits fram.

Jag är mycket väl medveten om att tillgången på veterinärmedicinska läkemedel är särskilt viktig. Även om denna förordning om gränsvärden för farmakologiskt verksamma ämnen är ett framsteg i det avseendet kommer kommissionen därför att lägga fram en bedömning av problemen med tillämpningen av direktivet om veterinärmedicinska läkemedel 2010 och när så är lämpligt också lägga fram nya lagstiftningsförslag om detta.

Jag vill ta tillfället i akt att framföra ett särskilt tack till föredraganden Avril Doyle, vars verkligt oförtröttliga arbete har gjort det möjligt för oss att nå en överenskommelse i denna viktiga fråga. Än en gång ett uppriktigt tack för ert utmärkta arbete, fru Doyle!

Kommissionens uttalande

Betänkandet av Avril Doyle

Kommissionen är medveten om de farhågor som medborgare, veterinärer, medlemsstater och djurhälsosektorn gett uttryck för när det gäller direktivet om regler för godkännande av veterinärmedicinska läkemedel, särskilt vikten av att angripa de befintliga problemen kopplade till tillgången på veterinärmedicinska läkemedel, användningen av läkemedel på andra arter än dem som läkemedlen är godkända för och onödig byråkrati som hindrar innovation, samtidigt som man säkrar en hög konsumentskyddsnivå i fråga om animaliska livsmedel. Kommissionen vill poängtera att man agerar för att åtgärda problemen, exempelvis genom förenkling av reglerna om ändringar av veterinärmedicinska läkemedel och denna översyn av lagstiftningen om MRL-värden i livsmedel.

För att nå målen om konsumentssäkerhet och djurhälsoskydd, ökad konkurrenskraft hos sektorn för veterinärmedicinska läkemedel inklusive små och medelstora företag, och mindre byråkrati, kommer kommissionen 2010 att lägga fram en utvärdering av problemen vid tillämpningen av direktivet om veterinärmedicinska läkemedel för att vid behov utarbeta lagstiftningsförslag.

Avril Doyle, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill bara säga att det finns ett ändringsförslag som jag inte kan stödja, eftersom det skulle skapa ett rättsligt dödläge. Om man inte på prov kan ge ett läkemedel till ett djur såvida inte läkemedlet redan har ett MRL-värde, så kan man inte heller utföra de tester som krävs för att få den information som behövs för att fastställa MRL-värdet och karenperioden.

Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans samarbete på detta område och uppmärksamma det brådskande behovet av en översyn av direktivet om veterinärmedicinska läkemedel. På sätt och vis använder vi denna översyn av MRL-värden som en slags tillfällig lösning på ett större problem som vi undviker, men som vi alla är mycket medvetna om. Tillgången på ett lämpligt sortiment av veterinärmedicinska läkemedel för att behandla den stora mångfalden djurarter inom EU har varit en växande utmaning under de senaste två årtiondena. Under denna period har avsevärda ansträngningar gjorts av olika aktörer, inklusive tillsynsmyndigheter, djurhälsosektorn och veterinärer, för att ta itu med problemen med tillgång på läkemedel.

Trots dessa ansträngningar har situationen fortsatt att försämrats. Bristen på godkända läkemedel är ett hot mot djurens hälsa och välbefinnande samt konsumenternas säkerhet. Det skapar även betydliga problem för djurägare, jordbrukare, veterinärer och regeringar om djur inte behandlas eller behandlas med en icke-godkänd eller olämplig produkt – inklusive att djurägare, konsumenter och medborgare riskerar zoonotiska sjukdomseffekter på grund av obehandlade eller felaktigt behandlade djur.

Det finns även ekonomiska, rättsliga och handelsmässiga konsekvenser för de olika berörda aktörerna samtidigt som läkemedelsbristen kan få negativa effekter på landsbygdsekonomierna och jordbruket i allmänhet. Ett exempel – och en mycket viktig synpunkt – är effekten på pollinering som en konsekvens av det minskade antalet bisamhällen. Bin är en väldigt viktig fråga när det gäller begränsad användning/begränsade djurarter.

Det aktuella problemet med tillgång i EU får dock inte bara konsekvenser för djurens hälsa och välbefinnande samt säkerheten för gemenskapens livsmedelstillgång och folkhälsa, utan den undergräver även EU:s förmåga att uppfylla Lissabonagendans mål samt dra nytta av den enorma potentialen för det europeiska jordbruket och kustnära vattenbruk att attrahera forskning och utveckling inom den veterinärmedicinska läkemedelssektorn.

Jag vill återigen tacka alla kolleger och kommissionsledamoten för samarbetet med detta betänkande.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Péter Olajos (PPE-DE), – skriftlig. (HU) Vi får ofta höra klagomål om att EU försöker reglera allting och samtidigt misslyckas med att hantera viktiga frågor.

Många av oss anser att även detta betänkande hör till den kategorin. Det vore emellertid ett misstag. För i det här fallet talar vi om "livsmedel", som alltså är avsedda för människor. Dem vill vi göra säkrare för EU-medborgarnas skull.

De befintliga bestämmelserna är föråldrade och gör det svårt för veterinärer att förnya sina läkemedelslager. Därför krävs det ett lämpligt regelverk som är särskilt anpassat till denna bransch.

Numera har allt fler läkemedelsföretag en avdelning som arbetar med veterinärmedicinska produkter, som inbringar stora intäkter. Efterfrågan ökar stadigt eftersom även djur blir sjuka, och nu när livsmedel blir allt dyrare lönar det sig att förebygga detta.

På senare tid har vi dock fått olika uppgifter om att vissa företag arbetar med att försöka "få ut" mer av djuren. Snabbväxande kycklingar och grisar göds så att de blir jättelika på bara några månader. Allt detta sker med hjälp av (medicinska) produkter som i många fall är skadliga för människor.

Av det skälet måste varje läkemedel som ges till djur testas i samarbete med Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA), för att fastställa huruvida rests substanser av sådana produkter i djuren, som senare konsumeras av människor, innebär någon risk för människor.

Testerna ska betalas av företagen. Vi måste också framhålla behovet av ett snabbspårförfarande, för att minska den tid som går åt till administration, och det är också viktigt att veterinärer mycket snabbare får tillgång till medicinska produkter.

Ingenting är viktigare än människors hälsa och därför måste vi resa en barriär mot "djurdopning" i vinstsyfte.

21. Utbildning för barn till migranter (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Hannu Takkula, för utskottet för kultur och utbildning, om utbildning för barn till migranter (2008/2328(INI) (A6-0125/2009)).

Hannu Takkula, föredragande. – (FI) Herr talman! Det är en etisk skyldighet för EU att se till att alla, även barn till migranter, ges rätt till en god utbildning. Alla barn måste ha rätt till en utbildning, som ska vara gratis och obligatorisk, åtminstone på en grundläggande utbildningsnivå. Barn ska också kunna få en allmänbildning som främjar lika möjligheter, så att de utvecklar sina färdigheter – sin individuella omdömesförmåga och moraliska och sociala ansvarskänsla – så att de kan växa upp till välbalanserade och ansvarstagande samhällsmedlemmar.

De som ansvarar för utbildning av och tillsyn av barn måste som en vägledande princip ha barnets bästa för ögonen. Detta börjar självklart hos föräldrarna i hemmet, men skolorna och samhället måste också ha en stödjande roll under barnets uppväxt, så att eleverna tillåts utveckla sin personlighet mer fullödigt.

Jag har oroats av de studier om barn till migranter som nyligen publicerats. Av dem framgår att det på vissa håll har varit mycket svårt för dessa barn att gå i skolan och att man i vissa samhällen har satsat på att inrätta skolor som uteslutande vänder sig till barn till migranter. Resultatet har självklart blivit att familjer har flyttat sina barn från den lokala skolan, så att de inte skulle behöva gå i samma skolor som migranternas barn. Detta är en beklaglig situation som har resulterat i en mycket låg utbildningsnivå och dåliga resultat bland barn till migranter. En annan konsekvens har varit den höga omsättningen bland lärarna i de skolor som har en hög andel barn till migranter.

Detta är inte den utveckling vi hade hoppats på, och vi måste skapa villkor där barn till migranter kan integreras i samhället på bästa möjliga sätt. Vi måste också se till att skolorna ges lämpliga resurser, och med det menar jag kvantitativa resurser i form av lärare, men även ekonomiska resurser, och vi måste ta på oss ansvaret att utveckla lärarutbildningen och därtill utbildningen av hjälplärare. Om vi ska kunna ta hand om barn till migranter på ett integrerat och hållbart sätt behöver vi en helhetsstrategi. Vi behöver också särskilda investeringar och extra resurser till fortbildning för lärare och till hela utbildningssystemet.

Jag vet att det här är en fråga som faller under varje medlemsstats ansvarsområde, men vi måste också uppmuntra medlemsstaterna att agera genom en klar och tydlig samordning från Europaparlamentets och EU:s sida, för jag är övertygad om att vi alla vill att barn till migranter ska få en bra utbildning och möjlighet att integreras i samhället. På det viset kan vi bryta den olyckliga tendensen mot social utslagning som vi i dag bevittnar för många barn till migranter. Faktum är att detta ofta leder till arbetslöshet och därtill brottslighet, liksom till en rad andra icke önskvärda effekter.

Även utifrån perspektivet med den fria rörligheten för arbetskraften inom EU är det oroande att människor bosatta i EU:s medlemsstater inte vill flytta till ett annat land eller arbeta utomlands för att det är omöjligt att ordna en bra och passande skolgång och undervisning av hög kvalitet för deras barn i värdlandet. Därför måste vi uppmärksamma den här frågan och se till att det finns ett bra system med kvalitativ undervisning på hög nivå för alla barn och ungdomar i samtliga EU:s medlemsstater.

Barn och ungdomar är vår framtid – den mest värdefulla resurs vi har. De lever i nuet och inte i morgondagen och jag hoppas därför att vi i EU ska kunna ställa oss bakom den gemensamma principen att varje barn har rätt till en harmonisk och trygg morgondag och en bra utbildning.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag välkomnar detta initiativbetänkande och framför allt vill jag på mina egna och min kollega kommissionsledamot Ján Figels' vägnar tacka föredraganden, Hannu Takkula, och utskottet för kultur och utbildning för deras arbetsinsats.

Kommissionen delar ledamotens uppfattning om att ett växande antal barn med migrantbakgrund innebär stora utmaningar för utbildningssystemen i en majoritet av medlemsstaterna.

Utbildning är kärnfrågan i integrationsprocessen. Förvärvandet av kvalifikationer är helt nödvändigt om vi ska kunna säkra framtiden för våra medborgare i ett kunskapsbaserat samhälle, ett samhälle som i allt högre grad konkurrensutsätts. Det är dock lika viktigt att skolorna fungerar som social experimentverkstad och erbjuder en grund för ömsesidig kunskap och förståelse, något som är avgörande för att underlätta vår samexistens.

I nuläget ställs emellertid elever med migrantbakgrund inför stora problem i EU. Barn till migranter konfronteras ofta med en dubbel utmaning: å ena sidan otillräckliga kunskaper i värdlandets språk och å andra sidan en låg socioekonomisk ställning. Jämfört med infödda elever presterar många barn till migranter dåligt i skolan, en högre andel slutar skolan i förtid och en lägre andel går vidare till högre utbildning.

I betänkandet betonas därför med all rätt vikten av att ge barn till migranter en bra hjälp vid språkinläringen i värdlandet, samtidigt som man också stöttar deras hemspråk och hemkulturer. Att delta i förskoleutbildning är också viktigt, i syfte att åstadkomma en framgångsrik integration i utbildningssystemen redan i ett tidigt skede och undanröja socioekonomiska och språkliga handikapp. Lärarna bör i alla händelser ha nödvändiga kvalifikationer, som är så viktiga för en mångkulturell miljö. Rörlighet bör också vara en avgörande faktor i lärarutbildning och fortbildning.

Jag är mycket glad över att det råder ett så brett samförstånd i dessa frågor. Jag anser att vi också är eniga om att vi nu måste omsätta våra goda avsikter i praktisk handling och verkligen förbättra möjligheterna till utbildning för barn till migranter. Vi måste därför stödja medlemsstaterna i syfte att säkra en hög utbildningskvalitet för alla och samtidigt aktivt förebygga socioekonomisk segregation av elever. Vi måste hjälpa medlemsstaterna att skapa förutsättningar för skolorna att bemästra olika krav, så att vi kan vända det mångkulturella samhällets och flerspråkighetens utmaningar till en fördel för dessa skolor.

Självklart faller skolsystemens innehåll och organisation helt under medlemsstaternas ansvarsområde och kommissionen har inte för avsikt att på något vis inkräkta på dessa befogenheter. Jag måste dock säga att en framgångsrik integration för barn till migranter är något som berör EU som helhet. Vi har åtskilligt att lära av varandra, och vi kan lära åtskilligt av varandra. Vi är säkra på att ert betänkande utgör ett viktigt steg mot att visa vilka särskilda åtgärder som kan vidtas för att hjälpa medlemsstaterna på detta område.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Utbildnings- och migrationsfrågorna är nära relaterade, eftersom både migrationen inom och invandringen till EU har ökat avsevärt under de senaste åren och det finns flera frågor som vi måste beakta noggrannare i framtiden.

Jag anser också att direktiv 77/486/EEG inte längre är aktuellt. Vi måste komma ihåg att detta direktiv trädde i kraft 1977 och EU har förändrats mycket sedan dess. Ett exempel på detta är mitt land (Rumänien) som anslöt sig till EU över 20 år senare och detta direktiv erbjuder inga lösningar på våra problem. De migrationsrelaterade frågorna har ökat dramatiskt under de senaste åren och jag stöder Hannu Takkulas förslag om att ändra direktivet. Jag skulle till och med vilja gå ett steg längre och föreslå ett nytt direktiv om utbildning för barn till migranter.

Corina Crețu (PSE), *skriftlig*. – (RO) Den ökade migrationen inom EU, även den som sker mellan medlemsstaterna, har ett antal viktiga återverkningar ur ett kulturellt, ekonomiskt och socialt perspektiv. I det avseendet är det ytterst viktigt att garantera migranter lika möjligheter och fokusera mer på att bekämpa

diskrimineringen av dem. I det sammanhanget talar romernas situation sitt tydliga språk – de romska frågorna utgör ett specialfall och står i en klass för sig vad gäller svårighetsgrad.

Jag vill också peka på hur arbetskraftens rörlighet påverkas av att barn till personer som arbetar utomlands har svårigheter med att integreras i en främmande utbildningsmiljö.

Att verka för att barnen integreras så snabbt som möjligt kan av det skälet spela en viktig roll för att förhindra att migranter blir ghettoiserade, särskilt som det har konstaterats att utbildningsnivån och den sociala och ekonomiska situationen för barn till migranter är sämre än för andra barn, vilket innebär att det behövs en del insatser inom detta område. Ju bättre förutsättningar de ges att så snabbt som möjligt integreras i den främmande utbildningsmiljön, desto bättre möjligheter får de att lyckas med sin utbildning och på arbetsmarknaden.

Att de lär sig språket i värdlandet och assimileras i sin närmiljö behöver dock inte betyda att de överger sitt eget kulturarv.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) En av Europeiska unionens grundläggande principer är den fria rörligheten, som gör att medborgarna kan arbeta, studera och resa till ett annat land. Det är viktigt för oss att se den sociala integrationen för migranter inom EU som hela samhällets ansvar. Utbildning för barn till migranter är ett steg i den riktningen.

Vi måste se på utbildningen av barn till migranter ur perspektivet att vi förbättrar de europeiska samhällsaktörernas sätt att fungera i sin löpande verksamhet och som något kulturellt berikande. Med detta i åtanke anser jag att det måste upprättas ett samarbete mellan värdlandet och ursprungslandet, där ursprungslandet aktivt görs delaktigt i åtgärder för att värna dess språk och kultur.

Vi stöder tanken att invandrares hemspråk införs som ett andra främmande språk i kursplanen i värdländer med stora invandrargrupper. Genom att rekrytera lärare från dessa grupper kan vi försäkra oss om att dessa barn får kontakt med ursprungslandets kultur och att deras erfarenheter av invandringen kommer andra till del.

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Kommissionens grönbok väcker en rad tankar om en av de viktigaste frågor medlemsstaterna står inför i nuläget: utbildning för barn till migranter. Ett mycket stort antal rumänska barn bor tillsammans med sina familjer i andra medlemsstater och det är viktigt för dem att kunna bevara sin identitet och att de får möjlighet att studera både språket i det land där de är bosatta och det egna modersmålet. Vi måste främja tolerans och förståelse och gemensamt hitta lösningar för att se till att utbildning erbjuds på migranternas modersmål. Dessa barn måste få samma rättigheter som andra barn. Det är väl känt att deras utsatta ekonomiska situation kan leda till isolering, avhopp från skolan och våld. Just därför måste vi stödja medlemsstaterna i deras försök att hitta lösningar. Barnen är vår mest värdefulla resurs. De representerar vårt samhälles framtid, oavsett bakgrund.

22. Tillämpning av direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Adina-Ioana Vălean, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om tillämpningen av direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (2008/2184(INI) (A6-0186/2009)).

Adina-Ioana Vălean, föredragande. – (EN) Herr talman! Av alla EU-medborgarnas grundläggande rättigheter är den som enar oss mest rätten till fri rörlighet inom EU.

Den rättigheten, som finns inskriven i fördragen, genomfördes i och med direktiv 2004/38/EG, där man fastställer villkor och restriktioner för unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier.

Från och med den 1 januari 2006 har över 8 miljoner unionsmedborgare utövat sin rätt att bosätta sig i en annan medlemsstat och miljontals unionsmedborgare reser varje år inom EU.

I egenskap av Europaparlamentets föredragande om utvärderingen av detta direktiv måste jag säga att den konkreta tillämpningen av rätten till fri rörlighet för våra medborgare allvarligt håller på att undermineras av medlemsstater som skapar hinder i strid mot fördragen och direktivet.

För det första och när vi talar om medlemsstaternas införlivande kan vi säga att det som bäst varit dåligt. Kommissionen, samt i två separata studier som gjorts på uppdrag av Europaparlamentet, påpekar flera problem, bland annat kränkningar av unionsmedborgarnas grundläggande rättigheter. Dessa problem betonas i mitt betänkande.

Det förekommer många oerättigade administrativa bördor, särskilt för familjemedlemmar från tredjeländer, som inkluderar inreseförfaranden och långvariga procedurmässiga förseningar, en brist på erkännande av rätten till fri rörlighet för vissa registrerade partner, inklusive par av samma kön, undantag i den offentliga politiken som rör ekonomiska eller säkerhetsmässiga mål, där man samtidigt ignorerar proportionalitetsprincipen, vilket leder till missbruk av utvisningsbeslut, samt diskriminering av vissa nationaliteter och etniska grupper då det gäller rättigheter som de enligt direktivet borde beviljas.

För det andra håller jag med dem som väljer att fokusera endast på missbruk och felaktigt utnyttjande av denna rättighet om att dessa frågor är viktiga, men jag vill påpeka att man genom artikel 35 i direktivet redan ger medlemsstaterna möjlighet att bekämpa detta missbruk, till exempel skenäktenskap eller bedrägeri – det enda man behöver göra är att genomföra direktivet.

Jag vill också nämna att jag konstruktivt har samarbetat med nationella parlament, kommissionen och föredraganden för utskottet för rättsliga frågor, Monica Frassoni, och att de alla delar min oro över de förutnämnda problemen med införlivandet och behovet av att samtliga parter hjälper till att lösa problemen omedelbart.

I mitt betänkande efterlyser Europaparlamentet även ett antal åtgärder i syfte att tillhandahålla lösningar. En av de viktigaste och mest omedelbara åtgärderna är att kommissionen ska ta fram riktlinjer för införlivandet. Dessa riktlinjer skulle bidra till att skapa klarhet vid tolkningen av kategorier som "tillräckliga tillgångar" och "allmän säkerhet". När väl detta har gjorts kommer det att vara upp till medlemsstaterna själva att tillämpa riktlinjerna, helst före slutet av 2009.

Diskriminerande övergångsbestämmelser som innebär begränsningar av den fria rörligheten för arbetstagare från de medlemsstater som anslöt sig till EU efter 2004 måste upphävas eller omarbetas.

Medlen för lokala integrationsåtgärder för unionsmedborgare som uppehåller sig i en annan medlemsstat måste ökas och slutligen uppmanas kommissionen att inleda överträdelseförfaranden mot medlemsstater om de inte uppfyller kraven i direktivet.

Vi måste inse att medlemsstaterna i slutändan måste genomföra och införliva direktivet på ett korrekt sätt om dessa och andra problem ska kunna lösas på ett lämpligt sätt. Medlemsstaterna får inte undvika sina åtaganden när det gäller att garantera den fria rörligheten genom att be om en översyn i syfte att urvattna direktivet. Europaparlamentet motsätter sig bestämt en sådan översyn och tackar kommissionen för att den gör detsamma.

Det är dags för medlemsstaterna och rådet att se till att EU är en plats där den fria rörligheten inte bara gäller kapital, tjänster och varor utan även unionsmedborgare. Utan den fria rörligheten finns det inget EU.

Till sist vill jag säga att jag kommer att flytta ett reviderat muntligt ändringsförslag till en fotnot i mitt betänkande för att ta bort eventuella möjligheter till en ursäkt för dem som motsätter sig den fria rörligheten utifrån en nationalistisk, rasistisk eller främlingsfientlig grund, men som inte vågar tillkännage det öppet, att rösta emot mitt betänkande.

Med omröstningen i morgon där varje ledamots röst redovisas kommer vi att kunna se vem som stöder EU och unionsmedborgarskapet, den fria rörligheten och unionsmedborgarnas rättigheter utan åtskillnad och vem som inte gör det.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill uppriktigt tacka föredraganden för ett enastående betänkande, och samtidigt tacka henne för hennes utmärkta och konstruktiva samarbete inom ett mycket komplicerat och känsligt område.

Den fria rörligheten för personer är en av de mest grundläggande friheterna inom EU:s inre marknad. Denna frihet är en förutsättning för den inre marknadens funktionssätt och därmed också för EU-ekonomins konkurrenskraft. Vi måste tydligt erkänna att brister i genomförandet av gemenskapens lagstiftning inom

detta område faktiskt strider mot de grundläggande principer som utgör EU:s grundval. Därför är detta en helt avgörande fråga.

Jag välkomnar följaktligen detta betänkande, som kompletterar kommissionens rapport av den 10 december 2008 om tillämpningen av direktiv 2004/38/EG. Det gläder mig att i stort sett samtliga slutsatser i Europaparlamentets betänkande överensstämmer med dem i kommissionens rapport.

Jag anser att vi nu i sak har fått en fullständig bild av medlemsstaternas införlivande och tillämpning av direktivet, och jag menar att det nu är dags att vidta en del konkreta åtgärder. I betänkandet betonas – med all rätt – att ansvaret för själva införlivandet och tillämpningen av direktivet ligger hos medlemsstaterna. Kommissionen uppmanas emellertid att vidta åtgärder inom vissa områden. Låt mig därför förklara var kommissionens främsta prioriteringar ligger i det här sammanhanget.

Kommissionen lägger stor vikt vid en fullständig och korrekt tillämpning av direktivet. Detta är en av prioriteringarna i kommissionens 25:e årsrapport om kontrollen av gemenskapsrättens tillämpning (2009).

Kommissionen kommer att fortsätta anstränga sig för att se till att direktivet införlivas och tillämpas på ett riktigt sätt i hela unionen. Under de kommande månaderna kommer vi att hålla bilaterala möten med medlemsstaterna för att diskutera de extremt många fallen av felaktigt införlivande och felaktig tillämpning. Om det inte går att nå tillfredsställande framsteg kommer kommissionen inte att tveka att omedelbart inleda överträdelseförfaranden mot berörda medlemsstater.

Kommissionen avser att erbjuda både medlemsstater och medborgare information och stöd. Ett sätt att göra detta är genom att utfärda riktlinjer om en rad frågor som har visat sig vara problematiska när det gäller införlivandet och tillämpningen av direktivet, exempelvis frågor som rör utvisning och stävjande av missbruk. I riktlinjerna kommer vi också att ta upp frågor som pekats ut som problematiska i parlamentets betänkande.

Kommissionen kommer att fortsätta samarbeta med medlemsstaterna på teknisk nivå i expertgrupperna för att identifiera svårigheter och förtydliga tolkningsfrågor i anslutning till direktivet.

Med adress till fru Vălean måste jag emellertid här påpeka att kommissionen inte kan stödja punkt 23. Där föreslås att expertgrupper ska genomföra besök på plats och att ett ömsesidigt utvärderingssystem grundade på dessa besök ska införas. Jag måste uppmärksamma er på att sådana sakkunnigbedömningar vanligtvis genomförs inom den tredje pelaren, inte inom gemenskapsrätten. Rättsliga och administrativa traditioner och de lösningar medlemsstaterna väljer för att införliva direktivet innebär att det förväntade mervärdet av sådana bedömningar skulle bli tämligen begränsat. När allt kommer omkring har medlemsstaterna som ni vet rätt att välja i vilken form och med vilka metoder de ska införliva direktiv.

Kommissionen kommer dock att fortsätta ägna särskild uppmärksamhet åt att sprida information om direktivet, ge EU-medborgarna aktuell och förenklad vägledning och använda Internet för att sprida information. Kommissionen kommer också att uppmana medlemsstaterna att informera medborgarna om deras rättigheter genom medvetandehöjande kampanjer, och stödja dessa insatser.

Låt mig säga att kommissionen är beredd att stödja det stora flertalet av förslagen i parlamentets betänkande. Jag vill tacka Europaparlamentet för dess stöd och förslag om hur en korrekt tillämpning av detta viktiga direktiv ska kunna garanteras, ett direktiv som handlar om inte mindre än själva genomförandet av en av de fyra grundläggande friheterna inom den europeiska integrationen.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alin Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Jag ger mitt fulla stöd till Adina-Ioana Văleans betänkande om tillämpningen av direktiv 2004/38/EG, särskilt eftersom den senaste händelseutvecklingen i vissa medlemsstater riktat uppmärksamheten mot den uppenbara kränkningen av en av de fyra grundläggande friheterna, nämligen medborgarnas rätt att fritt flytta till och bosätta sig i andra medlemsstater.

Det ineffektiva och i vissa fall obefintliga införlivandet av detta direktiv i medlemsstaternas nationella lagstiftning har dessutom lett till ett antal fall av missbruk som inbegriper administrativa förfaranden och en restriktiv tolkning av lagbestämmelserna utifrån en föreställning om "boende utan tillstånd", som kulminerat i att EU-medborgare orättfärdigt fängslats och utvisats. Lösningen är dock inte att stänga gränserna, utan i

stället att försöka hitta konkreta åtgärder för att underlätta medborgarnas integration i den mångfald som de europeiska samhällena utgör.

Jag anser att det betänkande vi nu diskuterar väsentligen kommer att bidra till att kontrollera införlivandet av de bestämmelser som föreskrivs i detta direktiv, om medlemsstaterna och kommissionen kan få till stånd ett bra samarbete i det avseendet.

I dagens läge är det alla EU-medborgares önskan att leva i ett EU där grundläggande värden som personers fria rörlighet respekteras. Vi får emellertid inte glömma att vi alla själva måste bidra om vi ska kunna nå detta mål.

23. Hälsoproblem i samband med elektromagnetiska fält (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av ett betänkande av Frédérique Ries, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om hälsoproblem i samband med elektromagnetiska fält (2008/2211(INI) (A6-0089/2009)).

Frédérique Ries, föredragande. – (FR) Herr talman! Innan jag går in på själva sakfrågan skulle jag vilja säga ett par ord om det formella, om ni tillåter. Jag är inte den första och kommer säkerligen inte att bli den sista som sjunger ut om artikel 45 i arbetsordningen, som förhindrar att vi i kväll debatterar en fråga som icke desto mindre är ytterst viktig för människor inom EU.

Ingen debatt, inga talare som företräder de politiska grupperna, ingenting. Jag vill därför trots allt – och även om de inte är här, vilket jag beklagar – tacka Inés Ayala Sender, Caroline Lucas, Adamos Adamou, Kathy Sinnott, Anne Ferreira och även Lambert van Nistelrooij. De har ingen kammare, eftersom kammaren är så gott som tom när klockan närmar sig elva på kvällen. Snyggt jobbat också att lägga en punkt som är av stort intresse och berör miljoner medborgare i EU klockan elva på kvällen.

Nu till själva sakfrågan. På tio år har parlamentet inte berört denna fråga. Därför var det på tiden, för tio år är närmast en evighet när det gäller ny teknik, då vi har sett en explosion av trådlösa apparater, mobiltelefoner, wi-fi, bluetooth, basstationer och högspänningsledning. Dessa vågor finns överallt omkring oss och medför obestridliga fördelar, som jag inte för ett ögonblick ifrågasätter i detta betänkande, men de väcker också allvarliga frågor om hur de påverkar vår hälsa, och det måste komma fram.

Låt oss därför vara tydliga med att det är inom ett rätt minerat fält som jag har fått utarbeta det här betänkandet, med en allt större oenighet kring dessa lågfrekventa vågors hälsorisker och en oförmåga att komma överens även inom forskarsamhället.

Här följer några exempel på de ambitiösa förslag som jag hoppas kommer att vinna stöd i morgon: skydd av riskutsatta områden och sårbara personer, det vill säga skolor, daghem, ålderdomshem, konvalescenthem och givetvis hälsovårdsinrättningar.

Etiska överväganden är också viktiga i denna fråga, och vi måste införa förfaranden för att garantera att den vetenskapliga forskningen och expertisen är oberoende. Vi måste också verka för ett förändrat beteende när det gäller mobiltelefoner genom att uppmuntra användningen av headset, begränsa användningen av mobiltelefoner bland barn och ungdomar, lära dem säkrare tekniker, övervaka vissa marknadsföringskampanjer och förmå operatörer och elbolag att använda basstationer och master gemensamt.

Det är emellertid en sak jag beklagar, och den är viktig eftersom den berör det inledande stycket i mitt betänkande där jag kräver en översyn av gränsvärdena. Tyvärr fick jag inget stöd från mina kolleger i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, trots att – vilket jag måste påpeka – samma text ord för ord och praktiskt taget vann enhälligt stöd vid vårt plenarsammanträde den 2 september förra året, då i samband med ett annat betänkande om den europeiska handlingsplanen för miljö och hälsa 2004–2010.

Kommissionens nuvarande politik att sticka huvudet i sanden – jag hoppas att kommissionsledamoten ursäktar den formuleringen – bidrar verkligen inte till att skapa den klarhet EU-medborgarna väntar på, tvärtom fortsätter oenigheten bland experterna och antalet fall som går till domstol ökar, där domarna i vissa fall gynnar operatörerna och i andra fall lokala boendeföreningar.

Sammanfattningsvis är det en status quo-strategi som förespråkas av Världshälsoorganisationen och även av kommissionen, med rendez-vous-klausulen om en översyn 2015 – i själva verket ytterligare ett decennium – för att se om en ständig exponering för denna blandning av lågfrekventa vågor kan orsaka cancertumörer.

Därför är detta inte rätt strategi. Jag tycker att det verkar lättsinnigt och jag hoppas av hela mitt hjärta att vi inte ska behöva höra att det var ansvarsfullt när vi konfronteras med eventuella hälsoproblem i framtiden.

Försiktighetsprincipen som vårt förslag bygger på är ingen vänta och se-strategi, utan en princip grundad på åtgärder och sakkunskap för att minska osäkerheten. Det är denna dynamiska och progressiva definition vi i dag försvarar inom de elektromagnetiska vågornas känsliga område. Därför har det alternativa resolutionsförslag som lagts fram av Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen mitt fulla stöd – det måste jag klargöra. Jag kan tillägga att det går tillbaka på mitt ursprungliga förslag om att sänka gränsvärdena, något som nio medlemsstater och en rad regioner – varav två i min omedelbara närhet, nämligen Flandern och Bryssel – redan nu gör, vilket innebär att de tillämpar ett gränsvärde på tre volt per meter i stället för de 41 volt per meter som är tillåtna enligt 1999 års rekommendation.

Icke desto mindre är jag Europaparlamentets föredragande i denna fråga, och jag vill framför allt framhålla övriga framsteg i detta betänkande, som har antagits i utskottet. Det är självklart också dem jag vill be er att rösta ja till i morgon.

Avslutningsvis vill jag sända två budskap. Frågan om elektromagnetiska fält och deras påverkan är fortfarande öppen, och jag är övertygad om att nästa Europaparlament kommer att ta upp frågan igen. EU måste lugna sina medborgare och ta över den här diskussionen, som för närvarande endast förs i olika domstolar.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill uppriktigt tacka Europaparlamentet och i synnerhet Frédérique Ries, föredraganden för detta initiativbetänkande om elektromagnetiska fält.

Frågan om elektromagnetiska fält är verkligen mycket kontroversiell i många EU-medborgares ögon, även om många andra, inklusive vi själva, även ser den som synnerligen viktig.

Komplexiteten i denna fråga och de starka känslor som är förknippade med den gör det särskilt viktigt att inhämta exakta uppgifter och utvärdera dem noggrant, balanserat och objektivt.

Därför följer kommissionen denna fråga fortlöpande och mycket uppmärksam, eftersom det faktiskt är kommissionens skyldighet att göra detta enligt rådets rekommendation 1999/519.

Av det skälet inhämtar kommissionen regelbundet information från de oberoende vetenskapliga kommittéerna för att hålla sig à jour med de möjliga riskerna med elektromagnetiska fält. Det nyligen avgivna yttrandet om denna fråga från vetenskapliga kommittén för nya och nyligen identifierade hälsorisker – som är den behöriga vetenskapliga kommittén – antogs så sent som i januari i år.

Här skulle jag vilja lägga till att kommissionen mycket uppmärksam följer händelseutvecklingen i medlemsstaterna och de senaste rättsliga avgörandena mot mobiltelefonbolag i Frankrike, och noga bevakar de sänkta gränsvärdena för exponering vid basstationerna i huvudstadsregionen Bryssel.

Jag kan försäkra parlamentet att kommissionen omsorgsfullt kommer att uppfylla de krav som ställs i resolutionen.

Låt mig bara i all korthet beröra ett par punkter.

För det första finns det redan ett ramverk på EU-nivå där vi fastställer gränsvärden för exponering och produktionsstandarder samt en skyddsnivå i termer av kända effekter.

För det andra ger aktuella vetenskapliga studier inget stöd för att ändra den vetenskapliga grunden för dessa gränsvärden.

Kommissionen kommer också att fortsätta att noga följa de vetenskapliga framstegen inom detta område för att kunna fastställa om gränsvärdena för exponering behöver justeras.

För det tredje har kommissionen åtagit sig att intensifiera dialogen med aktörerna om elektromagnetiska vågors eventuella hälsoeffekter. Dessutom vill kommissionen samarbeta med huvudaktörerna för att göra det möjligt att bemöta allmänhetens oro på ett bra sätt.

Jag vill vara tydlig med att vi också strävar efter att främja forskningen inom detta område för att undanröja återstående osäkerhet.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (punkt 142)

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Vi måste tillstå att det för närvarande finns få tillförlitliga och erkända vetenskapliga rön om hur människokroppen påverkas av magnetfält. Icke desto mindre ingår de i vår vardagstillvaro (mobiltelefoner och trådlös teknik), 80 procent av medborgarna anser sig inte vara tillräckligt informerade om deras möjliga påverkan och 50 procent säger sig vara oroade.

Hittills har forskarsamhället endast kunnat avge splittrade och ibland motsägelsefulla yttranden och de offentliga myndigheterna har inte på allvar uppmärksammat problemet. Jag ger därför mitt fulla stöd till detta betänkande, i vilket medlemsstaterna uppmanas att regelbundet justera gränsvärdena inom dessa områden och där man i enlighet med försiktighetsprincipen rekommenderar ett förbud mot att installera antenner i sårbara områden (skolor och hälsovårdsinrättningar).

Jag är också positiv till att kommissionen lanserar en vetenskaplig studie för att bättre bedöma effekterna av exponering för elektromagnetiska fält. Offentliga myndigheter, tillverkare och konsumenter måste få korrekt information för att kunna bedöma riskerna och om så krävs vidta lämpliga skyddsåtgärder. Det är också viktigt att utfärda rekommendationer grundade på bästa praxis för att förbättra hälsoskyddet för medborgarna, vare sig det gäller användare av utrustning eller boende i närheten av basstationer och högespänningsledningar.

24. Problemen med och framtidsutsikterna för EU-medborgarskapet (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Urszula Gacek, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om problemen med och framtidsutsikterna för unionsmedborgarskapet (2008/2234(INI) (A6-0182/2009)).

Urszula Gacek, föredragande. – (EN) Herr talman! Det är ett nöje för mig att få lägga fram betänkandet om problemen med och framtidsutsikterna för unionsmedborgarskapet, som förra månaden antogs enhälligt av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Unionsmedborgarskapet ersätter inte det nationella medborgarskapet. Det är en extra bonus, som ger unionsmedborgare unika rättigheter, särskilt rätten till fri rörlighet, rätten till konsulärt skydd och rätten till att lämna in framställningar till Europaparlamentet och Europeiska ombudsmannen. I parlamentets betänkande beaktas kommissionens femte rapport om unionsmedborgarskap, som omfattar perioden 1 maj 2004–30 juni 2007. Det är en unik period. För fem år sedan, den 1 maj 2004, anslöts sig tio nya medlemsstater till EU. Resultatet av anslutningen, särskilt för medlemsstaterna från Central- och Östeuropa, blev en migration inom EU av en hittills aldrig tidigare skådad omfattning. De nya unionsmedborgarna utnyttjade sina rättigheter, särskilt rätten till fri rörlighet. De gynnades av möjligheten att kunna utbilda sig utomlands och i de medlemsstater som öppnade sina arbetsmarknader kunde de utföra lagligt arbete.

Migrationens omfattning innebär dock stora utmaningar för mottagarländerna. Den innebär utmaningar för både nationella och lokala myndigheter. Särskilt lokala myndigheter får ofta hantera de dagliga problemen med de nya invandrarna, eftersom de ansvarar för tillhandahållandet av tjänster som till exempel bostäder, hälso- och sjukvård samt grundskole- och gymnasieutbildning.

Mycket har gjorts för att främja integrationen och garantera nykomlingar samma rättigheter som medborgarna i mottagarländerna. Trots detta kvarstår diskrimineringen. Ibland är diskrimineringen en följd av kryphål i lagstiftningen och ibland är det en bristande kunskap om hur lagstiftningen ska tillämpas.

Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor antog en väldigt konsekvent och praktisk strategi i sitt arbete. Utskottet nådde en gemensam överenskommelse om att prioritera problemen och vidta åtgärder för att lösa dem genom att tillhandahålla nödvändiga resurser och stödja medlemsstaternas regeringar och kommuner. Vårt primära intresse var att den enskilde medborgaren inte på något sätt får hindras från att åtnjuta sina rättigheter.

Den andra rättigheten, som jag nämnde tidigare, om konsulärt skydd, tillämpas tyvärr fortfarande dåligt. Det fick vi starkt erfara då våra egna kolleger plötsligt fann sig mitt i en dramatisk situation under terroristattacker i Mumbai. Om Europaparlamentets ledamöter har problem att utnyttja rätten till konsulärt skydd under en sådan extrem situation, vilka möjligheter har då den genomsnittlige medborgaren under mer vardagliga omständigheter?

En central fråga som ofta tas upp i betänkandet är att öka medvetenheten hos EU-medborgarna om deras rättigheter och flera åtgärder föreslås i detta syfte. Om endast 31 procent av unionsmedborgarna ansåg sig vara välunderrättade om sina rättigheter så har vi fortfarande en hel del arbete kvar.

Jag utgår från att kommissionen kommer att beakta Europaparlamentets rekommendationer och i sin sjätte rapport rapportera om de konkreta framsteg som gjorts. Slutligen vill jag tacka mina skuggföredragande, de politiska gruppernas personal och sekretariatet för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för deras hårda arbete. Ett särskilt tack till alla dem som deltog i den offentliga utfrågningen om betänkandet, särskilt representanterna för de icke-statliga organisationerna. Det är passande att man i ett betänkande som handlar om unionsmedborgarskapet lyssnar till medborgarnas röst, via de icke-statliga organisationerna, vid utarbetandet av det slutliga betänkandet.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, fru Gacek! Det verkar som om vi nu är rätt ensamma i kammaren. På kommissionens vägnar vill jag tacka er för detta mycket viktiga och imponerande betänkande och gratulera er till det.

Det är en mycket viktig fråga som avhandlas här: unionsmedborgarskapet. Många menar att "unionsmedborgarskap" är ett tomt ord som inte betyder någonting, men i ert betänkande gör ni helt klart att så inte är fallet. Unionsmedborgarskapet har blivit en realitet tack vare de rättigheter som tydligt definieras i fördraget, nämligen den fria rörligheten och rätten till bosättning, rätten att rösta och vara valbar i kommunala val samt val till Europaparlamentet, rätten till konsulärt skydd, rätten att inge framställningar till Europaparlamentet, rätten att vända sig till Europeiska ombudsmannen med klagomål och rätten att skriva till EU:s institutioner.

Kommissionen anser att det är hög tid att inrätta ett särskilt politiskt program om unionsmedborgarskap. För det ändamålet planerar kommissionen att genomföra ett omfattande samrådsförfarande i syfte att samla in detaljerade uppgifter om problemen med unionsmedborgarskapet. Detta kan utmynna i nya förslag, som sedan kan ligga till grund för den sjätte rapporten om unionsmedborgarskap, som beräknas komma 2010.

Bortsett från detta arbetar emellertid kommissionen fortlöpande med att se till att medborgarna verkligen kan utöva sina medborgerliga rättigheter, och kan göra det dagligen, och det arbetet kommer att fortsätta. Inom ett antal områden där Urszula Gacek i sitt betänkande uppmanar kommissionen att agera vidtar kommissionen redan nu åtgärder för att se till att dessa rättigheter förstärks och utvidgas. Jag vill som exempel nämna kommissionens handlingsplan om konsulärt skydd och tillägga att jag är helt överens med er om att något måste göras inom detta område. För bara några veckor sedan höll vi faktiskt en ytterst lärorik debatt i denna fråga här i kammaren, som visade på den stora klyftan mellan ambitioner och verklighet just när det gäller konsulära rättigheter.

Kommissionen har ordnat så att medborgarna ska informeras om sina rättigheter genom olika informationskampanjer, och strävar efter att införa garantier för att dessa rättigheter verkligen kan utövas – särskilt genom att anta sin rapport om medlemsstaternas tillämpning av direktivet om fri rörlighet.

Det kommande valet till Europaparlamentet är ett av de prioriterade områdena för interinstitutionella PR-åtgärder. Kommissionen stöder och kompletterar parlamentets kampanj för att genomföra informationsåtgärder som ökar allmänhetens medvetenhet om detta val och uppmana medborgarna att utöva sin rösträtt.

Det är bra att vi gör detta och jag vill också betona att det inte bara är kommissionen som strävar efter att förverkliga unionsmedborgarskapet i medborgarnas vardagsliv. Även andra aktörer – parlamentet, samtliga 27 medlemsstater, regionala myndigheter, nationella parlament, lokala myndigheter och alla kommuner inom EU – spelar en mycket viktig roll för att verkligen utveckla unionsmedborgarskapet.

Det gläder mig att Urszula Gacek i sitt betänkande, som offentliggjordes i god tid före 2009 års val till Europaparlamentet, nämner dessa mycket viktiga aktörer, som alla måste ta ett egenansvar för unionsmedborgarskapet så att EU blir en realitet för unionens alla medborgare. Jag menar att vi alla ser det som ett gemensamt ansvar att se till att unionsmedborgarskapet inte bara ses som en symbol, utan som en särskild rättighet som kan och ska ges konkret innehåll i vårt dagliga liv.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Öppenhet och demokratiska förbindelser mellan medborgare och institutioner är grundläggande principer för EU och grundläggande rättigheter för EU-medborgarna. Det är just dessa principer som måste ligga till grund för genomförandet av parlamentariska val. Problemen med rösthandel i Bulgarien visar dock på raka motsatsen.

Efter de tidigare lokala valen som upprepade gånger saboterades genom att GERB (medborgare för Bulgariens europeiska utveckling), DPS (rörelsen för rättigheter och friheter) och BSP (bulgariska socialistpartiet) på ett flagrant sätt ägnade sig åt rösthandel, lämnades vanliga medborgare med en känsla att de inte hade någon rätt att välja. Det har lett till att de nu är mycket mindre benägna att rösta igen.

Trots den befintliga strafflagen och de många tecknen på lagkränkningar har inte en enda person som omnämns i kommissionens rapport ännu blivit dömd för dessa brott, eftersom de behöriga rättsvårdande myndigheterna är uppenbart ovilliga att sluta köpa röster. I Bulgarien vacklar rättssystemet fortfarande i beslutsamhet och de välkända syndarna förbereder nu återigen sina valkampanjer, medan de som förra gången sålde sina röster nu ser sig om efter nya köpare som kan lägga högsta budet.

Jag vill understryka att så länge dessa lagkränkningar tillåts i Bulgarien och staten fortsätter att inte agera i frågan berövas hederliga medborgare i själva verket sin grundläggande mänskliga rättighet – rätten att välja! Det är oacceptabelt för EU:s medborgare. Jag uppmanar med eftertryck parlamentet att inte förbli överksamt.

Magda Kósáné Kovács (PSE), *skriftlig*. – (HU) I EU-fördraget slås det fast att alla unionsmedborgare har samma rättigheter. Tyvärr efterlevs inte alltid den principen i praktiken. Skälen till skillnaderna är utbredd extrem fattigdom, social utestängning och avsiktlig utslagning, regioner med sammansatta problem som har hamnat utanför informationssamhället och vars medborgare inte ens kan förväntas ha ett gemensamt europeiskt medvetande. Jag välkomnar att romerna särskilt nämns i betänkandet. Denna minoritet på 10–12 miljoner lever segregerade och upplever sin eftersatta utbildning och hopplösa situation på arbetsmarknaden som att deras medborgarskap är mindre värt.

Det finns tecken som tyder på att detta samhälleliga haveri även kommer att påverka valet till Europaparlamentet. De mest missgynnade medborgarnas röstbenägenhet minskar, eftersom de saknar information och i samhällets utkanter är medvetenheten lägre om att det endast är Europaparlamentet av alla EU:s institutioner som de direkt kan påverka. Det är olyckligt att likgiltigheten är särskilt utbredd i Central- och östeuropeiska länder, och orsakerna till detta måste återigen sökas i den bristfälliga informationen, men en annan bidragande faktor är att arbetet med att komma ikapp efter den stora utvidgningsvågen har tappat tempo och vållat besvikelse.

Vi hoppas att den fria rörligheten för medborgare, arbetstagare och leverantörer av tjänster även ska bidra till att radera hindren i människors sinnen och tankar. Om det blir en självklarhet att möjligheten att flytta runt inom en utvidgad hemorts gränser innebär ökad frihet, då kan det mångfacetterade och mångfärgade EU omfatta ett stort antal EU-medborgare som håller samman och är toleranta trots sina olikheter.

25. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

26. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.20.)